



รายงานการวิจัย

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ

พฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีต่อทัศนคติการแสดงบทบาททางเพศ:  
กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปีการศึกษา 2550

THE BEHAVIOR OF READING JAPANESE COMIC  
ON ATTITUDE TOWARDS GENDER ROLES:  
A CASE STUDY ON  
RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY THANYABURI STUDENTS,  
ACADEMIC YEAR 2007

พีรพล เทพประสิทธิ์

ลงทะเบียนวันที่.....	24 เม.ย. 2551
เลขทะเบียน.....	088231
เลขหมู่	๑๓
	PN
	๕731
	พ 792 ม.
นิ้วมือ.....	
	มรชาน --วิจัย

สาขาวิชามนุษยศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์  
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

โดยได้รับทุนสนับสนุนงานวิจัยจาก  
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

พฤติกรรมกรอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีต่อทัศนคติการแสดงบทบาททางเพศ:  
กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปีการศึกษา 2550

THE BEHAVIOR OF READING JAPANESE COMIC  
ON ATTITUDE TOWARDS GENDER ROLES:  
A CASE STUDY ON  
RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY THANYABURI STUDENTS,  
ACADEMIC YEAR 2007

ชื่องานวิจัย พฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีต่อทัศนคติการแสดงบทบาททางเพศ:  
กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปีการศึกษา 2550

ผู้วิจัย พีรพล เทพประสิทธิ์

### บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์คือ เพื่อศึกษาข้อมูลและความสัมพันธ์ทั่วไปของปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น รวมถึงความสัมพันธ์และการเปรียบเทียบด้านทัศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาททางเพศ ที่ได้รับการส่งผลจากพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2550 จากนักศึกษาจำนวน 9 คณะ โดยอาศัยตารางการหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างของจอห์นสันและคริสเตนเซนซึ่งมีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ แล้วนำมาปรับค่าเพื่อให้มีจำนวนของตัวแปรเพศและชั้นปีที่ศึกษาที่เท่ากัน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 408 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ บิดาและมารดามีสถานภาพแบบอยู่ด้วยกันและโดยส่วนใหญ่จะพักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนโดยเฉลี่ย 4,806.06 บาท ซึ่งมีช่วงรายได้ต่อเดือนระหว่าง 3,201 – 5,400 บาท

ผลจากการวิจัยพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างประมาณ 3 ใน 4 เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก โดยใช้เวลาส่วนใหญ่ในการอ่านตั้งแต่ 30 นาที – 1 ชั่วโมง รวมทั้งมีความถี่ในการอ่านการ์ตูนแบบอ่านบ้างบางวันเป็นส่วนใหญ่

2. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลาง โดยกลุ่มเพศชายจะมีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลาง ในขณะที่กลุ่มเพศหญิงจะมีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่

3. จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เกิดการยอมรับสมมติฐานที่ 1 เพียงสมมติฐานเดียว นอกนั้นอีก 3 สมมติฐานมีการยอมรับทั้งหมด โดยอธิบายข้อมูลได้ดังนี้

3.1 จากการทดสอบสมมติฐานที่ 1 พบว่า ไม่มีปัจจัยส่วนบุคคลใดที่มีผลต่อประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

3.2 จากการทดสอบสมมติฐานที่ 2 พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ได้แก่ เพศและสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

3.3 จากการทดสอบสมมติฐานที่ 3 พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อประเภทของทัศนคติที่มีบทบาททางเพศ ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา และสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

3.4 จากการทดสอบสมมติฐานที่ 4 พบว่า ปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่ส่งผลต่อประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ได้แก่ ประเภทของเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน

**Research Title** THE BEHAVIOR OF READING JAPANESE COMIC ON ATTITUDE  
TOWARDS GENDER ROLES: A CASE STUDY ON RAJAMANGALA  
UNIVERSITY OF TECHNOLOGY THANYABURI STUDENTS,  
ACADEMIC YEAR 2007

**Researcher** Pheerapol Thap-prasithi

### **Abstract**

This objective's researches are study the general relations data of the personal factors and comparing relations the behavior of reading Japanese comic on attitude towards gender roles. The sample group is the students on academic year 2007 from all faculties in Rajamangala University of Technology Thanyaburi, Pathumthani, and the sample size are 408 students (adjusted from 373 students) that the size from Johnson and Christensen's sample size table. The most sample is student's faculty of Business Administration, the status of parent live together, the average expend income's sample received from parent is 4,806.06 baht per month, and expend income's sample rate between 3,201 – 5,400 baht per month.

The result on study presented that -:

1. The 75 percents of sample size that have experienced to read Japanese comic, admiring about love comic. The time to reading of there samples is "between 30 – 60 minutes", and the type of frequency is "sometimes".
2. The most samples have attitude of gender role is "the middle attitude" that the male samples have "the middle attitude" and the female samples have "the modern attitude".
3. The test of hypothesis presented that only reject the first hypothesis then are accept hypothesizes.
  - 3.1 The first hypothesis's testing presented no have the personal factors toward on Japanese comic's reading behavior.
  - 3.2 The second hypothesis's testing presented the personal factors toward on Japanese comic's reading behavior are "Sex" and "Parent's wedding Status".
  - 3.3 The third hypothesis's testing presented the personal factors toward on gender role's attitude are "Sex", "Class", "Faculty" and "Parent's wedding Status".

3.4 The forth hypothesis's testing presented the Japanese comic's reading behavior factors toward on gender role's attitude is "Type of comic".

## กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยชิ้นนี้คงสำเร็จลงไม่ได้ หากไม่ได้รับความช่วยเหลือและคำแนะนำของหลาย ๆ ฝ่าย ทั้งในส่วนของเจ้าหน้าที่และส่วนของอาจารย์ทุกท่าน ที่ได้ให้คำแนะนำในด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับการวิจัยชิ้นนี้ ซึ่งนับเป็นงานวิจัยชิ้นแรกของผู้วิจัยได้เสนอขอทุนการวิจัยจากเงินงบประมาณในหมวดเงินอุดหนุนของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ทั้งนี้ ต้องขอขอบคุณ รศ.ดร.ม.ร.ว.สมพร (สุทัศนีย์) เทพประสิทธิ์ ผู้เป็นคุณยายที่ได้ให้กำลังใจและคำแนะนำเกี่ยวกับงานวิจัยของผู้วิจัยมาโดยตลอด รวมทั้ง ดร.สุภาเพ็ญ บุนนาค ผู้เป็นคุณน้าที่ได้ให้คำแนะนำและหาเอกสารจากต่างประเทศมาให้ผู้วิจัยโดยตลอด และที่จะลืมไม่ได้ก็คือ อาจารย์รสสุคนธ์ สงคง ผู้เป็นที่สวร่วมห้องทำงาน ซึ่งช่วยผู้วิจัยในเรื่องของการหากลุ่มตัวอย่างและช่วยนำเก็บรวบรวมแบบสอบถามของผู้วิจัยด้วย

อนึ่ง ความดีความชอบของงานวิจัยชิ้นนี้ ขอมอบให้กับบิดา-มารดาผู้ซึ่งเป็นครูคนแรกของลูก และเหล่าคณาจารย์ผู้มีจิตวิญญาณของความเป็น "ครู" อย่างแท้จริง

พีรพล เทพประสิทธิ์

ตุลาคม 2550

## สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ซ
สารบัญภาพ	ญ
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ในการศึกษา	3
ขอบเขตการศึกษา	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
สมมติฐานการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ	8
แนวคิดเกี่ยวกับบทบาททางเพศ	14
แนวคิดเกี่ยวกับการ์ตูน	20
แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	27
กรอบแนวคิดในการวิจัย	30
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	31
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	31
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	32
วิธีการสร้างเครื่องมือในการวิจัย	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล	34
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	34
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	37



สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	40
ความนำ	40
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล	41
ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	65
ส่วนที่ 3ทัศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาททางเพศ	68
ส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน	112
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	196
สรุปผลการวิจัย	196
ข้อเสนอแนะ	201
บรรณานุกรม	203
ภาคผนวก: แบบสอบถาม	207
ประวัติย่อผู้วิจัย	215

## สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 องค์ประกอบของทัศนคติ	10

## สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ข้อมูลทั่วไประหว่างเพศกับชั้นปีที่ศึกษา	39
2	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคณะที่ศึกษา	40
3	ข้อมูลทั่วไประหว่างสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดากับเพศ	42
4	ข้อมูลทั่วไประหว่างสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดากับเพศที่ปรับแล้ว	43
5	ข้อมูลทั่วไประหว่างลักษณะการพักอาศัยกับเพศ	44
6	ข้อมูลทั่วไประหว่างลักษณะการพักอาศัยกับเพศที่ปรับแล้ว	44
7	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน	45
8	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับเพศ	47
9	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนจำแนกตามเพศ	48
10	ข้อมูลทั่วไประหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับเพศ	49
11	ข้อมูลทั่วไประหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับเพศปรับแล้ว	50
12	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับชั้นปีที่ศึกษา เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองจากมากไปหาน้อย	51
13	ความแปรปรวนของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองกับระดับชั้นปีที่ศึกษา	52
14	ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับชั้นปีที่ศึกษา	53
15	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับคณะที่ศึกษา เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองจากมากไปหาน้อย	55
16	ความแปรปรวนของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองกับคณะที่ศึกษา	56
17	ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับคณะที่ศึกษา	57
18	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับสถานภาพการ สมรสของบิดาและมารดาเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง จากมากไปหาน้อย	58
19	ความแปรปรวนของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองกับสถานภาพการสมรส ของบิดาและมารดา	59
20	ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับสถานภาพ การสมรสของบิดาและมารดา	60

## สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
21	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนจำแนกตามลักษณะการพักอาศัยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองจากมากไปหาน้อย	61
22	ความแปรปรวนของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองกับลักษณะการพักอาศัย	62
23	ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับลักษณะการพักอาศัย	63
24	ลักษณะความสอดคล้องระหว่างรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนจำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	64
25	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	65
26	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน	66
27	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	67
28	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์	67
29	ข้อมูลทั่วไปของข้อความเกี่ยวกับระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของนักศึกษาเรียงตามค่าเฉลี่ยของคะแนนจากมากไปหาน้อย	69
30	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศโดยรวมจำแนกตามเพศ	71
31	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อความที่ 1 จำแนกตามเพศ	73
32	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อความที่ 1 จำแนกตามเพศ	74
33	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อความที่ 2 จำแนกตามเพศ	75
34	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อความที่ 2 จำแนกตามเพศ	75
35	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อความที่ 3 จำแนกตามเพศ	76
36	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อความที่ 3 จำแนกตามเพศ	77

## สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
37	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 4 จำแนกตามเพศ	78
38	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 4 จำแนกตามเพศ	79
39	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 5 จำแนกตามเพศ	80
40	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 5 จำแนกตามเพศ	80
41	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 6 จำแนกตามเพศ	81
42	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 6 จำแนกตามเพศ	82
43	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 7 จำแนกตามเพศ	83
44	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 7 จำแนกตามเพศ	84
45	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 8 จำแนกตามเพศ	85
46	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 8 จำแนกตามเพศ	86
47	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 9 จำแนกตามเพศ	87
48	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 9 จำแนกตามเพศ	88
49	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 10 จำแนกตามเพศ	89

## สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
50	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 10 จำแนกตามเพศ	89
51	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 11 จำแนกตามเพศ	90
52	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 11 จำแนกตามเพศ	91
53	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 12 จำแนกตามเพศ	92
54	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 12 จำแนกตามเพศ	93
55	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 13 จำแนกตามเพศ	94
56	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 13 จำแนกตามเพศ	95
57	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 14 จำแนกตามเพศ	96
58	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 14 จำแนกตามเพศ	97
59	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 15 จำแนกตามเพศ	98
60	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 15 จำแนกตามเพศ	99
61	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 16 จำแนกตามเพศ	100
62	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 16 จำแนกตามเพศ	101

## สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
63	ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 17 จำแนกตามเพศ	102
64	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 17 จำแนกตามเพศ	103
65	ข้อมูลทั่วไปของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 18 จำแนกตามเพศ	104
66	ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 18 จำแนกตามเพศ	105
67	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเป็นรายข้อกับเพศ	105
68	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	111
69	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	111
70	ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับเพศ	113
71	ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับชั้นปีที่ศึกษา	114
72	ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับคณะที่ศึกษา	115
73	ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา	116
74	ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับลักษณะการพักอาศัย	117
75	ข้อมูลทั่วไปของประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง	118
76	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนจำแนกตามประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	118
77	ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน	119

## สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
78	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมนำกับเพศ	122
79	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมนำกับชั้นปีที่ศึกษา	123
80	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมนำกับคณะที่ศึกษา	125
81	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมนำกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา	127
82	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมนำกับลักษณะการพักอาศัย	128
83	ข้อมูลทั่วไปของประเภทเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมนำกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง	130
84	ความแปรปรวนของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองกับประเภทการ์ตูนที่นิยมนำ	130
85	ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองกับประเภทของการ์ตูนที่นิยมนำ	132
86	ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับเพศ	133
87	ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับชั้นปีที่ศึกษา	134
88	ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับคณะที่ศึกษา	135
89	ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา	136
90	ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนกับลักษณะการพักอาศัย	137
91	ข้อมูลทั่วไปของระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง	138
92	ความแปรปรวนค่าเฉลี่ยของรายได้ต่อเดือนกับระยะเวลาการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	139



## สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
93	ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนกับช่วงรายได้ต่อเดือน	140
94	ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับเพศ	141
95	ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับชั้นปีที่ศึกษา	142
96	ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับคณะ	143
97	ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา	145
98	ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับลักษณะการพักอาศัย	146
99	ข้อมูลทั่วไปของความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน	147
100	ความแปรปรวนของรายได้ต่อเดือนกับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนต่อสัปดาห์	147
101	ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับช่วงรายได้	148
102	ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับเพศ	151
103	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศจำแนกตามเพศ	152
104	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับเพศ	152
105	ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับชั้นปีที่ศึกษา	154
106	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับชั้นปีที่ศึกษา	154
107	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับชั้นปี	155
108	ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับคณะที่ศึกษา	157
109	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับคณะที่ศึกษา	158
110	ค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับคณะ	159

## สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
111	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับคณะที่ศึกษา	161
112	ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับสถานภาพการสมรส	163
113	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา	163
114	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา	164
115	ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับลักษณะการพักอาศัย	166
116	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับลักษณะพักอาศัย	166
117	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับลักษณะพักอาศัย	167
118	ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับจำนวนรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนที่มีค่าร้อยละอยู่ใน 5 อันดับแรกของกลุ่มตัวอย่าง	169
119	ความแปรปรวนของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน	170
120	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับกลุ่มตัวอย่างที่มีร้อยละของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอยู่ใน 5 อันดับแรก	171
121	ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับช่วงรายได้ต่อเดือน	173
122	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน	173
123	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา	174

## สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
124	ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	175
125	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศจำแนกตามประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	176
126	ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	177
127	ลักษณะความสอดคล้องระหว่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศจำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	178
128	ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน	183
129	ความแปรปรวนของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน	184
130	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ระหว่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน	185
131	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน	186
132	ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	188
133	ความแปรปรวนของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	188
134	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	189
135	ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์	191
136	ความแปรปรวนของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์	191

## สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
137	ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์	192
138	ลักษณะความสอดคล้องระหว่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศจำแนกตามตัวแปรพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	193

## บทที่ 1

### บทนำ

#### ความสำคัญของปัญหา

เพศ (sex) คือสิ่งที่แบ่งมนุษย์ออกเป็นชายหรือหญิง เป็นสิ่งที่กำหนดโดยธรรมชาติไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ นอกเหนือไปจากคำว่า sex แล้วก็ยังมีอีกคำหนึ่งซึ่งใช้แบ่งแยกความเป็นหญิงและชายออกจากกัน นั่นคือคำว่า gender โดยนัยแล้ว คำนี้เป็นตัวแบ่งแยกความเป็นหญิงและชายในด้านสังคมวิทยาและจิตวิทยา คือเป็นเพศที่ถูกกำหนดโดยเงื่อนไขทางสังคมและวัฒนธรรมให้แสดงบทบาททางเพศเป็นหญิงหรือชาย ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงหรือมีความแตกต่างกันได้ในสังคมแต่ละสังคม และเป็นสิ่งที่บุคคลได้เรียนรู้ผ่านแหล่งต่าง ๆ มาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งกลายเป็นแนวคิดที่ปลูกฝังลึกซึ้งในตัวของคนคนนั้น ๆ (กรแก้ว คงเดชา, 2544)

แหล่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้บทบาททางเพศของเด็ก นอกจากครอบครัว สถาบันการศึกษา และกลุ่มเพื่อนแล้ว สื่อมวลชนต่าง ๆ ก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน โดยเฉพาะเด็ก ๆ นั้นสื่อที่สำคัญและขาดไม่ได้เลยนั่นก็คือหนังสือการ์ตูน เมื่อกล่าวถึงหนังสือการ์ตูนแล้วเป็นที่แน่นอนว่าเรามักจะนึกถึงหนังสือการ์ตูนของญี่ปุ่น เนื่องจากหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมีภาพและเนื้อหาที่ดึงดูดใจรวมทั้งนำเสนอเรื่องราวที่เต็มไปด้วยความเพ้อฝันและจินตนาการซึ่งตรงกับความต้องการของวัยรุ่น เหมือนกับการเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไปให้กับวัยรุ่นนั่นเอง ทั้งนี้ การ์ตูนญี่ปุ่นยังมีการแบ่งประเภทเนื้อหาตามเพศคือการ์ตูนญี่ปุ่นผู้หญิงและการ์ตูนญี่ปุ่นผู้ชาย จึงทำให้ง่ายต่อการเข้าถึงผู้บริโภคในแต่ละกลุ่ม

บทบาทของเพศชายที่มักปรากฏในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมักนำเสนอว่าผู้ชายจะต้องมีความแข็งแรง เข้มแข็ง ต็มเหล่า สู้บุหรี และมักมีเรื่องทะเลาะวิวาท สำหรับผู้หญิงหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมักนำเสนอภาพผู้หญิงในลักษณะอ่อนหวาน อ่อนแอ แม้จะมีภาพผู้หญิงที่เก่งกาจแต่สุดท้ายก็มักจะถูกผู้ชายไม่ได้ด้วยนั่นเอง นอกเหนือจากนี้ หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นยังปลูกฝังทัศนคติทางสังคมญี่ปุ่นในลักษณะของเพศหญิงที่มีสถานภาพด้อยกว่าเพศชายอยู่มาก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของสังคมญี่ปุ่นที่สอดแทรกเข้ามาในหนังสือการ์ตูนอย่างสม่ำเสมอ

ความไม่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงและชายหากจะว่าไปแล้วมิใช่มีเพียงแต่สังคมญี่ปุ่นเท่านั้น ในหนังสือเรื่องสถานภาพปัจจุบันของสตรีไทย หัวข้อเกี่ยวกับทัศนคติและค่านิยมของสังคมไทยเกี่ยวกับสตรี ได้กล่าวว่า สังคมไทยเป็นสังคมที่ได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมมาจากอินเดียและจีน โดยถือว่าสตรีมีสถานภาพต่ำกว่าบุรุษมาก (คณะอนุกรรมการพัฒนากิจกรรมและบทบาทสตรี,

2534) สังคมมองว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอทั้งร่างกายและจิตใจ แต่ก็ยังคาดหวังให้เป็นผู้ทำหน้าที่ ในด้านการบริการต่าง ๆ ในครอบครัว หลายครั้งที่ผู้หญิงเสียโอกาสอันดีในชีวิต ละทิ้งหน้าที่การงาน เพื่อไปเป็นแม่บ้านอยู่กับบ้านเท่านั้น ทำให้ผู้หญิงอาจมองไม่เห็นคุณค่า ความสามารถ และศักยภาพ ของตัวเองที่มีอยู่

ด้วยเหตุที่บางครั้งหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นได้สอดแทรกวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่นเข้ามาด้วย โดยเน้นสถานภาพของผู้หญิงที่ด้อยกว่าผู้ชายอยู่มาก ซึ่งหากกลุ่มนักเรียนนักศึกษาที่อ่านหนังสือ การ์ตูนยี่สิบสิ่งเหล่านี้เป็นต้นแบบในการแสดงออกของบทบาททางเพศ ก็จะก่อให้เกิดความไม่เท่า เทียมกันในสังคมและอาจก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา เช่น ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว เป็น ต้น หากพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นสามารถก่อให้เกิดทัศนคติตั้งที่กล่าวมา ก็จะได้ ดำเนินการหาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่จะเกิดตามมาต่อไป

เพศ (sex) คือสิ่งที่แบ่งมนุษย์ออกเป็นชายหรือหญิง เป็นสิ่งที่กำหนดโดยธรรมชาติไม่ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ นอกเหนือไปจากคำว่า sex แล้วก็ยังมีอีกคำหนึ่งซึ่งใช้แบ่งแยกความเป็น หญิงและชายออกจากกัน นั่นคือคำว่า gender โดยเป็นตัวแบ่งแยกความเป็นหญิงและชายในด้าน สังคมวิทยาและจิตวิทยา คือเป็นเพศที่ถูกกำหนดโดยเงื่อนไขทางสังคมและวัฒนธรรมให้แสดง บทบาทเพศหญิงหรือชาย ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงหรือมีความแตกต่างกันได้ในสังคมแต่ละสังคม และเป็นสิ่งที่บุคคลได้เรียนรู้ผ่านแหล่งต่าง ๆ มาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งกลายเป็นแนวคิดที่ปลูกฝังลึกซึ้ง ในตัวของบุคคลนั้น ๆ (กรแก้ว คงเดชา, 2544)

แหล่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้บทบาททางเพศของเด็กนั้น นอกจากครอบครัว สถาบันการศึกษา และกลุ่มเพื่อนแล้ว สื่อมวลชนต่าง ๆ ก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน โดยเฉพาะเด็ก ๆ นั้นสื่อที่สำคัญและขาดไม่ได้เลยนั่นก็คือหนังสือการ์ตูน เมื่อก้าวถึงหนังสือการ์ตูน แล้วเป็นที่แน่นอนว่าเรามักจะนึกถึงหนังสือการ์ตูนของญี่ปุ่น เนื่องจากหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมีภาพ และเนื้อหาที่ดึงดูดใจ รวมทั้งนำเสนอเรื่องราวที่เต็มไปด้วยความเพ้อฝันและจินตนาการซึ่งตรงกับ ความต้องการของวัยรุ่น เหมือนกับการเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไปให้กับวัยรุ่นนั่นเอง ทั้งนี้ การ์ตูน ญี่ปุ่นยังมีการแบ่งประเภทเนื้อหาตามเพศคือการ์ตูนญี่ปุ่นผู้หญิงและการ์ตูนญี่ปุ่นผู้ชาย จึงทำให้ง่าย ต่อการเข้าถึงผู้บริโภคในแต่ละกลุ่ม

ทั้งนี้ บทบาทของเพศชายที่มักปรากฏในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมักนำเสนอว่าผู้ชายจะต้องมี ความแข็งแรง เข้มแข็ง ดึ่มเหล้า สูบบุหรี่ และมักมีเรื่องทะเลาะวิวาท สำหรับผู้หญิงหนังสือการ์ตูน ญี่ปุ่นมักนำเสนอภาพผู้หญิงในลักษณะอ่อนหวาน อ่อนแอ แม้จะมีภาพผู้หญิงที่เก่งกาจแต่สุดท้ายก็ มักจะสู้ผู้ชายไม่ได้อยู่นั่นเอง นอกเหนือจากนี้ หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นยังปลูกฝังทัศนคติทางสังคมญี่ปุ่น

ในลักษณะของเพศหญิงที่มีสถานภาพด้อยกว่าเพศชายอยู่มาก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของสังคมญี่ปุ่นที่สอดแทรกเข้ามาในหนังสือการ์ตูนอย่างสม่ำเสมอ

ความไม่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงและชายนั้น หากจะว่าไปแล้วมิใช่มีเพียงแต่สังคมญี่ปุ่นเท่านั้น ในหนังสือเรื่องสถานภาพปัจจุบันของสตรีไทย หัวข้อเกี่ยวกับทัศนคติและค่านิยมของสังคมไทยเกี่ยวกับสตรี ได้กล่าวว่า สังคมไทยเป็นสังคมที่ได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมมาจากอินเดียและจีน โดยถือว่าสตรีมีสถานภาพต่ำกว่าบุรุษมาก (คณะอนุกรรมการพัฒนากิจกรรมและบทบาทสตรี, 2534) สังคมมองว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอทั้งร่างกายและจิตใจ แต่ก็ยังคาดหวังให้เป็นผู้ทำหน้าที่ในด้านการบริการต่าง ๆ ในครอบครัว หลายครั้งที่ผู้หญิงเสียโอกาสอันดีในชีวิต ละทิ้งหน้าที่การงานเพื่อไปเป็นแม่บ้านอยู่กับบ้านเท่านั้น ทำให้ผู้หญิงอาจมองไม่เห็นคุณค่า ความสามารถ และศักยภาพของตัวเองที่มีอยู่

ด้วยเหตุนี้ บางครั้งหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นได้สอดแทรกวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่นเข้ามาด้วย โดยเน้นสถานภาพของผู้หญิงที่ด้อยกว่าผู้ชายอยู่มาก ซึ่งหากกลุ่มนักเรียนนักศึกษาที่อ่านหนังสือการ์ตูนยึดสิ่งเหล่านี้เป็นต้นแบบในการแสดงออกของบทบาททางเพศ ก็จะก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในสังคมและอาจก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา เช่น ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว เป็นต้น หากพฤติกรรมกรอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นสามารถก่อให้เกิดทัศนคติดังที่กล่าวมา ก็จะได้ดำเนินการหาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหานั้นที่จะเกิดตามมาต่อไป ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาข้างต้น จึงได้สนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับลักษณะทางพฤติกรรมในการเปิดรับหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นในลักษณะต่าง ๆ โดยศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่มีต่อการแสดงออกบทบาททางเพศระหว่างหญิงและชาย เพื่อที่จะได้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ที่จะทำให้ทราบว่าหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติบทบาททางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีไปในทิศทางใด และจะได้นำข้อมูลที่เป็นผลจากการศึกษาครั้งนี้ไปให้ประโยชน์ต่อไป

### วัตถุประสงค์ในการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาข้อมูลและความสัมพันธ์ทั่วไปของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นของนักศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
2. เพื่อศึกษาข้อมูลและความสัมพันธ์ทั่วไปของทัศนคติต่อการแสดงบทบาททางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อการแสดงบทบาททางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน

4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อการแสดงบทบาททางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ตามพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน

### ขอบเขตในการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ กำหนดขอบเขตของการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาภาคปกติหลักสูตรปริญญาตรีของทุกคณะที่มีนักศึกษาครบทุกชั้นปี ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ในปีการศึกษา 2550 จำนวน 12,278 คน โดยไม่รวมนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรและวิทยาลัยแพทยแผนไทย ซึ่งอยู่ในการกำกับดูแลของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตปทุมธานี

2. ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาเฉพาะสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีลักษณะเป็นการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นมาเป็นภาษาไทย และเป็นหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่วางจำหน่ายตามร้านหนังสือทั่วไป

### ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

1. เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นว่ามีอิทธิพลต่อทัศนคติการแสดงบทบาททางเพศไปในทิศทางใด หากเป็นไปในทิศทางที่ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในสังคมขึ้น ก็จะได้หาแนวทางในการแก้ไขและป้องกันต่อไป

2. เพื่อให้ผู้ปกครอง ครู-อาจารย์ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบทบาททางเพศและความเท่าเทียมกันระหว่างหญิงชาย ได้ทราบว่าการ์ตูนญี่ปุ่นมีอิทธิพลและบทบาทต่อทัศนคติของนักศึกษามากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ให้ความสนใจและใส่ใจต่อการเปิดรับสื่อของเยาวชน

3. เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นแก่ผู้ทำการศึกษา ในเรื่องพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นและทัศนคติต่อการแสดงบทบาททางเพศในการทำการศึกษาและค้นคว้าต่อไป



## สมมติฐานการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ ดังนี้

1. นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันมีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย
2. นักศึกษาที่มีปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันมีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย
3. นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันมีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย
4. นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันมีผลจากปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย

## นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การ์ตูนญี่ปุ่น หมายถึง หนังสือที่ดำเนินเรื่องด้วยภาพการ์ตูนประกอบตัวอักษร แทนที่จะเป็นการบรรยายด้วยตัวอักษรเพียงอย่างเดียว โดยต้นฉบับของหนังสือการ์ตูนจะเป็นภาษาญี่ปุ่น แต่ได้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วก่อนออกวางจำหน่าย
2. ทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเห็น ท่าทีของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีที่มีต่อบทบาทผู้หญิงและผู้ชาย โดยในการศึกษาครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ประเภทย่อย ได้แก่
  - 2.1 ทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเห็น ต่อบทบาทระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ในรูปแบบพฤติกรรมที่แสดงออกโดยมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ซึ่งชายก็จะมีลักษณะความเป็นชายสูงลักษณะเดียว และผู้หญิงก็มีลักษณะความเป็นหญิงสูงเพียงลักษณะเดียว
  - 2.2 ทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเห็น ต่อบทบาทระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ในรูปแบบพฤติกรรมที่ผู้หญิงและผู้ชายแสดงออก โดยไม่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน มีความเท่าเทียมกัน ไม่แบ่งแยกบทบาทเพศหญิงและบทบาทเพศชายอย่างชัดเจน
  - 2.3 ทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลาง หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเห็น ต่อบทบาทระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ในรูปแบบพฤติกรรมที่ผู้หญิงและผู้ชายแสดงออกโดยมีความเป็นกลางระหว่างทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมและบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่

3. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ศึกษาอยู่ในหลักสูตรปริญญาตรีภาคปกติที่ใช้เวลาในการเรียนไม่ต่ำกว่า 4 ปีการศึกษา โดยศึกษาอยู่ในคณะวิชาของมหาวิทยาลัย 9 คณะวิชา ซึ่งได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์เทคโนโลยี คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ โดยทั้งนี้ ไม่หมายรวมถึงนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรและวิทยาลัยแพทยแผนไทย ซึ่งอยู่ในการกำกับดูแลของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตปทุมธานี

4. ชั้นปีที่ศึกษา หมายถึง ชั้นปีที่นักศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีภาคปกติของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีกำลังศึกษาอยู่ในขณะที่ทำการศึกษาวิจัย โดยแบ่งได้เป็น 4 ชั้นปีการศึกษา ได้แก่ "ชั้นปีที่ 1" หมายถึง ชั้นปีการศึกษาที่ 1 "ชั้นปีที่ 2" หมายถึง ชั้นปีการศึกษาที่ 2 "ชั้นปีที่ 3" หมายถึง ชั้นปีการศึกษาที่ 3 และ "ชั้นปีที่ 4" หมายถึง ชั้นปีการศึกษาที่ 4 และสูงกว่า

5. สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา หมายถึง สถานภาพการสมรสในปัจจุบันของบิดาและมารดาของกลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษา แบ่งได้เป็น 3 สถานภาพ ได้แก่

5.1 สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน หมายถึง สถานภาพการอยู่อาศัยร่วมกันของบิดาและมารดาในที่พักอาศัยเดียวกัน

5.2 สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง หมายถึง สถานภาพการอยู่อาศัยของบิดาและมารดาในตัวอย่างที่ศึกษามีได้อาศัยอยู่ร่วมที่พักเดียวกัน รวมถึงสถานภาพที่บิดาและมารดาในตัวอย่างที่ศึกษามีการหย่าร้างตามกฎหมายหรือไม่ก็ได้

5.3 สถานภาพที่บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม หมายถึง สถานภาพของบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งในตัวอย่างที่ศึกษาถึงแก่กรรม รวมถึงสถานภาพที่บิดาและมารดาในตัวอย่างที่ศึกษาถึงแก่กรรมทั้งคู่

6. ลักษณะการพักอาศัย หมายถึง ลักษณะที่ตัวอย่างในการศึกษาพักอาศัยในปัจจุบัน โดยแบ่งได้เป็น 5 ลักษณะ ได้แก่

6.1 ลักษณะการพักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา หมายถึง ลักษณะการพักอาศัยในตัวอย่างที่อยู่กับบิดาและมารดาในที่พักอาศัยเดียวกัน

6.2 ลักษณะการพักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง หมายถึง ลักษณะการพักอาศัยในตัวอย่างที่อยู่กับญาติหรือพี่น้องในที่พักอาศัยเดียวกัน

6.3 ลักษณะการพักอาศัยอยู่กับเพื่อน หมายถึง ลักษณะการพักอาศัยในตัวอย่างที่อยู่กับเพื่อนหรือในที่พักอาศัยเดียวกัน

6.4 ลักษณะการพักอาศัยอยู่คนเดียว หมายถึง ลักษณะการพักอาศัยในตัวอย่างที่อยู่คนเดียวในที่พักอาศัย

6.5 ลักษณะการพักอาศัยอยู่กับบิดา/มารดาฝ่ายเดียว หมายถึง ลักษณะการพักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาเพียงคนเดียวคนหนึ่งเท่านั้น

## บทที่ 2

### เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีต่อทัศนคติการแสดงบทบาททางเพศ โดยเป็นการศึกษาเฉพาะกรณีของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปีการศึกษา 2550 ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ ซึ่งจะนำเสนอเป็นลำดับ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ
2. แนวคิดเกี่ยวกับบทบาททางเพศ
3. แนวคิดเกี่ยวกับการ์ตูนญี่ปุ่น
4. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

#### แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

##### 1. ความหมายของทัศนคติ

ทัศนคติ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า attitude มีรากศัพท์มาจากภาษาลาตินว่า aptus แปลว่า ไน้มเอียง เหมาะสม มีผู้ใช้คำอื่นในความหมายเดียวกัน เช่น เจตคติ เป็นต้น (ธีรวิมล เอกะกุล, 2549) ทั้งนี้ มีผู้ให้ความหมายและคำนิยามเกี่ยวกับทัศนคติไว้หลากหลายด้วยกัน ดังเช่น

ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกทางจิตใจของบุคคล เนื่องจากการเรียนรู้ตลอดจนประสบการณ์ ซึ่งกระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือจินตนาการต่าง ๆ ที่บุคคลเข้าไปเกี่ยวข้อง (ชาติวิมล วิงวอล, 2542)

ทัศนคติ หมายถึง สภาพความพร้อมของจิตใจและประสาท ซึ่งเกิดจากการได้รับประสบการณ์ อันมีผลโดยตรงต่อการตอบสนองของบุคคลต่อสรรพสิ่งและสถานการณ์ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น (Shaver, 1977 อ้างถึงใน ธีรวิมล เอกะกุล, 2549)

ทัศนคติ หมายถึง รูปแบบของความรู้สึกหรือพฤติกรรมที่บุคคลมีความไนมเอียงที่จะตอบสนองต่อวัตถุทางสังคม (Mehrens and Lehmann, 1978)

ทัศนคติ หมายถึง ความไนมเอียงที่จะแสดงในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นต้นว่า กลุ่มชน ประเพณี หรือสถาบันต่าง ๆ (Anastasi, 1982)

ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกที่แสดงออกอย่างมั่นคงต่อบุคคลหรือสถานการณ์ใด ๆ ที่อาจเป็นไปในทางที่ดี ชัดแจ้ง หรือเป็นกลางก็ได้ ซึ่งเป็นผลของการรับรู้เกี่ยวกับลักษณะที่ดีหรือเลวของบุคคล หรือสถานการณ์นั้น ๆ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2518)

ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกภายในของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งอันเป็นผลจากประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น และความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นตัวกำหนดให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มของการตอบสนองต่อสิ่งนั้นในทางใดทางหนึ่ง อาจเป็นทางสนับสนุนหรือโต้แย้งคัดค้าน (ไพศาล หวังพานิช, 2523)

ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบ ไม่พอใจ หรือไม่ชอบสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (สงบ ลักษณะ, 2529)

จากความหมายของทัศนคติดังกล่าว ผู้ให้ความหมายส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง พฤติกรรมหรือความรู้สึกทางด้านจิตใจที่มีต่อสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งในทางสังคม รวมทั้งเป็นความรู้สึกที่เกิดจากการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งเร้าหรือเกี่ยวกับประสบการณ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

## 2. องค์ประกอบของทัศนคติ

องค์ประกอบของทัศนคติเป็นสิ่งเชื่อมโยงไปยังแง่มุมอื่น ๆ อีก 2 ด้าน คือ ด้านแรกเชื่อมโยงไปยังนิยามของทัศนคติ อีกด้านหนึ่งเชื่อมโยงไปยังประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบหรือความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่น ๆ นักจิตวิทยาได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของทัศนคติไว้ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ (ธีรวิมล เอกะกุล, 2549)

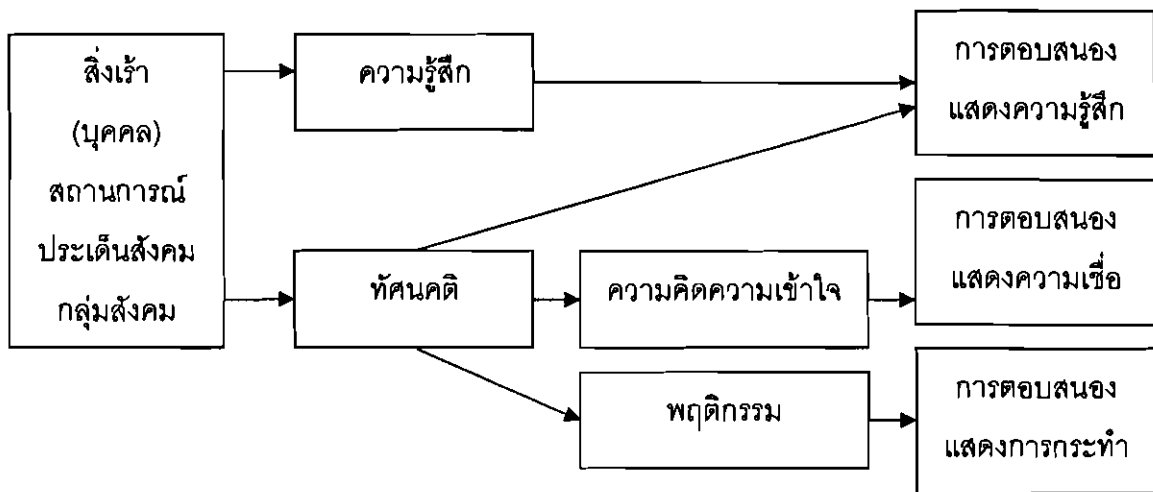
แนวคิดแรก คือแนวคิดที่ว่าทัศนคติมียุคประกอบเดียว คือ อารมณ์ ความรู้สึกในทางชอบหรือไม่ชอบที่บุคคลมีต่อหมายของทัศนคติ นักจิตวิทยาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ได้แก่ เบ็ม (Bem) ฟิชไบน์และไอเซน (Fishbein and Ajzen) อินสโค (Insko) และเทอร์สโตน (Thurstone) นักจิตวิทยาเหล่านี้ถือเอานิยามองค์ประกอบทางอารมณ์ความรู้สึกเป็นนิยามทัศนคติด้วย

แนวคิดที่สอง คือแนวคิดที่ว่าทัศนคติมียุคประกอบ แนวคิดนี้ระบุว่าทัศนคติมียุคประกอบ คือองค์ประกอบด้านปัญญา และองค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก นักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งทัศนคติเป็น 2 องค์ประกอบ ได้แก่ แคทซ์ (Katz) และโรเซนเบิร์ก (Rosenberg) ตามแนวคิดของโรเซนเบิร์กนั้น องค์ประกอบด้านปัญญา หมายถึง กลุ่มของความเชื่อที่บุคคลมีต่อที่หมายของทัศนคติ จะเป็นตัวส่งเสริมหรือขัดขวางการบรรลุถึงค่านิยมต่าง ๆ ของบุคคล ส่วนองค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก หมายถึง ความรู้สึกที่บุคคลมี เมื่อถูกกระตุ้นโดยที่หมายของทัศนคติ โรเซนเบิร์กเห็นว่าอารมณ์ความรู้สึกทางบวกที่บุคคลมีต่อที่หมายของทัศนคติจะมี

ความสัมพันธ์กับความเชื่อที่ว่า ที่หมายของทัศนคตินั้นสัมพันธ์กับบรรลุถึงค่านิยมทางบวก และ ขัดขวางการบรรลุถึงค่านิยมทางลบของบุคคล ในทางกลับกันอารมณ์ความรู้สึกทางลบที่บุคคลมีต่อ ที่หมายของทัศนคติ จะมีความสัมพันธ์กับความเชื่อที่ว่า ที่หมายของทัศนคตินั้นสัมพันธ์กับการบรรลุ ถึงค่านิยมทางลบและขัดขวางการบรรลุถึงค่านิยมทางบวกของบุคคล ส่วนทัศนคติทางบวกเล็กน้อย หรือทางลบเล็กน้อยที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ จะมีความสัมพันธ์กับความเชื่อที่ว่าที่หมายของ ทัศนคตินั้นมีความสัมพันธ์กับค่านิยมที่มีความสัมพันธ์น้อยสำหรับบุคคล หรือหากสัมพันธ์กับ ค่านิยมที่สำคัญ บุคคลจะมีความมั่นใจน้อยถึงความสัมพันธ์ระหว่างที่หมายของทัศนคติกับค่านิยม นั้น ๆ

แนวคิดที่สาม คือแนวคิดที่ว่าทัศนคติมีสามองค์ประกอบ ทัศนคติในลักษณะนี้กำหนดไว้ 3 ประการ ซึ่งประกอบด้วย คือองค์ประกอบด้านปัญญา องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก และ องค์ประกอบด้านพฤติกรรม นักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งทัศนคติเป็น 3 องค์ประกอบ และมี อิทธิพลต่อการศึกษาด้านนี้มาก ก็คือ เครทซ์และคณะ (Kretch and others) และไตรแอนดิส (Triandis) นักจิตวิทยาเหล่านี้ให้ค่านิยามทัศนคติโดยครอบคลุมองค์ประกอบทั้ง 3 ประการอย่าง ครบถ้วน และเห็นว่าองค์ประกอบเหล่านี้มีความสัมพันธ์ต่อกันและกันพอสมควร

ทั้งนี้ จากแนวคิดองค์ประกอบของทัศนคติทั้ง 3 แนวคิดข้างต้น สามารถนำมาบรรยาย องค์ประกอบของทัศนคติออกมาในรูปของแผนภาพที่ 1 ดังนี้



ภาพที่ 1 องค์ประกอบของทัศนคติ (ธีรวุฒิ เอกะกุล, 2549)

การที่บุคคลใดจะเกิดทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นไม่ว่าจะเป็นทางด้านบวกหรือลบ บุคคลนั้นจะต้องผสมผสานคุณลักษณะย่อย ๆ หลายประการ เช่น การรับรู้ การประเมินค่า ความซาบซึ้ง ความสนใจ ลักษณะเหล่านี้จะรวมกันขึ้นเป็นความรู้สึกและทัศนคติของบุคคลนั้น แต่อย่างไรก็ตามองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้บุคคลเกิดทัศนคติได้นั้นมีอยู่ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ (สุชา จันทรเฒ, 2544)

2.1 องค์ประกอบด้านความรู้ (cognitive component) เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความรู้หรือความเชื่อของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หากบุคคลมีความรู้สึกหรือเชื่อว่าสิ่งใดดี มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ในทางตรงข้าม หากมีความรู้มาก่อนว่าสิ่งใดไม่ดี ก็จะมีทัศนคติไปในทางตรงข้ามคือมีทัศนคติที่ไม่ดีกับสิ่งนั้น

2.2 องค์ประกอบด้านความรู้สึก (feeling component) เป็นองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกของบุคคล ซึ่งมีอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องอยู่ด้วย นั่นคือ หากบุคคลมีความรู้สึกรักหรือชอบพอบุคคลหรือสิ่งใดก็จะส่งผลให้ทัศนคติเกิดขึ้นในทางบวกต่อบุคคลหรือสิ่งนั้น ๆ ไปด้วย

2.3 องค์ประกอบด้านแนวโน้มในการกระทำ (action tendency component) เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคล คือความโน้มเอียงที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมตอบโต้ อย่างใดอย่างหนึ่งออกมา พฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นเกิดจากความรู้และความรู้สึกที่มีอยู่เกี่ยวกับวัตถุ เหตุการณ์ หรือบุคคลนั้น ๆ นั่นเอง

### 3. ลักษณะของทัศนคติ

ทัศนคติเป็นความรู้สึกที่ขบ่งลักษณะทางจิตใจและอารมณ์ของบุคคลนั้น ๆ ซึ่งอาจเป็นลักษณะที่ไม่แสดงออกมามาก่อนให้บุคคลอื่น ๆ เห็นหรือเข้าใจก็ได้ ซึ่งธีรวิมล เอกะกุล (2549) ได้อธิบายไว้ว่าทัศนคติมีลักษณะทั่วไปที่สำคัญ 5 ประการ ได้แก่

1) ทัศนคติเป็นเรื่องของอารมณ์ (feeling) อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามเงื่อนไขหรือสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลจะมีการกระทำที่เสถียรซึ่งแสดงออกไม่ให้ตรงกับความรู้สึกของตนเมื่อรู้ตัวหรือรู้ว่ามีบุคคลอื่นสังเกตอยู่

2) ทัศนคติเป็นเรื่องเฉพาะตัว (typical) ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกัน แต่รูปแบบการแสดงออกแตกต่างกันไป หรืออาจมีการแสดงออกที่เหมือนกัน แต่ความรู้สึกต่างกันก็ได้

3) ทัศนคติมีทิศทาง (direction) การแสดงออกของความรู้สึกสามารถแสดงออกได้ 2 ทิศทาง เช่น ทิศทางบวกเป็นทิศทางที่สังคมปรารถนา และทิศทางลบเป็นทิศทางที่สังคมไม่ปรารถนา

4) ทัศนคติมีความเข้ม (intensity) ความรู้สึกของบุคคลแต่ละบุคคลอาจเหมือนกันในสถานการณ์เดียวกัน แต่อาจแตกต่างกันในเรื่องความเข้มที่บุคคลรู้สึกมากน้อยต่างกัน

5) ทศนคติต้องมีที่หมาย (target) ความรู้สึกจะเกิดขึ้นลอย ๆ ไม่ได้ ต้องมีที่หมายในการเกิดทัศนคติเสมอ เช่น รักพ่อแม่ ขยันเข้าเรียน ซื่อสัตย์ทำการบ้าน เป็นต้น

ส่วนเรจฤดี ปราการะนันท์ (2544) ได้เสนอว่าทัศนคติหรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

- 1) ความรู้สึกในทางบวก เป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบหรือสนับสนุน
- 2) ความรู้สึกทางลบ เป็นการแสดงออกในลักษณะของความไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบและไม่สนับสนุน
- 3) ความรู้สึกที่เป็นกลาง เป็นการแสดงออกในลักษณะกลาง ๆ คือ ไม่มีความเห็นว่าเป็นหรือไม่ว่าพอใจหรือไม่พอใจ

#### 4. การเกิดของทัศนคติ

ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ (learning) จากแหล่งทัศนคติต่าง ๆ ที่มีอยู่มากมาย และแหล่งที่ทำให้คนเกิดทัศนคติที่สำคัญ ได้แก่ (Likert, 1966 อ้างถึงใน เรจฤดี ปราการะนันท์, 2544)

- 1) ประสบการณ์เฉพาะอย่าง (specific experiences) วิธีการหนึ่งที่ทำให้เกิดทัศนคติ นั้นคือจากการมีประสบการณ์เฉพาะอย่างกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทัศนคตินั้น ๆ เช่น การมีประสบการณ์ที่ดี การได้รับการลงโทษทางร่างกายและจิตใจ การเกิดภาวะคับข้องใจ เป็นต้น
- 2) การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น (communication from others) ทัศนคติหลายอย่างของบุคคลเกิดขึ้นจากผลของการได้ติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการที่เด็กได้รับในครอบครัวและสังคม
- 3) สิ่งที่เป็นแบบอย่าง (models) ทัศนคติบางอย่างของบุคคลถูกสร้างขึ้นจากการเลียนแบบจากบุคคลอื่น กระบวนการเลียนแบบเริ่มขึ้นตั้งแต่การสังเกตพฤติกรรมของบุคคลอื่น ขึ้นต่อไปเป็นการแปลความหมายการปฏิบัติให้อยู่ในรูปของความเชื่อ ยิ่งบุคคลที่เป็นแบบอย่างเป็นที่เคารพหรือได้รับการยกย่องอยู่แล้ว ก็จะมีผลต่อความเชื่อมากยิ่งขึ้น
- 4) องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน (institutional factors) ทัศนคติของบุคคลหลายอย่างเกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากสถาบัน เช่น สถานศึกษา สถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา หน่วยงานต่าง ๆ เป็นต้น สถาบันเหล่านี้จะเป็นทั้งแหล่งที่มาและสิ่งที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดทัศนคติบางประการได้

สุชา จันทร์อม (2544) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเกิดทัศนคติว่ามีอยู่ 4 ประการ ได้แก่



1) วัฒนธรรม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของบุคคลทุก ๆ คนตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเสียชีวิต วัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ จะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป

2) ครอบครัว เป็นแหล่งแรกที่อบรมให้เด็กเรียนรู้การสมาคมต่าง ๆ จึงมีอิทธิพลมากที่สุดในการสร้างทัศนคติให้แก่เด็ก ตลอดจนปลูกฝังทัศนคติในการดำเนินชีวิตให้แก่บุตรของตน ทั้งนี้ เพราะเด็กมักเลียนแบบและเชื่อฟังพ่อแม่อยู่แล้ว

3) กลุ่มเพื่อน เด็กจะได้รับอิทธิพลต่าง ๆ มากมายจากกลุ่มเพื่อน ทั้งนี้ เพราะเด็กต้องการการยอมรับจากเพื่อน ต้องการคำแนะนำและความช่วยเหลือจากเพื่อนฝูงในบางเรื่องที่ไม่กล้าปรึกษาพ่อแม่และแม่ได้

4) บุคลิกภาพ ลักษณะของบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์หรือมีอิทธิพลต่อทัศนคติของบุคคลมากเหมือนกัน นั่นคือ พวกที่ชอบสังคม พวกเกลียดสังคม พวกชอบเด่น และพวกอ่อนน้อม ลักษณะของบุคลิกภาพต่าง ๆ ในแต่ละแบบก็จะมีพฤติกรรมในการแสดงออกทางทัศนคติที่ไม่เหมือนกันด้วย

ส่วนอัลพอร์ต (Gordon Allport, 1967) กล่าวว่า ทัศนคติของคนเราเกิดขึ้นได้จากเงื่อนไข 4 ประการ คือ

1) การอบรมเลี้ยงดู ทัศนคติถูกสร้างมาเหมือนนิสัย คือเป็นผลมาจากการเรียนรู้ในอดีต โดยเฉพาะการขัดเกลาทางสังคมในวัยเด็ก ในตอนเล็ก ๆ นั้นพ่อแม่จะมีอิทธิพลอย่างมากในการสร้างทัศนคติแก่เด็ก เมื่อเติบโตขึ้นทัศนคติของคนเราก็จะเข้มข้นขึ้นตามลำดับ

2) การให้ประสบการณ์ จะมีผลต่อทัศนคติโดยก่อให้เกิดทัศนคติเฉพาะต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งอย่างมั่นคง

3) การเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันโดยประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกะทันหันจะส่งผลให้เกิดความประทับใจและมีอิทธิพลขยายไปถึงสิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันหรือคล้ายคลึงกันด้วย

4) การเลียนแบบ โดยเฉพาะการเลียนแบบที่เกิดขึ้นจากบุคคลในครอบครัว ทั้งนี้ ครอบครัวยังบ่มเพาะทัศนคติในการดำเนินชีวิตอีกด้วย

## 5. การวัดทัศนคติ

การวัดทัศนคตินับว่ามีความยุ่งยากพอสมควร เพราะเป็นการวัดคุณลักษณะภายในของบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึก หรือเป็นลักษณะทางจิตใจ คุณลักษณะดังกล่าวมีการแปรเปลี่ยนได้ง่าย ไม่นั่นอน สุชา จันทรเฒ (2544) ได้นำเสนอวิธีการวัดทัศนคติ ดังนี้

5.1 วิธีการแบ่งระดับคะแนน (scaling technique) เป็นวิธีหนึ่งที่ใช้วัดทัศนคติ มีอยู่ 2 แบบ คือ

5.1.1 วิธีของเธอร์สโตน (the Thurstone's technique) วิธีการวัดแบบนี้ประกอบด้วยประโยคต่าง ๆ ประมาณ 10-20 ประโยคหรือมากกว่านั้น ประโยคต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นตัวแทนของระดับความคิดเห็นต่าง ๆ กัน ผู้ถูกทดสอบจะต้องแสดงให้เห็นว่าเขาเห็นด้วยกับประโยคใดบ้าง ประโยคหนึ่ง ๆ จะกำหนดค่าเอาไว้ คือกำหนดเป็น Scale Value ขึ้น เริ่มจาก 0.0 ซึ่งเป็นประโยคที่ไม่พึงพอใจมากที่สุดเรื่อยไปจนถึง 5.5 สำหรับประโยคที่มีความรู้สึกเป็นกลาง ๆ จนกระทั่งถึง 11.0 ซึ่งมีค่าสูงสุดสำหรับประโยคที่พึงพอใจมากที่สุด

5.1.2 วิธีของลิเคิร์ต (the Likert's technique) วิธีการวัดแบบนี้จะประกอบไปด้วยประโยคต่าง ๆ ซึ่งแต่ละประโยคผู้ถูกทดสอบจะแสดงความรู้สึกของตนออกมา 5 ระดับ คือเห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เจย ๆ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง แต่ละระดับจะมีค่าคะแนนให้ไว้ตั้งแต่ 1-5 คะแนน คะแนนของคนหนึ่ง ๆ ได้จากคะแนนรวมจากทุก ๆ ประโยค

5.2 วิธีการหยั่งเสียง (polling) ส่วนมากใช้กับการเลือกตั้งทางการเมือง เพื่อหยั่งเสียงของประชาชนทั่วไปว่ามีความรู้สึกในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างไร ผลการหยั่งเสียงจะออกมาเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับวิธีการสุ่มตัวอย่าง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มตัวอย่างนั้นเป็นตัวแทนของประชากรที่ดีหรือไม่

5.3 วิธีการใช้แบบสอบถาม (questionnaire) แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

5.3.1 fixed-alternative questions คือ คำถามที่มีการถามแบบเฉพาะเจาะจงลงไป โดยผู้ตอบจะต้องตอบตามเรื่องที่แบบสอบถามนั้น ๆ ถามเท่านั้น

5.3.2 open-ended questions คือ คำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม แล้วนำความคิดเห็นหรือความรู้สึกของคนส่วนมากมาจัดกลุ่มว่า เขาเหล่านั้นมีความรู้สึกอย่างไรหรือมีทัศนคติโดยส่วนใหญ่เป็นอย่างไร

## แนวคิดเกี่ยวกับบทบาททางเพศ

### 1. ค่านิยมของบทบาททางเพศ

นักจิตวิทยาหลาย ๆ ท่านได้ให้นิยามของคำว่าบทบาททางเพศ (gender role) ไว้มาก แต่นิยามที่น่าสนใจ ได้แก่

เอ็ดวาร์ด บี เฮอร์ล็อก (Edward B. Hurlock, 1980) กล่าวว่า บทบาททางเพศเป็นรูปแบบของพฤติกรรมที่สมาชิกได้ปฏิบัติและได้รับการยอมรับจากสังคมที่ตนอยู่ ซึ่งบทบาททางเพศจะเป็นตัวกำหนดแบบแผนพฤติกรรมของเพศหญิงและเพศชาย

แซนดร้า แอล เบม (Sandra L. Bem, 1981) กล่าวว่า บทบาททางเพศเป็นกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่วัยเด็ก โดยเด็กจะรวบรวมลักษณะคุณสมบัติและพฤติกรรมต่าง ๆ ตามที่สังคมและวัฒนธรรมกำหนดแล้วมาปฏิบัติให้เหมาะสมกับเพศของตน

บทบาททางเพศ (gender role) นั้นเป็นการแสดงออกทางสังคมของการรู้สึกว่าคุณเป็นเพศใด โดยจะเริ่มตั้งแต่อายุ 3 ปีหรือเร็วกว่านั้น โดยเริ่มแรกเด็กจะสังเกตบทบาททางเพศของคนในครอบครัวซึ่งมีพ่อแม่เป็นบุคคลสำคัญที่สุด โดยเป็นการลอกเลียนแบบบุคลิกลักษณะของบิดามารดาหรือผู้ปกครองซึ่งเป็นเพศเดียวกับตัวเด็ก ซึ่งจะส่งผลต่อพัฒนาการเกี่ยวกับการรับรู้หรือการยอมรับเพศของตน (gender identity) และบทบาททางเพศ (gender role) เป็นพื้นฐานของการเกิดพฤติกรรมทางเพศ หากพัฒนาการมีความผิดปกติจะทำให้เกิดปัญหาทางเพศชนิดการมีความต้องการเปลี่ยนเพศ (transsexualism) และความผิดปกติของเอกลักษณ์ทางเพศในเด็ก (gender identity disorder of childhood) อีกด้วย (สุวิทนา อารศิริพรรค, 2547)

อย่างไรก็ตาม นักสังคมวิทยา นักมานุษยวิทยา และนักจิตวิทยานั้นได้เน้นว่า ปัจจัยทางชีวภาพไม่ได้เป็นตัวกำหนดบทบาททางเพศ ความหมายของบทบาททางเพศกำหนดได้จากเงื่อนไขเชิงสังคมและวัฒนธรรม ความหมาย การตีความ และการแสดงออกของบทบาททางเพศ ที่แปรผันแตกต่างกันไปตามแต่ละวัฒนธรรม และเปลี่ยนแปลงไปได้ตามเงื่อนไขของกาลเวลาแต่ละยุคสมัย นอกจากนี้ ปัจจัยทางสังคม เช่น ชนชั้น อายุ เชื้อชาติ และชาติพันธุ์ ยังมีส่วนในการเสริมแต่งความหมายเฉพาะ การแสดงออก และประสบการณ์ของบทบาททางเพศด้วย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2549)

ดังนั้น สรุปได้ว่าบทบาททางเพศเป็นสิ่งที่สังคมกำหนดและคาดหวังว่าผู้หญิงและผู้ชายจะต้องเป็นหรือปฏิบัติแตกต่างกันไปตามแต่ละวัฒนธรรม โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ตั้งแต่วัยเด็ก ซึ่งบุคคลจะรวบรวมลักษณะและพฤติกรรมต่าง ๆ ตามที่สังคมกำหนด แล้วนำมาปฏิบัติให้เหมาะสมกับเพศของตน

## 2. ประเภทของบทบาททางเพศ

เอ็ดวาร์ด บี เฮอร์ล็อก (Edward B. Hurlock, 1980) ได้จำแนกประเภทของบทบาททางเพศไว้ 2 รูปแบบ ได้แก่

2.1 บทบาททางเพศแบบดั้งเดิม (traditional gender roles) หมายถึง ผู้ที่ยอมรับว่าบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยกำหนดให้ผู้ชายจะต้องมีลักษณะความเป็นชายสูงลักษณะเดียว (masculine) และผู้หญิงก็ต้องมีลักษณะความเป็นหญิงสูงลักษณะเดียว (feminine) เท่านั้น ผู้ที่มีลักษณะบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมนี้อาจแสดงพฤติกรรมและเชื่อใน

ลักษณะตรงตามเพศ (sex typed) หรือลักษณะทางเพศที่สังคมยอมรับเท่านั้น โดยเชื่อว่าผู้ชายจะต้องมีลักษณะก้าวร้าว พึ่งพิงตนเอง และแข็งแรง ส่วนผู้หญิงจะต้องมีลักษณะสุภาพ อ่อนโยน เจ้าอารมณ์ เห็นอกเห็นใจ และมีลักษณะให้ความอบอุ่นแก่ผู้ชาย เป็นต้น

2.2 บทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ (egalitarian gender roles) หมายถึง ผู้ที่ยอมรับว่าบทบาทของเพศหญิงและเพศชายไม่แตกต่างกัน มีความเท่าเทียมกัน และไม่แบ่งแยกบทบาททางเพศอย่างชัดเจน ซึ่งสามารถเรียกบทบาททางเพศแบบนี้ได้ว่าบทบาททางเพศแบบไม่ยึดติดกับแบบดั้งเดิม (gender role non-traditionality) ซึ่งผู้ที่ยึดมั่นในบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่จะแสดงลักษณะไม่ตรงตามลักษณะเพศของตน จะมีอิสระในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ โดยไม่ต้องอาศัยมาตรฐานบทบาททางเพศของสังคมเพียงอย่างเดียวในการกระทำพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ซึ่งทำให้บุคคลที่มีลักษณะเช่นนี้จะสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี ทั้งนี้ สเปนซ์และเฮล์มริช (Spence & Helmreich, 1985) กล่าวว่า บุคคลที่มีบทบาททางเพศสมัยใหม่นี้จะมีลักษณะของการกระทำที่นำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย นอกจากนี้ ผู้ที่ไม่ยึดติดในบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่มีความยืดหยุ่น ทำให้สามารถปรับตัวได้ และมีสุขภาพจิตที่ดีกว่าบุคคลอื่นในสังคมที่ซับซ้อน บุคคลที่มีลักษณะบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่นั้นจะมีประสบการณ์อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับพฤติกรรมในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับการยอมรับทางสังคม เป็นบุคคลที่มีทักษะในการเลือก และมีทักษะในการกระทำพฤติกรรมที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาหรือได้รับการเสริมแรงทางบวกจากสังคม ทำให้เป็นบุคคลที่มีความสำเร็จทางสังคมในระดับสูง สามารถปรับตัวในสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ได้ดี รวมทั้งพบว่าบุคคลแบบนี้จะมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (high self-esteem) อีกด้วย

ทั้งนี้ จากบทบาททางเพศทั้งแบบดั้งเดิมและแบบสมัยใหม่นั้น ผู้ศึกษาเห็นว่าหากใช้แนวคิดลักษณะทางทัศนคติของเริงฤดี ปราการะนันท์ (2544) นั้น จะมีลักษณะความรู้สึกลักษณะหนึ่งที่เป็นกลาง ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงได้เพิ่มเติมลักษณะของบทบาทการแสดงทัศนคติต่อบทบาททางเพศอีกแบบหนึ่ง ได้แก่ ทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบเป็นกลาง คือ ในบางสถานการณ์บุคคลหนึ่งก็จะมีทัศนคติ ความรู้สึกนึกคิด ความเห็นเกี่ยวกับบทบาทระหว่างเพศแบบดั้งเดิม แต่ในบางสถานการณ์ก็จะมีลักษณะทัศนคติเกี่ยวกับบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ การเพิ่มเติมลักษณะประเภทของบทบาททางเพศอีกประเภทหนึ่งเข้าไป ก็เพื่อจำแนกความแตกต่างของประเภทของบทบาททางเพศได้หลากหลายขึ้นนั่นเอง

สรุปได้ว่า สังคมและวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อบทบาททางเพศอย่างมาก ในอดีตการรับรู้บทบาททางเพศนั้นจะมีการแบ่งแยกความแตกต่างของเพศชายและเพศหญิงอย่างชัดเจน ทำให้เกิดการแบ่งแยกพฤติกรรมและบทบาทต่าง ๆ ตามบรรทัดฐานของสังคม แต่ในสังคมปัจจุบันซึ่งเกิดการ

เปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง ทำให้แนวคิดเรื่องบทบาททางเพศเปลี่ยนแปลงไป ส่งผลให้หญิงและชายมีโอกาสเท่าเทียมกันมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นทางการศึกษา อาชีพ ความสามารถต่าง ๆ ตลอดจนความรับผิดชอบทั้งภายในและภายนอกครอบครัวอีกด้วย

### 3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบทบาททางเพศ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบทบาททางเพศนั้นจะมีปัจจัยร่วมกัน 3 ประการ คือ ปัจจัยทางด้านชีวภาพ ปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม และปัจจัยทางด้านสื่อมวลชน โดยขอลงถึงรายละเอียดในแต่ละปัจจัยดังนี้

3.1 ปัจจัยทางด้านชีวภาพ (biological factors) เป็นปัจจัยเบื้องต้นที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของเพศหญิงและเพศชาย โดยความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเจน เช่น ความแตกต่างทางโครงสร้างร่างกาย ความแตกต่างเหล่านี้เป็นผลจากโครโมโซมที่แตกต่างกันระหว่างหญิงและชาย

ทั้งนี้ พฤติกรรมทั้งหลายของชายและหญิงนั้นยังมีความเกี่ยวพันระหว่างฮอร์โมนอีกด้วย เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว โดยจากการศึกษาวิจัยพบว่าเพศชายมีความก้าวร้าวมากกว่าเพศหญิง ไม่เฉพาะในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง แต่จะสามารถพบได้ในสถานการณ์โดยทั่ว ๆ ไป ได้มีผู้ทำการศึกษาสังเกตการณ์พฤติกรรมการเล่นของเด็กอนุบาลแห่งหนึ่ง พบว่าเด็กชายมีความก้าวร้าวทั้งทางร่างกายและทางวาจามากกว่าเด็กหญิง โดยผู้ศึกษาอธิบายว่าเกิดจากความก้าวร้าวที่มีความสัมพันธ์กับระดับฮอร์โมนนั่นเอง (ฉันทจิต จริยจรรยาโรจน์, 2541)

ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าปัจจัยทางชีวภาพมีอิทธิพลต่อความแตกต่างระหว่างเพศ โดยมีโครโมโซมและฮอร์โมนเป็นตัวที่ทำให้เกิดความแตกต่างกันทั้งทางสรีระภายนอก พฤติกรรมบางประการ และความสามารถในการทำกิจกรรมบางประเภท แต่อย่างไรก็ตาม ปัจจัยทางชีวภาพเพียงปัจจัยเดียว ก็ยังไม่สามารถอธิบายพัฒนาการทางบุคลิกภาพและพัฒนาการของบทบาททางเพศได้อย่างสมบูรณ์ (Spence and Hellmreich, 1978) ทั้งนี้ เนื่องจากยังมีปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่เป็นอิทธิพลร่วมกัน นั่นคือ ปัจจัยทางสภาพแวดล้อม

3.2 ปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม (environmental factors) มีส่วนสำคัญอย่างมากในการกำหนดบทบาทและแบบแผนของพฤติกรรมหญิงและชาย สังคมและวัฒนธรรมจะเป็นตัวกำหนดบทบาททางเพศให้เกิดขึ้น เช่น การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว เจื้อนไขของสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งสภาพทางการเมืองอีกด้วย (คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ, 2544)

การรับรู้บทบาททางเพศจะเกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็ก จุดเริ่มต้นของการรับรู้บทบาททางเพศจึงเริ่มมาจากสภาพแวดล้อมในครอบครัว นับตั้งแต่เมื่อพ่อและแม่รับรู้ว่าการที่คลอดออกมาเป็นเพศ

ชายหรือเพศหญิง ก็จะมีการจัดเตรียมเสื้อผ้าและของเล่นให้เหมาะสมกับเพศของเด็ก รวมทั้งมีความคาดหวังในพฤติกรรมที่ตรงตามเพศของเด็กอีกด้วย (ฉันทจิต จริยจรรยาโรจน์, 2541) ทั้งนี้ ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่สร้างบุคลิกภาพให้กับเด็ก การเลี้ยงดูของพ่อแม่จะมีความสำคัญเท่าเทียมกันและมีอิทธิพลต่อเด็ก ทั้งนี้ เพราะวัยเด็กนั้นยังไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ จึงต้องพึ่งพาอาศัยและเลียนแบบอย่างจากผู้ใกล้ชิด ดังนั้น เด็กจึงได้เรียนรู้บทบาททางเพศจากการสังเกตตัวแบบที่ใกล้ชิดกับตน จึงกล่าวได้ว่าสภาพแวดล้อมนั้นเป็นองค์ประกอบสำคัญขององค์ประกอบหนึ่งในการเรียนรู้บทบาททางเพศ (คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ, 2544)

3.3 ปัจจัยทางด้านสื่อมวลชน (mass communication factors) นับว่าสื่อมวลชนเป็นแหล่งกระบวนการในการขัดเกลาทางสังคมที่สำคัญ ในการถ่ายทอดภาพลักษณ์ของความเป็นหญิงและชาย เพราะที่ผ่านมาสื่อมวลชนส่วนใหญ่ได้นำเสนอค่านิยมและความเชื่อในเรื่องเพศหญิงและเพศชายตามการรับรู้ของสังคมไทยดั้งเดิม โดยผู้ชายเป็นผู้ที่มีอำนาจ เป็นช้างเท้าหน้า ในขณะที่ผู้หญิงเป็นผู้ไร้อำนาจและเป็นช้างเท้าหลัง ทั้งนี้ กรแก้ว คงเดชา (2544) ได้กล่าวว่าการสะท้อนภาพของบทบาททางเพศในสื่อมวลชนเช่นนั้น มีอิทธิพลอย่างยิ่งในการเป็นตัวแบบให้กับเด็กในการแสดงพฤติกรรมบทบาททางเพศ

ปัจจัยทางสื่อมวลชนสามารถแบ่งแยกออกเป็นหลายประเภท เช่น สื่อวิทยุโทรทัศน์ สื่อวิทยุกระจายเสียง สื่อสิ่งพิมพ์ เป็นต้น สื่อเหล่านี้ถือเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้บทบาททางเพศแก่เด็กและเยาวชน (วรเชษฐ หอมจันทร์, 2540) ทั้งนี้ การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาโดยมุ่งเน้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทการ์ตูนญี่ปุ่นแปลไทย ซึ่งมีการนำเสนอเรื่องราวที่หลากหลาย แต่ทั้งนี้ผู้ผลิตหนังสือการ์ตูนก็ได้ทำการผลิตโดยตั้งกลุ่มเป้าหมายไว้ก่อนแล้วว่า เรื่องราวแบบใดเหมาะสมกับเพศชายหรือเพศหญิง เช่นเดียวกับการผลิตของเล่นของบริษัทผลิตของเล่นที่เน้นว่าของเล่นประเภทใดเหมาะสมกับเด็กชายหรือเด็กหญิง (กรแก้ว คงเดชา, 2544) การ์ตูนที่เพศชายนิยมอ่านนั้นส่วนใหญ่มักจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้ แข่งขัน และผจญภัย เช่น การ์ตูนเรื่องดาร์กอนบอล หรือเรื่องสแลมดังก์ เป็นต้น ส่วนการ์ตูนสำหรับเพศหญิงที่นิยมอ่านนั้นมักมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก หรืออาจจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้บ้าง แต่ก็มักเน้นความสวยงามและความรักค่อนข้างมาก เช่น การ์ตูนเรื่องเซเลอร์มูน เป็นต้น (คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ, 2544)

พระเอกและนางเอกในการ์ตูนแนวผู้ชายและแนวผู้หญิงนั้น จะมีลักษณะแตกต่างกันอยู่บ้าง แต่ก็นับได้ว่าไม่หลุดพ้นจากภาพความเป็นชายและความเป็นหญิงตามแบบฉบับมากนัก ดังที่ ชไมพร สุขสัมพันธ์ (2541) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการ์ตูนญี่ปุ่นพบว่า สำหรับการ์ตูนแนวรัก (ซึ่งถือว่าเป็นแนวผู้หญิง) นั้น พระเอกจะมีลักษณะของผู้ชายในอุดมคติ คือหน้าตาดี เป็นคนดี มั่นคงในความรัก ถึงแม้พระเอกในการ์ตูนผู้หญิงจะมีลักษณะความเป็นชายตามแบบฉบับไม่มากนัก แต่ส่วนใหญ่ก็

ยังคงดูเหมือนว่าผู้หญิงอยู่ดี โดนการ์ตูนแนวรักโรแมนติคนั้นมักจะนำเสนอภาพความสัมพันธ์ระหว่างคู่รัก โดยการที่ฝ่ายชายเหนือกว่าฝ่ายหญิงในทุก ๆ ด้าน ทั้งในเรื่องความฉลาดและความสามารถ แม้ว่าในการ์ตูนอาจมีการนำเสนอภาพผู้หญิงที่เก่งก็ตาม แต่ที่สุดแล้วฝ่ายชายก็จะเป็นคนจัดการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ สำหรับนางเอกการ์ตูนนั้น ไม่ว่าจะเป็นการ์ตูนแนวผู้หญิงหรือแนวผู้ชาย ภาพของนางเอกก็ค่อนข้างเป็นไปในทางเดียวกัน กล่าวคือ มักจะเป็นผู้ที่รับภาระท่ามากกว่าจะเป็นผู้กระทำ ในการ์ตูนแนวรักสำหรับผู้หญิงนั้น นางเอกส่วนใหญ่จะมีลักษณะความเป็นผู้หญิงที่เรียบร้อย อ่อนหวาน น่ารัก เป็นคนดี และต้องประสบปัญหาเกี่ยวกับความรัก ส่วนใหญ่แล้วการ์ตูนแนวผู้ชายนั้น ยางเอกมักจะไม่ได้แสดงบทบาทมากนัก มักเป็นเสมือนตัวเสริมเรื่องมากกว่า บางเรื่องนางเอกเป็นเพียงส่วนประกอบของเรื่อง และมักจะเป็นฝ่ายให้พระเอกช่วยเหลือมากกว่าที่จะเป็นฝ่ายช่วยเหลือพระเอก

ทั้งนี้ จากความแตกต่างระหว่างลักษณะของพระเอกและนางเอกในการ์ตูนแนวผู้ชายและผู้หญิงนั้น ทำให้เห็นได้ว่าการ์ตูนสำหรับผู้ชายมักจะนำเสนอความยิ่งใหญ่และมีอำนาจของพระเอก (และเพศชายในเรื่อง) ค่อนข้างมาก โดยนางเอกในเรื่องแทบจะไม่มีบทบาทใดเลย แต่สำหรับการ์ตูนผู้หญิงนั้น แม้พระเอกจะมีลักษณะความเป็นชายน้อยกว่า แต่ก็มักจะแสดงบทบาทสำคัญในเรื่องและยังมีลักษณะเหนือกว่าผู้หญิงอีกด้วย บางเรื่องพระเอกจะเป็นที่หมายปองของผู้หญิงหลาย ๆ คน ทำให้ต้องมีการแย่งชิงกัน และบางเรื่องพระเอกต้องเป็นผู้ที่แก้ปัญหาให้แก่นางเอกอีกด้วย ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเจนนี้อาจทำให้เด็กชายและเด็กหญิงที่อ่านการ์ตูนเหล่านี้ได้เรียนรู้ว่า โลกของผู้ชายนั้น ความสำเร็จ การต่อสู้ และการแข่งขันเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด อาจเรียกว่าเป็นเป้าหมายของชีวิตก็ได้ ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นแค่ส่วนประกอบที่มีความสำคัญค่อนข้างน้อย ในขณะที่โลกแห่งการ์ตูนของผู้หญิงนั้น การได้พบรักแท้ ได้มีความรักกับผู้ชายที่ดี และได้ใช้ชีวิตคู่อย่างมีความสุขเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด จึงอาจกล่าวได้ว่าการ์ตูนไม่ได้เป็นเพียงสื่อสิ่งพิมพ์ที่ให้ความบันเทิงเท่านั้น แต่ยังช่วยตอกย้ำให้ผู้อ่านได้เรียนรู้ลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงตามแบบฉบับอีกด้วย (นนทยา พงศ์ผกาย, 2544)

สำหรับการ์ตูนที่ผลิตขึ้นมาโดยไม่ได้กำหนดเพศเป้าหมายโดยเฉพาะ จะมีการนำเสนอภาพของความเป็นหญิงและความเป็นชายตามแบบฉบับเช่นเดียวกัน เช่น ในการ์ตูนเรื่องโดราเอมอนนั้นจะเห็นถึงบทบาทความเป็นหญิงและความเป็นชายได้อย่างชัดเจนจากครอบครัวของตัวละครที่ชื่อโนบิตะ กล่าวคือ พ่อจะเป็นผู้ที่ทำงานนอกบ้าน ส่วนแม่ต้องทำงานบ้านทุกอย่าง และมีหน้าที่ดูแลลูกถึงแม้ว่าการ์ตูนเหล่านี้จะเป็นการ์ตูนญี่ปุ่นที่นำเสนอโดยเน้นวัฒนธรรมของญี่ปุ่นเป็นหลัก แต่เราก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าสังคมอื่น ๆ ก็มีการแบ่งแยกความเป็นหญิงและความเป็นชายเช่นกัน และหากเราลองมองสื่อของประเทศอื่น ๆ ก็มักจะพบภาพของความเป็นหญิงและความเป็นชายตามแบบฉบับ

เดียวกัน ซึ่งการ์ตูนอีกประเภทหนึ่งที่มีการนำเสนอความเป็นหญิงและความเป็นชายตามแบบฉบับอย่างเห็นได้ชัด ก็คือ การ์ตูนข้ามชั้นจำพวกชายหัวเราะหรือมหาสนุกเป็นต้น โดยภาพของผู้หญิงที่ถูกนำเสนอ นั้นมักจะเป็นเพียง “สัตว์โลกแสนสวย” แต่ “ไร้สมอง” คือเป็นเพียงแค่วัตถุที่สนองอารมณ์ทางเพศ ไม่มีความคิดที่จะสามารถนึกคิดตัดสินใจได้ และต้องตกเป็นเหยื่อของผู้ชายอยู่เสมอ (คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ, 2544)

## แนวคิดเกี่ยวกับการ์ตูน

### 1. ความหมายของการ์ตูน

สารานุกรมอเมริกัน (the Encyclopedia American, 1972) ได้ให้ความหมายของการ์ตูน (cartoon) ไว้ว่า หมายถึงการเขียนภาพลายเส้นหรือสัญลักษณ์ที่มุ่งเหน็บแนมคนใดคนหนึ่งเพื่อแสดงอารมณ์ขันและให้เกิดความขบขันเป็นประการสำคัญ

นอกจากคำว่าการ์ตูน (cartoon) แล้ว ยังมีคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันอีกคือการ์ตูนเรื่องหรือคอมมิค (comics) ซึ่งเป็นลักษณะภาพลายเส้นที่มีเรื่องราวต่อเนื่อง มีคำบรรยายประกอบตามเนื้อเรื่อง มีบทสนทนาในแต่ละภาพ ลักษณะของภาพไม่เน้นความจริงของกายวิภาค ทั้งเนื้อเรื่องก็อาจจะเป็นแนวใดก็ได้ ถ้าปรากฏในหนังสือพิมพ์จะเรียกว่า comics strips แต่หากมีการจัดพิมพ์เล่มก็จะเรียกว่า comics books หรือ funnies อาจกล่าวได้ว่า การ์ตูนเรื่องหรือคอมมิค (comics) คือหนังสือที่ดำเนินเรื่องด้วยภาพการ์ตูนแทนที่จะมีตัวหนังสือบรรยายเป็นหน้า ๆ อย่างหนังสือธรรมดา หากจะมีคำบรรยายก็จะมีเป็นเพียงข้อความสั้น ๆ ให้อ่านเป็นใคร ที่ไหน ส่วนจะทำอะไร อย่างไรนั้น จะบรรยายเป็นคำพูดของตัวละคร ขณะผู้อ่านจะมีความรู้สึกเหมือนว่าดูละคร การ์ตูนอาจเป็นภาพสีหรือขาวดำก็ได้ (จตุมา เพชรรัตน์, 2541)

โดยการศึกษาครั้งนี้ สื่อที่นำมาศึกษาคือการ์ตูนญี่ปุ่นนั้นก็น่าที่จะจัดอยู่ในประเภทของหนังสือการ์ตูนเรื่องที่เรียกว่า comics books เพราะมีลักษณะที่ตรงกันในแง่ที่เป็นการ์ตูนเรื่อง อย่างไรก็ตาม การ์ตูนญี่ปุ่นก็เป็นสื่อหนังสือการ์ตูนที่มีลักษณะพิเศษ มีเอกลักษณ์เฉพาะซึ่งอาจจะมีลักษณะบางประการที่ไม่ตรงกับคำนิยามเกี่ยวกับการ์ตูนในความหมายโดยทั่วไป ซึ่งมักจะมี ความหมายที่ถูกให้ไว้จากวัฒนธรรมตะวันตก

### 2. ความเป็นมาของการ์ตูนญี่ปุ่น

ในประเทศญี่ปุ่นมีคำที่ใช้เรียกการ์ตูนอยู่ 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ มังงะ (manga) เป็นคำที่เราใช้เรียกหนังสือและนิตยสารการ์ตูนที่ผลิตขึ้นในประเทศญี่ปุ่นหลังสงครามโลก รวมทั้งหนังสือการ์ตูน



ที่ได้รับอิทธิพลจากการ์ตูนญี่ปุ่นในประเทศต่าง ๆ ด้วย อีกคำหนึ่งคือ การ์ตูนเรื่องหรือคอมมิค (comic) ใช้เรียกหนังสือการ์ตูนของประเทศในโลกตะวันตก เพราะการ์ตูนทั้งสองประเภทมีแนวทางการนำเสนอที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน (ชาติณรงค์ วิสุตกุล, 2543)

อันที่จริงแล้ว การ์ตูนญี่ปุ่นนั้นมีจุดเริ่มต้นที่ประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 โดยมีจุดประสงค์เพื่อล้อเลียนทางการเมือง ซึ่งปรากฏอยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์กับมีคำบรรยายนอกกรอบเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ต่อมาในปี ค.ศ. 1986 หนังสือพิมพ์ The Yellow Kid ในกรุงนิวยอร์กก็ได้นำเสนอการ์ตูนในกรอบสี่เหลี่ยมที่มีเรื่องราวต่อเนื่องกันเป็นครั้งแรก ในอีก 24 ปีต่อมา การ์ตูนแบบเดียวกันจึงเริ่มปรากฏในญี่ปุ่นและฝรั่งเศสในเวลาใกล้เคียงกัน (ธรรมจักร อยุธยา, 2539)

ทั้งนี้ การ์ตูนญี่ปุ่นนั้นมีลักษณะร่วมและแตกต่างจากการ์ตูนในโลกตะวันตก นั่นคือลักษณะร่วมนั้นได้แก่การที่มีองค์ประกอบพื้นฐานสามประการเช่นเดียวกัน คือกรอบสี่เหลี่ยม ภาพลายเส้น และคำพูด ส่วนที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนก็คือ ลักษณะภาพลายเส้นและเนื้อหาของการ์ตูนนั่นเอง โดยที่ภาพลายเส้นของการ์ตูนญี่ปุ่นแตกต่างจากการ์ตูนตะวันตกตรงที่ ตัวการ์ตูนญี่ปุ่นมักมีลักษณะไม่เหมือนจริง เช่น มีขนาดหัวผิวดัดส่วนกับตัว, ดวงตาของเด็กผู้หญิงมีขนาดใหญ่ล้อมรอบด้วยขนตาเส้นโต ๆ มีประกายรูปดาวอยู่ตรงนัยน์ตา เป็นต้น ในขณะที่การ์ตูนของตะวันตกจะเน้นที่ความเหมือนจริงมากกว่า นอกจากนี้ เนื้อหาของการ์ตูนทั้งสองประเภทก็มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน การ์ตูนตะวันตกส่วนใหญ่สร้างขึ้นสำหรับเด็ก ขณะที่การ์ตูนญี่ปุ่นมีกลุ่มเป้าหมายที่หลากหลายตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ (จตุมา เพชรรัตน์, 2541)

การ์ตูนญี่ปุ่นที่นำเสนอในช่วงเวลาต่าง ๆ ก็สามารถสะท้อนความคิดของผู้คนในสังคมญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี อาทิ ในช่วงทศวรรษแรกหลังจากที่ญี่ปุ่นแพ้สงคราม การ์ตูนเกี่ยวกับการสู้รบแทบจะไม่ปรากฏในท้องตลาดเลย สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงความทรงจำอันเจ็บปวดของชาวญี่ปุ่น ทศวรรษต่อมาจึงเริ่มมีการ์ตูนญี่ปุ่นเกี่ยวกับผลกระทบของสงครามออกมาบ้าง และอีกทศวรรษต่อมาการ์ตูนญี่ปุ่นก็เริ่มฉายภาพสะท้อนถึงการต่อสู้ชีวิตหลังช่วงสงครามโลกตามมา (ลลิตา ยუნากร, 2534)

สาเหตุหนึ่งที่ทำให้การ์ตูนญี่ปุ่นได้รับความสนใจจากทั่วโลก ก็มาจากเนื้อหาที่ค่อนข้างเป็นสากล เด็ก ๆ ทั่วโลกชอบเรื่องผจญภัย เด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ก็สนใจเรื่องทางเพศ ความรุนแรง หรือความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนเหมือน ๆ กัน อีกเหตุผลหนึ่งมาจากการผลิตหนังสือการ์ตูนทางโทรทัศน์ส่งไปขายยังประเทศต่าง ๆ ทำให้คนดูเริ่มสนใจติดตามอ่านหนังสือการ์ตูนควบคู่ไปด้วย เพราะหนังสือการ์ตูนกับการ์ตูนในโทรทัศน์มักออกสู่ตลาดพร้อม ๆ กัน (จตุมา เพชรรัตน์, 2541)

### 3. แนวเรื่องของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

แนวเรื่องของการ์ตูนญี่ปุ่นจะมีความหลากหลาย เช่น การ์ตูนสำหรับเด็กชายมักจะผสมผสานกันอย่างดีระหว่างความระทึกขวัญกับความตลกขบขัน เรื่องเกี่ยวกับกีฬาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกสะท้อนอารมณ์ เรื่องผจญภัย เรื่องผีและปีศาจ เรื่องแนววิทยาศาสตร์ หรือเรื่องชีวิตในโรงเรียนที่จะถูกเชื่อมเข้าด้วยกันด้วยมุขและลูกเล่นที่แพรวพราว นิตยสารการ์ตูนสำหรับเด็กผู้หญิงมักจะเน้นในเรื่องที่เกี่ยวกับความรักในอุดมคติ โดยให้ภาพของตัวเอกทั้งหญิงและชายมักจะมีลักษณะเป็นชาวต่างประเทศหรือพวกผิวดำ สำหรับนิตยสารการ์ตูนสำหรับผู้ใหญ่จะมีแนวเรื่องที่แตกต่างกันไปตั้งแต่เรื่องของศาสนาจนถึงเรื่องเกี่ยวกับเพศ แต่ก็มักจะเน้นในแนวเรื่องแบบหลังมากกว่า และมักจะเต็มไปด้วยเหล่านักรบผู้กล้า พวกนักพนัน หรือพวกนักเลง เป็นต้น (นนทยา พงศ์ผกาย, 2544)

ลลิตา ยูวนากร (2533) ได้กล่าวว่าประเภทของการ์ตูนมีแนวโน้มที่จะซับซ้อนมากขึ้น และมีความสนุกสนานมากกว่าเค้าโครงเรื่องธรรมดา เช่น ชายพบหญิง หรือความยุติธรรมที่มีชัยชนะเหนือหมู่มาร โดยบรรดาผู้อ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นเห็นสอดคล้องกันว่าการ์ตูนในปัจจุบันนั้นจะพูดในเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตมากขึ้น และยังสามารถสร้างเสน่ห์ให้กับหัวข้อที่ดูไม่น่าจะสนใจได้ เช่น เรื่องของหมากรุกจีน เรื่องของการทำอาหาร เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะกระทำโดยผ่านการกระทำและอารมณ์ที่เกินจริง ซึ่งนำไปสู่จุดที่สร้างอารมณ์ร่วมได้เหมือนละคร

การ์ตูนญี่ปุ่นจำนวนมากจะมีฉากของความรุนแรงทางเพศที่ไม่เป็นตามธรรมชาติ และของสกปรกอุจาดทั้งหลายซึ่งถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาแม้แต่ในการ์ตูนสำหรับเด็ก โดยเป็นสิ่งที่ตกทอดมาจากอดีตและถือเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นวัฒนธรรมที่เป็นที่นิยมของญี่ปุ่น ไม่ว่าจะป็นอุดมคติทางความรัก ทศนคติในการทำงาน และความสมบูรณ์แบบ รวมทั้งพื้นฐานในความรัก ความชอบเรื่องแปลกพิสดารหรือทำนองแฟนตาซี (นนทยา พงศ์ผกาย, 2544)

### 4. วิวัฒนาการของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นในประเทศไทย

วิวัฒนาการของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นในประเทศไทย มีจุดกำเนิดมาจากการฉายภาพยนตร์การ์ตูนจากต่างประเทศทั้งฝรั่งและญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2500 ซึ่งการ์ตูนเหล่านั้นเต็มไปด้วยความแปลกใหม่ มีเนื้อหาสาระที่สนุกตื่นเต้น และวิธีการนำเสนอที่เข้าใจ รวมไปถึงเทคนิคการถ่ายทำที่ทันสมัยในยุคนั้น จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้การ์ตูนได้รับความสนใจอย่างแพร่หลาย (จตุมา เพชรรัตน์, 2541) แต่ในระยะหลังได้เกิดปัญหากับภาพยนตร์การ์ตูนในเมืองไทย เนื่องจากเด็กและเยาวชนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ในการลอกเลียนแบบการกระทำจากตัวเอกในภาพยนตร์การ์ตูนทำให้เกิดอันตราย เป็นสาเหตุให้สังคมไทยในช่วงนั้นเกิดการต่อต้านและได้มี

มาตรการในการควบคุมอย่างเคร่งครัดกับภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่มาเสนอขายในเมืองไทย เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความชบเซาไปพักใหญ่ แต่ในระยะเวลาต่อมาภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นก็สามารถกลับมาครองใจชาวไทยได้อีกถึงแม้ว่าจะไม่โด่งดังเท่าสมัยแรกเริ่ม (ชาติณรงค์ วิสุตกุล, 2543) และในระยะหลังนี้เอง เทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัยและระบบการพิมพ์ที่รุดหน้ามากยิ่งขึ้น จึงได้มีการริเริ่มธุรกิจแขนงใหม่ขึ้นมา นั่นคือธุรกิจการพิมพ์การ์ตูน โดยได้มีการนำต้นฉบับการ์ตูนจากประเทศญี่ปุ่นที่กำลังนำเสนอขายทางโทรทัศน์ในเมืองไทย และได้รับความนิยมจากเด็กและเยาวชนมาแปลและเรียบเรียงใหม่เป็นภาษาไทย และนำออกมาตีพิมพ์จำหน่ายพร้อม ๆ กับการฉายภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ (จตุมา เพชรรัตน์, 2541)

กล่าวได้ว่า หนังสือการ์ตูนเป็นสื่อที่มีความใกล้ชิดและคุ้นเคยกับเด็กอย่างมาก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะลักษณะธรรมชาติของสื่อการ์ตูนที่ให้ง่ายต่อการเปิดรับ เด็กอาจจะเข้าไปอยู่ในโลกส่วนตัวที่ซึ่งความคิดคำนึงและจินตนาการของพวกเขาไม่ถูกจำกัดดังที่เป็นอยู่ในโลกของความเป็นจริง โดยผ่านการ์ตูน ความสนุก ความรู้สึกผ่อนคลาย และอารมณ์ร่วมเป็นสิ่งที่เด็กจะได้รับจากการเปิดรับสื่อชนิดนี้ นอกไปจากนี้ ยังอาจจะปรากฏอิทธิพลที่จะส่งผลต่อความคิดและการกระทำ แม้ว่าอิทธิพลดังกล่าวยังมีการโต้แย้งกันอยู่ก็ตาม แต่จากหลายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งเกี่ยวโยงกันระหว่างเด็กกับการ์ตูน โดยเฉพาะในประเด็นของการเลียนแบบก็ทำให้ไม่อาจจะละเลยต่อสื่อชนิดนี้ได้ สำหรับความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นระหว่างเยาวชนไทยกับการ์ตูนญี่ปุ่นยืนยันได้ทั้งจากความเป็นจริงที่เห็นอยู่ในสังคม จากการศึกษาของธรรมจักร อยู่โพธิ์ (2539) และสุวรรณา สันติประภา (2532) พบว่า หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นเป็นหนังสือการ์ตูนยอดนิยม และความชื่นชอบที่เยาวชนไทยมีต่อการ์ตูนญี่ปุ่นอย่างมากนี้เองที่สร้างความกังวลถึงผลที่อาจจะเกิดขึ้น ซึ่งมักมองผลที่ว่าออกมาในแง่ลบ ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะเฉพาะของการ์ตูนญี่ปุ่นที่ไม่ได้มุ่งสร้างมาเฉพาะให้เด็กอ่านเท่านั้น จึงมักมีเนื้อหาเกี่ยวกับความก้าวร้าว รุนแรง และเรื่องทางเพศสอดแทรกอยู่เสมอ ซึ่งควรจะทำให้ความเข้าใจถึงลักษณะธรรมชาติของการ์ตูนญี่ปุ่นด้วย (ธรรมจักร อยู่โพธิ์, 2539)

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นจัดได้ว่าเป็นสื่อมวลชนที่เข้าถึงกลุ่มเด็กและเยาวชนได้ง่ายกว่าสื่อชนิดอื่น ๆ เนื่องจากมีรูปแบบการนำเสนอที่เข้าใจง่าย ตรงตามความต้องการของผู้รับสื่อ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกหากเด็กและเยาวชนจะนิยมชมชอบหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่าหนังสือประเภทอื่น ๆ ซึ่งการ์ตูนญี่ปุ่นบางครั้งก็สอดแทรกวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่นเข้ามาเป็นเนื้อเรื่อง เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าวัฒนธรรมญี่ปุ่นนั้นความเท่าเทียมกันระหว่างเพศมีอยู่น้อย ซึ่งผู้อ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นส่วนใหญ่ยังเป็นเด็กและเยาวชน บางครั้งอาจยึดตัวละครต่าง ๆ ในหนังสือการ์ตูนเป็นตัวแทนแห่งการเรียนรู้และลอกเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามตัวแบบ หากเป็น

พฤติกรรมที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยก็มิได้เกิดผลเสียแต่อย่างใด แต่หากเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมก็อาจก่อให้เกิดผลเสียตามมาได้

## แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น

### 1. นิยามของวัยรุ่น

วัยรุ่นตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า adolescence ซึ่งในภาษาลาตินมีความหมายว่า เจริญเติบโตไปสู่ภาวะ นั่นคือ เป็นวัยที่เริ่มเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยยึดถือความพร้อมทางร่างกาย เป็นเครื่องตัดสิน วัยนี้มีความเจริญเติบโตทางร่างกายอย่างรวดเร็ว รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจและความรู้สึกนึกคิด (สุชา จันทร์เอม, 2544) ในช่วงวัยรุ่นนี้จะสามารถนำการคิดอย่างมีเหตุผล มาใช้กับสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และจะไม่ยึดติดกับสิ่งแวดล้อมอีกต่อไป แต่จะมีแนวคิดและทฤษฎีซึ่งเป็นของตนเอง และสามารถนำแนวคิดดังกล่าวมาประยุกต์ใช้กับข้อมูลทุกชนิดในเวลาต่อมาได้ (สมภพ เรื่องตระกูล, 2545) คำภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นยังมีอีกหลายคำ เช่น teenage หมายถึง วัยที่มีอายุ 10 ปีขึ้นไปแต่ไม่ถึง 20 ปี หรือ puberty เป็นต้น (วารภรณ์ ตระกูลสฤษดิ์, ม.ป.ป.)

สำหรับในช่วงของวัยรุ่นจะมีระยะเวลาที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่นของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกัน คือ เด็กชายจะเริ่มเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นประมาณอายุ 15 ปี ส่วนเด็กหญิงจะเริ่มเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นประมาณอายุ 13 ปี ทั้งนี้เพราะเด็กหญิงจะมีอัตราการเจริญเติบโตเร็วกว่าเด็กชาย จึงมีช่วงอายุที่เข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเด็กชายประมาณ 2 ปี (วิไลวรรณ ศรีสงคราม และคณะ, 2549)

ในทางสังคมวิทยาถือว่า วัยรุ่นเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งคือระหว่างวัยแตกเนื้อหนุ่มสาวก่อนที่จะเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว โดยที่สังคมมักมองว่าสังคมแบบสมัยใหม่มองว่าวัยรุ่นมีปัญหา ทั้งนี้เพราะในสังคมแบบสมัยใหม่นั้น วัยรุ่นมีความเป็นผู้ใหญ่ทางเพศก่อนที่สังคมจะยอมรับว่าเขาเป็นผู้ใหญ่ในด้านอื่น ๆ เช่น ยังเรียนไม่จบหรือไม่มีงานทำเป็นหลักแหล่ง เป็นต้น วัยรุ่นมักถูกมองว่าเป็นช่วงระยะเวลาที่บุคคลมีความผันผวนทางอารมณ์มากเป็นพิเศษ เป็นช่วงเวลาแห่งการทดลองพฤติกรรมทางเพศและนันทนาการ การตั้งแง่กับค่านิยมที่คนรุ่นก่อนส่งทอดมาให้ ตลอดจนการกบฏต่อกระแสพฤติกรรมที่ผู้ปกครองคาดหวังไว้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2549)

### 2. การแบ่งระยะของวัยรุ่น

ในการพิจารณาความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของวัยรุ่นนี้ ขึ้นอยู่กับการประสานงานกันของต่อมต่าง ๆ ภายในร่างกายเป็นสำคัญโดยเฉพาะต่อมไร้ท่อ สิ่งที่เห็นเด่นชัดที่สุดของการเปลี่ยนแปลง

คือการเปลี่ยนแปลงทางด้านสรีระและการเปลี่ยนแปลงของต่อมเพศ ซึ่งทำให้วัยรุ่นแตกต่างจากวัยเด็กอย่างมาก ฮอโมนจากต่อมเพศจะเจริญขึ้นถึงวุฒิภาวะที่จะสืบพันธุ์ได้ นั่นคือ การที่เพศหญิงมีประจำเดือนครั้งแรก และการหลั่งน้ำอสุจิเป็นครั้งแรกของเพศชาย เป็นสัญลักษณ์หรือเป็นเครื่องหมายของความเป็นหนุ่มสาว (วรภรณ์ ตรีกุลสถิตย์, ม.ป.ป.)

โดยทั่วไปแล้ว นักจิตวิทยาได้แบ่งช่วงของวัยรุ่นเป็น 3 ช่วง ได้แก่ ช่วงวัยรุ่นตอนต้น ช่วงวัยรุ่นตอนกลาง และช่วงวัยรุ่นตอนปลาย ดังนี้ (สุชา จันทน์เอม, 2544)

2.1 ช่วงวัยรุ่นตอนต้น (early adolescent) โดยเด็กหญิงจะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 13-15 ปี ส่วนเด็กชายจะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 15-17 ปี ในวัยนี้ทั้งสองเพศจะมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และความคิด การเจริญเติบโตทางด้านร่างกายในระยะนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก กล่าวคือ เด็กชายจะมีพัฒนาการเกี่ยวกับหน้าที่ทางเพศ สามารถหลั่งน้ำอสุจิได้ จะมีประสบการณ์เกี่ยวกับความสุสขสุดยอดทางเพศ สำหรับเด็กหญิงจะมีการพัฒนาการทางเพศคือมีประจำเดือน หน้าอกและสะโพกขยายใหญ่ขึ้น ส่วนพัฒนาการด้านอารมณ์และจิตใจนั้นกล่าวได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรง การแสดงออกซึ่งอารมณ์ต่าง ๆ จะเป็นไปได้โดยเปิดเผยตรงไปตรงมา และเปลี่ยนแปลงได้ง่าย

จากการศึกษาอารมณ์ความรู้สึกของวัยรุ่นในประเทศอังกฤษ (ที่มีอายุประมาณ 14 ปี) พบว่า อารมณ์เป็นทุกข์เป็นอารมณ์ที่พบบ่อยในวัยรุ่น โดยร้อยละ 40 บอกว่ามีความรู้สึกเศร้า ร้อยละ 30 บอกว่ามีความรู้สึกว่าผู้อื่นพูดถึงตนในทางลบ ร้อยละ 20 บอกว่ามีความรู้สึกรังเกียจและตำหนิตัวเอง และน้อยกว่าร้อยละ 8 บอกว่ามีความคิดที่อยากจะทำตัวตาย ซึ่งผู้ใหญ่โดยมากมักจะไม่รู้ถึงความรู้สึกเหล่านี้ของวัยรุ่น (อลิสซา วัชรสินธุ, 2547)

2.2 ช่วงวัยรุ่นตอนกลาง (middle adolescent) ในเด็กหญิงจะอยู่ระหว่างช่วงอายุ 16-18 ปี ส่วนเด็กชายจะอยู่ช่วงอายุระหว่าง 18-19 ปี ในวัยรุ่นตอนกลางจะเป็นช่วงที่เริ่มแยกตัวออกจากครอบครัว ทำตัวเหินห่างกับสมาชิกในครอบครัว เริ่มรวมกลุ่มกับเพื่อนในวัยเดียวกันและเพศเดียวกันมากขึ้น จากลักษณะเพศที่ปรากฏอย่างชัดเจนทำให้ความสำนึกในความแตกต่างระหว่างเพศของบางคนจะเรียกได้ว่า "ติดกลุ่มเพื่อน" จนอาจทำให้ละเลยหน้าที่ความรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมาย จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการขัดแย้งกับสมาชิกในครอบครัวหรือผู้ใหญ่ นอกจากนี้ ในวัยนี้ยังเริ่มกีดกันที่จะไม่ให้ผู้ใหญ่ยุ่งเกี่ยวเรื่องส่วนตัว เริ่มมีการแยกตัวออกจากผู้ใหญ่มากขึ้น แต่ลักษณะการคบเพื่อนในวัยนี้ยังไม่ถึงขั้นจริงจังถาวร โดยอาจเปลี่ยนเพื่อนไปเรื่อย ๆ ตามความพอใจในแต่ละช่วงเวลา

ในครอบครัวที่สมาชิกของครอบครัวเข้าสู่ระยะวัยรุ่นนั้น จะต้องพบกับ การเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง วัยรุ่นจะพยายามปฏิบัติตัวให้ประสบความสำเร็จในการเป็นอิสระและพึ่งตนเองได้ โดย

พัฒนาการวิธีต่าง ๆ ในการทำตัวบางส่วนให้เหมือนกับผู้ปกครอง แต่ก็มีบางส่วนที่มีความแตกต่าง รวมทั้งจัดการกับความรู้สึกลังเลไม่มั่นใจต่าง ๆ ของตนเอง วัยรุ่นมักจะมีความรู้สึกสับสนเกี่ยวกับการจัดการแก้ปัญหาด้วยตนเอง หรือการจัดการในบางอย่างที่ต้องการผู้อื่นช่วยดูแล ผู้ปกครองเองก็อาจไม่แน่ใจว่าตัวเองปกป้องคุ้มครองวัยรุ่นน้อยไปหรือมากไป ความสับสนเหล่านี้จะเห็นได้ชัดเจนขึ้นเมื่อเกิดเหตุผิดพลาดหรือไม่ดีกับวัยรุ่น ดังนั้น การปรับตัวของทั้งสองฝ่ายจึงมีความจำเป็นและจะต้องเลือกการปฏิบัติให้สมดุลในแต่ละเหตุการณ์ นอกจากนั้น บทบาทและการเปลี่ยนแปลงของสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวก็มีผลกระทบอย่างมากต่อความสำเร็จในการเป็นอิสระพึ่งตนเองได้และพฤติกรรมอื่น ๆ ของวัยรุ่นอีกด้วย (อลิสซา วัชรสินธุ, 2547)

2.3 ช่วงวัยรุ่นตอนปลาย (late adolescent) ในเด็กหญิงจะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 19-21 ปี ส่วนในเด็กชายจะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 20-21 ปี ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายนั้นร่างกายทุกส่วนจะเจริญเต็มที่ บ่งบอกความเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ อวัยวะทั้งภายในและภายนอกจะเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ จนกล่าวได้ว่าในวัยนี้มีลักษณะแบบผู้ใหญ่มากขึ้นจนเริ่มแยกอารมณ์ได้เป็นประเภทได้อย่างชัดเจน ไม่สับสนเหมือนกับวัยรุ่นในช่วงที่ผ่านมา

บุคคลที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายนี้จะเริ่มแยกออกจากครอบครัว และเริ่มที่จะใช้ชีวิตพึ่งพาตนเองมากขึ้น เริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศที่จริงจัง รวมทั้งเริ่มต้องการสร้างความสัมพันธ์ที่ผูกพันลึกซึ้ง (intimacy) เป็นช่วงระยะต่อที่เริ่มเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งจะพัฒนาไปสู่ช่วงเวลาที่บุคคลใช้ในการค้นหาและเลือกอาชีพที่เหมาะสมตามความต้องการของตนเอง เริ่มต้นใช้ชีวิตคู่หรือการแต่งงาน รวมทั้งการกระทำต่าง ๆ ที่เป็นหลักสำคัญในการสร้างรากฐานการดำเนินชีวิต (พีรพันธ์ ลีอนุญธวัชชัย, 2547)

### 3. พัฒนาการทางสังคมและเพศของวัยรุ่น

สังคมและการคบเพื่อนของเด็กจะพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเด็กโตขึ้น เด็กในระยะก่อนวัยรุ่นจะเลือกคบและมีความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับเพื่อนเพศเดียวกัน ผู้ใหญ่ส่วนใหญ่มักจะมองพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นว่าเป็นพฤติกรรมที่เปิดเผย ไม่มีการยับยั้ง แต่แท้จริงแล้ว วัยรุ่นส่วนใหญ่มักจะมี ความกังวลและเดือร้อนเกี่ยวกับความเฝื่อนในเรื่องเพศและการเข้าสังคม (sexual and social fantasies) ความปรารถนา (wishes) และการทดลอง (experiments) ซึ่งต้องการความเข้าใจและการช่วยเหลืออย่างมีเหตุผล

ในแง่ของความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ วัยรุ่นปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นและพฤติกรรมบางอย่างที่แตกต่างกับวัยรุ่นสมัยก่อน เช่น มีการคบเพื่อนต่างเพศแบบเปิดเผยมากยิ่งขึ้น บางกลุ่มมีการเอาแบบอย่างจากต่างประเทศในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

อย่างไรก็ตามวัยรุ่นส่วนใหญ่ยังคงมีความเชื่อ และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เดิมของการมีความรัก ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ และการแต่งงาน อลิสา วัชรสินธุ (2547) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อพัฒนาการทางความคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศของวัยรุ่นว่า น่าจะมาจากปัจจัย 2 ประการ นั่นคือ กลุ่มเพื่อน และสังคมรอบตัว โดยในกลุ่มเพื่อนนั้น วัยรุ่นจะเน้นที่ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (peer group relationship) โดยถือว่าเป็นสิ่งสำคัญในด้านการพัฒนาความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวกับสังคมรอบตัว (society) นั้น โรงเรียนและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมก็เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่มีผลกระทบต่อวัยรุ่น โดยในระยะหลังนี้มีการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของสื่อต่าง ๆ เช่น สื่อ ภาพยนตร์ สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ หรือสื่อวิทยุโทรทัศน์ เป็นต้น โดยมีการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่มี ปัญหาทางพฤติกรรมส่วนหนึ่งทำการลอกเลียนแบบมาจากสื่อดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามผล การศึกษาก็ยังพบว่า วัยรุ่นกลุ่มนี้มักจะมีภูมิหลังทางปัญหาที่มาจากครอบครัว สังคม และความ ก้าวร้าวที่พบในชีวิตประจำวันประกอบด้วย

อลิสา วัชรสินธุ (2547) ยังกล่าวอีกว่า โดยมากแล้วแนวคิดส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่นนั้น มักจะ กล่าวถึงพัฒนาการของวัยรุ่นว่าเป็นวัยที่มีการเคลื่อนไหวไปสู่การพึ่งตนเอง (independence) ซึ่ง พัฒนาการทางอารมณ์จากระยะที่ต้องพึ่งพาคนอื่น มีคนอื่นคอยเลี้ยงดูและดูแล ไปสู่การพึ่งพิง ตนเองอย่างเต็มที่นั้นไม่ได้เกิดขึ้นง่าย ๆ แต่เต็มไปด้วยความท้าทายและอาจเป็นต้นเหตุให้เกิดความ กังวลและสับสน ความท้าทายเหล่านี้จะถูกจัดการแก้ไขได้ดีหรือไม่ขึ้นกับปัจจัยหลายอย่างที่มีผลต่อ พัฒนาการตั้งแต่เด็กถึงวัยรุ่น การจัดการแก้ไขความท้าทายได้ดีหรือไม่นั้นมีผลต่อประสบการณ์และ ความสัมพันธ์ทั้งของเพื่อนและครอบครัวในอนาคต วัยรุ่นที่จัดการเรื่องนี้ได้ดีจะพัฒนาเป็นผู้ใหญ่ที่ พึ่งตัวเองได้ มีความสามารถที่จะสร้างความสัมพันธ์แบบผู้ใหญ่กับผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ได้ และมีความ สามารถที่จะเลี้ยงดูทายาทรุ่นต่อ ๆ ไปได้ หลักสำคัญของพัฒนาการที่ดีในวัยรุ่น คือการมีวุฒิ ภาวะแห่งตนที่พร้อม (maturation of ego) ซึ่งจะทำให้สามารถเปลี่ยนแปลงหรือเก็บกอดแรงกระตุ้น ต่าง ๆ ปฏิบัติตัวอย่างมีเหตุผล เลื่อนความพอใจให้เหมาะสม วางแผน และจัดการตัวเองให้พร้อมที่ จะเลือกเมื่อเผชิญกับความขัดแย้งหรือทางเลือกหลายอย่าง รวมทั้งสามารถจัดการกับอารมณ์และ ความรู้สึกของตัวเอง นั่นคือการมีเหตุผลในเรื่องต่าง ๆ แบบผู้ใหญ่นั่นเอง

### งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พรพนิต พวงภิญโญ (2531) ศึกษาเรื่อง "บทบาทของการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นต่อ การพัฒนาเด็กและเยาวชน" จากการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นพบว่า เนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่น

ในส่วนด้านทำลายคุณธรรมที่ปรากฏมากที่สุดคือ การประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย รongลงมาคือ  
 ความเป็นผู้ไม่มีสติยับยั้งชั่งใจ และการประพฤติผิดในกาม

ธรรมจักร อัญโพธิ์ (2539) ศึกษาเรื่อง "การศึกษาในระดับความชอบและพฤติกรรมการบริโภค  
 หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยทำการศึกษานักเรียนชายและ  
 หญิงระดับประถมศึกษาดอนปลายถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนของรัฐและเอกชนในเขต  
 กรุงเทพมหานคร จำนวน 396 คน พบว่าเด็กและเยาวชนทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่นิยมอ่านหนังสือ  
 การ์ตูนแนวตลกขบขันมากที่สุด และเลือกซื้อหนังสือการ์ตูนด้วยตัวเอง เฉลี่ยเดือนละ 5 เล่ม  
 นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งชายและหญิงอ่านหนังสือการ์ตูนอยู่ใน  
 ระดับเกือบทุกวันมากกว่านักเรียนในระดับอื่น ๆ ช่วงเวลาที่เด็กและเยาวชนนิยมอ่านคือช่วงเวลา  
 ระหว่างตอนเย็นถึงตอนกลางคืน โดยใช้เวลาอ่านครั้งละ 1-2 ชั่วโมง สำหรับปัจจัยที่มีบทบาทต่อการ  
 ตัดสินใจซื้อหนังสือการ์ตูน ได้แก่ ภาพลายเส้น ราคา และลิขสิทธิ์ รวมไปถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มี  
 ต่อการตัดสินใจ

วเรษฐ หอมจันทร์ (2540) ศึกษา "การรับรู้ของเยาวชนในเขตชุมชนคลองเตยเกี่ยวกับ  
 บทบาทของสื่อสิ่งพิมพ์ในการชักจูงเยาวชนไปสู่การสร้างพฤติกรรมเบี่ยงเบน" ศึกษาเด็กอายุ 14-18  
 ปี โดยนิยบยกการ์ตูนจีนลงในรูปแบบหนังสือการ์ตูน ซึ่งมองว่าเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนึ่งที่มีเนื้อหา  
 เข้าข่ายอนาจารเป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาร่วมกับหนังสือการ์ตูนเรื่องอื่น ๆ และพบว่าเด็กในชุมชน  
 คลองเตยมีความคิดเห็นว่าการเปิดรับสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือการ์ตูนมีส่วนในการสร้างพฤติกรรม  
 เบี่ยงเบนในเรื่องยาเสพติด การล่องละเมิดทางเพศ และการทำร้ายร่างกาย แต่เยาวชนส่วนใหญ่มี  
 ความคิดเห็นว่าการเปิดรับสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือการ์ตูนไม่สามารถทำให้เกิดความสนใจในการเลียนแบบ  
 และการจดจำไปสู่การสร้างพฤติกรรมเบี่ยงเบนประเภทต่าง ๆ ได้

จตุมา เพชรรัตน์ (2541) ได้ศึกษาเรื่อง "การเปิดรับหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาทางเพศ  
 ของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครกับทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์" โดยทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็น  
 เด็กวัยรุ่นอายุระหว่าง 14-17 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขต  
 กรุงเทพมหานคร จำนวน 450 คน พบว่า เด็กวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเคยอ่านหนังสือ  
 การ์ตูนญี่ปุ่นประเภทนี้ ทั้งนี้ ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างจะมีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนเหล่านี้  
 แล้วแต่โอกาสและสถานที่ อีกทั้งประเภทของโรงเรียนที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในเรื่อง  
 เพศศึกษาทั่วไปและการใช้ชีวิตคู่ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออก  
 ทางเพศ

ทรงพล สร้อยสุวรรณ (2541) ศึกษาเรื่อง "ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง  
 เพศในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น" โดยได้คัดเลือกการ์ตูนญี่ปุ่นที่วัยรุ่นนิยมอ่านจำนวน 3 เรื่องมา





ทำการศึกษ พบว่าการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องมีปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไม่มากนัก แต่มีระดับการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอยู่ในระดับปานกลางหรือต่ำ และระดับสูงหรือ ลามกอนาจาร นอกจากนี้เมื่อได้ศึกษาเปรียบเทียบหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องแล้ว พบว่าปริมาณการ นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่นหญิง มีมากกว่า ในหนังสือการ์ตูนที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่นชาย ลักษณะการนำเสนอเนื้อหานั้นมีรูปแบบการ นำเสนอด้วยภาพและภาษา เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศมีรูปแบบการนำเสนออย่างจะแจ้งไม่อ้อม ค้อม

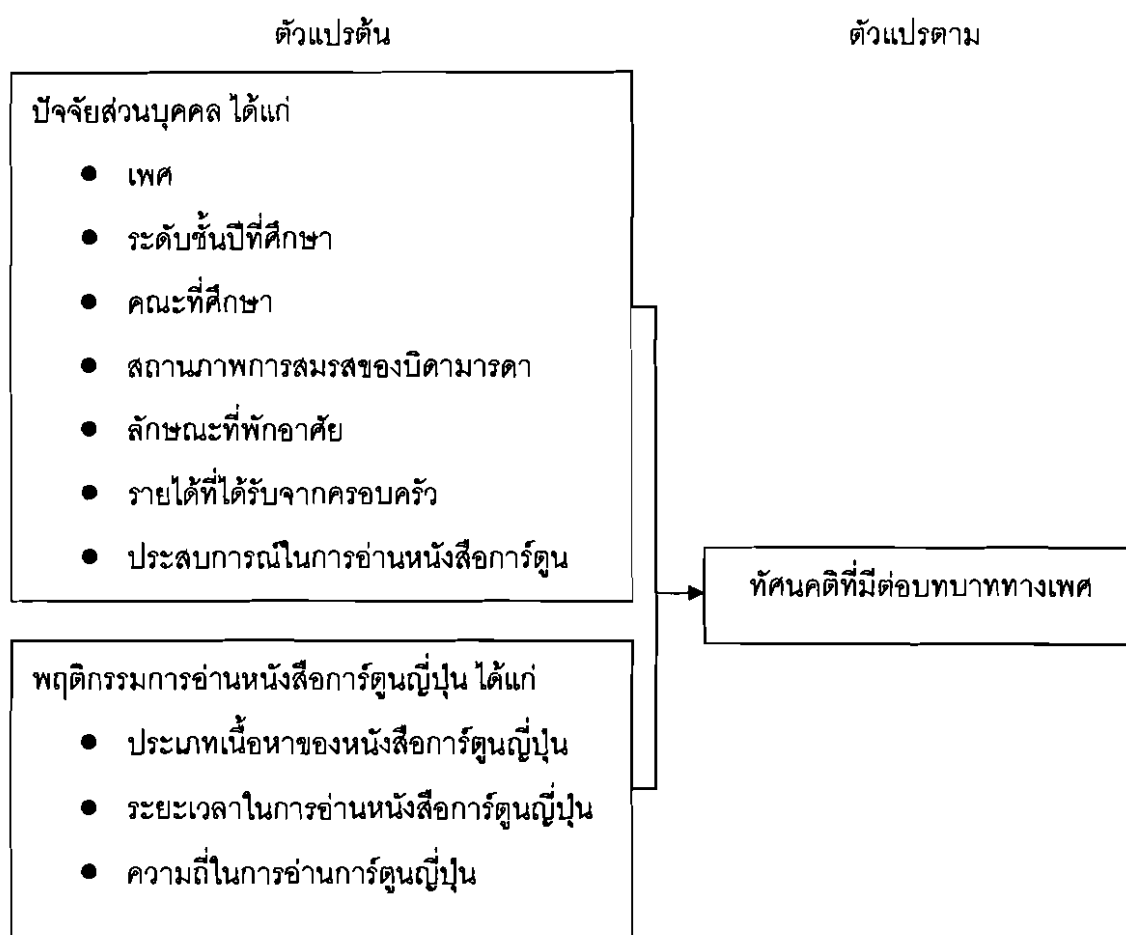
ชาติณรงค์ วิสุตกุล (2543) ศึกษาเรื่อง "ทัศนคติของวัยรุ่นชายต่อการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหา รุนแรงในสื่อสิ่งพิมพ์กับสื่ออิเล็กทรอนิกส์" โดยทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายซึ่งกำลัง ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 14-18 ปี จำนวน 300 คน พบว่าวัยรุ่นชายนิยมเปิดรับการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหารุนแรงจากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อ อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งผลการเปิดรับส่วนใหญ่วัยรุ่นชายมีพฤติกรรมนิยมเปิดรับสื่อทั้ง 2 ประเภทควบคู่กัน โดยกลุ่มตัวอย่างชอบภาพจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์มากกว่าสื่อสิ่งพิมพ์ แต่จะนิยมเปิดรับสื่อสิ่งพิมพ์ มากกว่าสื่ออิเล็กทรอนิกส์ นอกจากนี้ ประเภทของสื่อที่เปิดรับการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหารุนแรงมี ความสัมพันธ์กับการมีทัศนคติต่อความรุนแรงในลักษณะที่ไม่แน่นอน โดยส่วนใหญ่การเปิดรับ การ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหารุนแรงจะมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อความรุนแรงในด้านต่าง ๆ

ทัศนาศลัตถะนันท์ (2543) ศึกษาเรื่อง "เบื้องหลังความสำเร็จของการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีต่อเด็ก และเยาวชนไทย" โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนจำนวน 59 คน มีอายุระหว่าง 8-22 ปี แบ่งเป็นชาย 30 คน และหญิง 29 คน พบว่า การ์ตูนญี่ปุ่นได้รับความสนใจอย่างมากในหมู่เด็กและ เยาวชนไทย โดยร้อยละ 78 อ่านการ์ตูนวันละ 1-3 เล่ม แนวเรื่องที่ชอบอ่าน 3 อันดับแรกได้แก่ แนว ตลก แนวผจญภัย และแนวการต่อสู้แข่งขัน ส่วนสาเหตุที่ทำให้ชอบอ่านการ์ตูนญี่ปุ่น ได้แก่ แนวเรื่อง หลากหลาย ตื่นเต้น ไร้อันตราย ส่งเสริมจินตนาการ โครงเรื่องชวนติดตาม ตัวละครมีความหลากหลาย ให้ สาระ ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-10 ปี อยากรู้อยากเห็นตัวละครในการ์ตูนมาก ในกลุ่มที่มีอายุ มากขึ้นความอยากเป็นเหมือนตัวละครจะลดน้อยลง ข้อเปรียบเทียบการ์ตูนไทยกับการ์ตูนญี่ปุ่นที่ สำคัญคือ การ์ตูนไทยมีเนื้อหาซ้ำ ๆ ไม่ทันสมัย ส่วนการ์ตูนญี่ปุ่นมีเนื้อหาที่หลากหลาย ตื่นเต้น ภาพ สวยกว่า

นนทยา พงศ์ผกาย (2544) ศึกษาเรื่อง "การสื่อสารเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศในการ์ตูน ญี่ปุ่น" โดยทำการศึกษานิตยสารการ์ตูนของ 3 สำนักพิมพ์ และวีซีดีของหนึ่งบริษัท พบว่า รูปแบบ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่ปรากฏในการ์ตูนนั้นมีรูปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ ขึ้นอยู่ กับการตัดสินใจของตัวละครว่าจะดำเนินความสัมพันธ์ไปในทิศทางใด ทำให้การพัฒนา

ความสัมพันธ์ดำเนินไปไม่เหมือนกัน แต่อย่างไรก็ตาม ขั้นตอนการดำเนินความสัมพันธ์เป็นไปตามแนวคิดจิตวิทยาความรักและความสัมพันธ์ โดยมีลำดับขั้นการดำเนินความสัมพันธ์ไม่เหมือนกัน แต่มีรูปแบบการแสดงความรักคล้ายกัน คือการห่วงใยเอื้ออาทร การสัมผัสตัวกัน ไปจนถึงการมีความสัมพันธ์ทางเพศ เมื่อนำผลการวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์เปรียบเทียบกับแนวทางของนักจิตวิทยาแล้วพบว่า นักจิตวิทยาเห็นว่าพฤติกรรมที่นำเสนอมาไม่เหมาะกับบริบทสังคมไทย สถานการณ์ สถานที่ เพศ และช่วงวัย

### กรอบแนวคิดในการวิจัย



### บทที่ 3

#### ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (descriptive research) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีผลต่อบทบาททางเพศ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปีการศึกษา 2550 โดยมีระเบียบวิธีการวิจัย ดังนี้

#### ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการศึกษากลุ่มประชากร คือ นักศึกษาภาคปกติในหลักสูตรปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีในปีการศึกษา 2550 จำนวน 12,278 คน

ทั้งนี้ การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยใช้ตารางการหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างของจอห์นสันและคริสเตนเซน (Johnson and Christensen, 2000) โดยกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่จำนวน 373 คน

ในการสุ่มตัวอย่างอย่างจากประชากรนั้นใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (stratified random sampling) โดยคำนวณสัดส่วนของนักศึกษาตามคณะที่ศึกษา ได้ดังนี้

	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
คณะวิศวกรรมศาสตร์	2,648	80
คณะบริหารธุรกิจ	3,237	98
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	899	27
คณะศิลปกรรมศาสตร์	1,051	32
คณะครุศาสตร์เทคโนโลยี	966	29
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	1,192	38
คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	1,124	34
คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์	576	17
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	585	18
รวมทั้งหมด	12,278	373

แต่ทั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการได้จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายและเพศหญิงของแต่ละชั้นปี และแต่ละคณะที่ศึกษาในจำนวนที่เท่ากัน ดังนั้น จำนวนกลุ่มตัวอย่างในบางคณะที่ได้คำนวณมาจากสัดส่วนข้างต้น ผู้วิจัยจึงทำการปรับเพิ่มกลุ่มตัวอย่างในบางคณะที่ศึกษา ดังนี้

	จำนวนกลุ่มตัวอย่างเดิม	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ที่ถูกรับเพิ่มแล้ว
คณะวิศวกรรมศาสตร์	80	80
คณะบริหารธุรกิจ	98	104
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	27	32
คณะศิลปกรรมศาสตร์	32	32
คณะครุศาสตร์เทคโนโลยี	29	32
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	38	40
คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	34	40
คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์	17	24
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	18	24
รวมทั้งหมด	373	408

หลังจากที่ผู้วิจัยได้จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ปรับเพิ่มแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) ตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างจนครบในแต่ละคณะที่ศึกษา

### เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม (questionnaires) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิดต่าง ๆ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะวิชา สถานภาพการสมรสของบิดามารดา ลักษณะที่พักอาศัย รายได้ที่ได้รับจากครอบครัว และประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น โดยมีลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (checklist) และเติมข้อความ (open-ended)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น เป็นคำถามเกี่ยวกับการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ได้แก่ ประเภทเนื้อหาของหนังสือการ์ตูนที่อ่าน การใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน และความถี่ของการอ่านหนังสือการ์ตูน โดยมีลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (checklist) และเติมข้อความ (open-ended)

ส่วนที่ 3 ทักษะการสังเกตการแสดงบทบาททางเพศ เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติเกี่ยวกับบทบาททางเพศ โดยแบ่งเป็นข้อคำถามด้านบวกและข้อคำถามด้านลบ ซึ่งในแต่ละข้อคำถามจะมีระดับของทัศนคติให้เลือกตอบอยู่ 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉย ๆ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

### วิธีการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าดำเนินการสร้างเครื่องมือในการวิจัย โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร งานวิจัย รวมถึงตัวแปรที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการ์ตูนญี่ปุ่น ทัศนคติ และบทบาททางเพศ

2. ศึกษาวิธีการสร้างเครื่องมือแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale)

3. สร้างแบบสอบถามโดยแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ตอนที่ 2 ข้อมูลการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น และตอนที่ 3 ทัศนคติเกี่ยวกับบทบาททางเพศ ดังนี้

3.1 คำถามส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา สถานภาพการสมรสของบิดามารดา ลักษณะการพักอาศัย และรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน โดยมีลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (checklist) และลักษณะแบบเติมข้อความ (open-ended) รวมจำนวน 6 ข้อ

3.2 คำถามส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ได้แก่ ประสิทธิภาพในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ประเภทเนื้อหาของหนังสือการ์ตูนที่อ่าน การใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน และความถี่ของการอ่านหนังสือการ์ตูน โดยมีลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (checklist) และเติมข้อความ (open-ended) รวมจำนวน 4 ข้อ

3.3 คำถามส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติเกี่ยวกับบทบาททางเพศ โดยในแต่ละข้อคำถามจะมีระดับของทัศนคติให้เลือกตอบอยู่ 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉย ๆ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง รวมจำนวน 18 ข้อ ซึ่งในชุดคำถามจะแบ่งออกเป็นข้อคำถามเชิงบวกและเชิงลบ ดังนี้

ข้อคำถามเชิงบวก เช่น ข้อคำถามที่ว่า “สามีและภรรยาควรมีความรับผิดชอบที่เท่าเทียมกันในการดูแลบ้าน” หรือ “ผู้หญิงและผู้ชายควรได้รับโอกาสในการฝึกอบรมในวิชาชีพต่าง ๆ เท่าเทียมกัน” เป็นต้น

ส่วนข้อคำถามเชิงลบ เช่น ข้อคำถามที่ว่า “ควรเป็นหน้าที่ของแม่ที่จะดูแลความต้องการของเด็ก เมื่อเด็กตื่นนอนกลางดึก” หรือ “เป็นการไม่สมควรที่ผู้ชายจะทำงานในอาชีพของผู้หญิง เช่น พยาบาล นักเดินบันไดเลื่อน นักออกแบบเครื่องแต่งกาย” เป็นต้น

4. นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความเที่ยงตามเนื้อหาและโครงสร้าง (content and construct validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ และนำข้อเสนอแนะมาเพื่อปรับปรุงแก้ไข จนได้แบบสอบถามที่เป็นฉบับสมบูรณ์พร้อมใช้งาน

5. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วไปตรวจสอบความตรง (reliability) โดยนำไปทดลองใช้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตवासูกรี จำนวน 30 คน และนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามที่ได้มาดำเนินการวิเคราะห์ความตรงรายข้อ (item analysis) โดยใช้สูตรคำนวณสัมประสิทธิ์อัลฟาด้วยวิธีการของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient) ดำเนินการคำนวณจนได้ค่าสัมประสิทธิ์ ( $r$ ) ของแบบสอบถามทั้งหมดเท่ากับ .8259

6. นำแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือกมาดำเนินการจัดพิมพ์เพื่อให้เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อดำเนินการการศึกษาวิจัยต่อไป

### การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำแบบสอบถามไปทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยให้นักศึกษาซึ่งเป็นผู้ช่วยวิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาของแต่ละคณะวิชา ใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลรวม 2 สัปดาห์ ทั้งนี้ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย ซึ่งส่งแบบสอบถามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสิ้น 408 ฉบับ และได้รับกลับคืนมา 408 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100.00

### การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่ผู้ศึกษาวิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว ได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ตรวจสอบแบบสอบถามที่ได้รับคืน ซึ่งพบว่าแบบสอบถามทุกฉบับมีความสมบูรณ์ของการตอบ แล้วนำแบบสอบถามมาลงรหัสเพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

2. นำแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

2.1 ข้อที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังต่อไปนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีค่าเท่ากับ	5	คะแนน
เห็นด้วย	มีค่าเท่ากับ	4	คะแนน
ปานกลาง	มีค่าเท่ากับ	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	มีค่าเท่ากับ	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีค่าเท่ากับ	1	คะแนน

2.2 ข้อที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังต่อไปนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีค่าเท่ากับ	1	คะแนน
เห็นด้วย	มีค่าเท่ากับ	2	คะแนน
ปานกลาง	มีค่าเท่ากับ	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	มีค่าเท่ากับ	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีค่าเท่ากับ	5	คะแนน

3. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ค่าสถิติ ดังนี้

3.1 วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามตอนที่ 1 โดยใช้การคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยระหว่างการทดสอบตัวแปรจะทำการวัดสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย (coefficient of variation: CV) ระหว่างตัวแปรเพื่อดูการกระจายของตัวแปรในแต่ละกลุ่มด้วย ทั้งนี้ในบางประเด็นที่ต้องดำเนินการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยในตัวแปรที่ศึกษา 2 ตัวแปรจะใช้สถิติการทดสอบแบบที (t-test) แต่หากมีการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยในตัวแปรที่ศึกษามากกว่า 2 ตัวแปร จะใช้สถิติการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ในการทดสอบโดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติ รวมถึงการใช้สถิติการทดสอบไคสแควร์ ( $\chi^2$ - test) ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เป็นปัจจัยภูมิหลังบางตัวแปรว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ โดยกำหนดค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามตอนที่ 2 โดยใช้การคำนวณค่าร้อยละ เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นของพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนที่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบ

3.3 วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามตอนที่ 3 โดยใช้การคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศโดยภาพรวม แล้วดำเนินการเพื่อเทียบกับเกณฑ์ในการแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเป็นรายชื่อ จากสูตรการคำนวณในการวิจัยครั้งนี้ นั่นคือ

หากเป็นเกณฑ์ที่ใช้ทดสอบทัศนคติแบบรายข้อ จะใช้วิธีการในการคำนวณโดยนำคะแนนสูงสุดของระดับทัศนคตินำมาลบคะแนนต่ำสุดของระดับทัศนคติ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ระดับคะแนนของทัศนคติสูงสุดที่ระดับ 5 และต่ำสุดที่ระดับ 1 หลังจากนั้นนำมาหารด้วยจำนวนขั้นหรือจำนวนประเภทที่ต้องการ โดยผู้วิจัยกำหนดไว้ว่าต้องการแบ่งออกเป็น 3 ชั้น ดังนั้นการคำนวณช่วงของการกำหนดเกณฑ์ในทัศนคติแบบรายข้อ คือ

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

เนื่องจากผู้วิจัยได้กำหนดการแบ่งทัศนคติบทบาททางเพศออกเป็น 3 ประเภท คือ บทบาททางเพศแบบดั้งเดิม บทบาททางเพศแบบกลาง และบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ โดยเปรียบเทียบเกณฑ์ที่แบ่งเป็นมาตราส่วนประมาณค่าออกเป็น 3 ช่วง ดังนี้

- คะแนนระหว่าง 1.00 – 2.33 หมายถึง ทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม
- คะแนนระหว่าง 2.34 – 3.66 หมายถึง ทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบกลาง
- คะแนนระหว่าง 3.67 - 5.00 หมายถึง ทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่

หากเป็นเกณฑ์ที่ใช้ทดสอบทัศนคติโดยใช้คะแนนรวมของทัศนคติทั้ง 18 ข้อ จะใช้วิธีการในการคำนวณเดียวกัน สำหรับการคำนวณช่วงของการกำหนดเกณฑ์ให้กับคะแนนรวมของทัศนคติทั้ง 18 ข้อ คือ

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{90 - 18}{3} = 24$$

ดังนั้น ผู้ศึกษาวิจัยจึงสามารถแบ่งทัศนคติบทบาททางเพศออกเป็น 3 ประเภท โดยเปรียบเทียบเกณฑ์ที่แบ่งเป็นมาตราส่วนประมาณค่าออกเป็น 3 ช่วง ดังนี้

- คะแนนระหว่าง 18.00-42.00 หมายถึง ทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม
- คะแนนระหว่าง 42.01-66.00 หมายถึง ทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบกลาง
- คะแนนระหว่าง 66.01-90.00 หมายถึง ทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่



3.4 หากเป็นประเด็นของการทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่มีการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย เพื่อพิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระที่มีการจำแนกเป็น 2 กลุ่มตัวแปร จะดำเนินการทดสอบโดยใช้สถิติการทดสอบ t-test โดยกำหนดค่าของความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 หากเป็นประเด็นของสมมติฐานที่ต้องมีการทดสอบความแปรปรวน เพื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระที่มีการจำแนกตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป จะใช้สถิติการทดสอบ F-test เพื่อทดสอบความเท่ากันของความแปรปรวนของกลุ่มตัวแปร หากความแปรปรวนของทั้งกลุ่มตัวแปร เท่ากันก็จะดำเนินการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวโดยใช้สถิติการทดสอบที่เรียกว่า One-way ANOVA โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หากผลปรากฏว่าการทดสอบมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็จะทำเนิการทดสอบความแตกต่างรายคู่ (multiple comparison) ด้วยวิธีของ LSD

3.6 หากตัวแปรของการทดสอบอยู่ในรูประดับนามบัญญัติ (nominal scale) หรือระดับช่วงอันดับ (ordinal scale) จะใช้สถิติการทดสอบแบบไคสแควร์ ( $\chi^2$ - test) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยกำหนดค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

### สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

#### 1. สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

1.1 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาด้วยวิธีการของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient)

#### 2. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

2.1 ค่าร้อยละ

2.2 ค่าเฉลี่ย

2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.4 ค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย

#### 3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

3.1 เปรียบเทียบระดับทัศนคติต่อบทบาททางเพศ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำแนกตามเพศโดยใช้ t-test (Independent Samples) โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 เปรียบเทียบระดับทัศนคติต่อบทบาททางเพศ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำแนกตามระดับชั้นการศึกษา คณะสาขาวิชา สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา ลักษณะที่พักอาศัย รายได้ที่ได้รับจากครอบครัว ลักษณะการอ่านประเภทเนื้อหา

ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อผลการวิเคราะห์มีนัยสำคัญทางสถิติ จะดำเนินการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD หากตัวแปรใดที่อยู่ในลักษณะระดับนามบัญญัติ (nominal scale) หรือระดับช่วงอันดับ (ordinal scale) จะใช้ค่าสถิติทดสอบแบบไคสแควร์ ( $\chi^2$ -test) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยการทดสอบสมมติฐานทั้งหมดจะกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

## บทที่ 4

### ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

#### ความนำ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีต่อทัศนคติ การแสดงบทบาททางเพศ โดยเน้นการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากประชากรซึ่งเป็นนักศึกษา หลักสูตรปริญญาตรีภาคปกติของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีในปีการศึกษา 2550 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 408 คน ซึ่งสุ่มตัวอย่างจากคณะวิชาที่มีนักศึกษาครบทุกชั้นปีตามเงื่อนไขที่ผู้วิจัยกำหนดดังเสนอในบทที่ 1 และบทที่ 3 โดยมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มเพศชายเท่ากับ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มเพศหญิง คือมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มเพศเท่ากับ 204 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0

โดยเมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างของทั้งเพศชายและเพศหญิงออกเป็นกลุ่มชั้นปีที่ศึกษา ได้แก่ กลุ่มชั้นปีที่ 1, กลุ่มชั้นปีที่ 2, กลุ่มชั้นปีที่ 3 และกลุ่มชั้นปีที่ 4 พบว่า ทั้งในกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงจะมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนที่เท่ากันทุกชั้นปีคือจำนวน 51 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 25.0 ดังนั้น ในแต่ละกลุ่มชั้นปีที่ศึกษาจะมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 102 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 50.0 ดังแสดง ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไประหว่างเพศกับชั้นปีที่ศึกษา

เพศ	ชั้นปีที่ศึกษา			
	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
ชาย	25.0 (51)	25.0 (51)	25.0 (51)	25.0 (51)
หญิง	25.0(51)	25.0(51)	25.0(51)	25.0(51)
รวม	50.0 (102)	50.0 (102)	50.0 (102)	50.0 (102)

\* รูปแบบของตัวเลขที่แสดงในตารางนำเสนอ คือ ร้อยละ (จำนวน)

การที่ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มชั้นปีในจำนวนที่เท่ากันนั้น เพื่อป้องกันความคลาดเคลื่อนที่อาจจะเกิดขึ้นจากการสุ่มตัวอย่างที่มีขนาดไม่เท่ากัน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการ

กระจายของข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นปีมีการกระจายที่ไม่เท่ากันได้ ส่งผลให้ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อบทบาททางเพศนั้นมีความคลาดเคลื่อนตามไปด้วย

ในส่วนของการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละคณะ ผู้วิจัยได้ทำการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของนักศึกษา โดยได้ผลการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างในแต่ละคณะดังปรากฏในบทที่ 3 เรื่องประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ปรากฏในกลุ่มคณะจะมีจำนวนของกลุ่มชั้นปีที่ศึกษาเท่ากัน รวมทั้งมีจำนวนของตัวอย่างที่เป็นเพศชายและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงในแต่ละกลุ่มชั้นปีที่เท่ากันด้วย โดยผู้วิจัยมีจุดประสงค์เพื่อให้เกิดการกระจายของข้อมูลที่มีความคลาดเคลื่อนน้อยที่สุด

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 408 ตัวอย่าง ส่วนใหญ่ประมาณ 1 ใน 4 หรือร้อยละ 25.5 เป็นกลุ่มตัวอย่างจากคณะบริหารธุรกิจ รองลงมาคือร้อยละ 19.6 เป็นกลุ่มตัวอย่างจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งทั้งสองคณะนี้มีขนาดของจำนวนร้อยละขนาดใหญ่เพราะมีจำนวนของประชากรมากนั่นเอง จึงทำให้มีการคำนวณได้จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่กว่ากลุ่มคณะอื่น ๆ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคณะที่ศึกษา

คณะที่ศึกษา	ร้อยละ (จำนวน)
วิศวกรรมศาสตร์	19.6 (80)
บริหารธุรกิจ	25.5 (104)
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	7.8 (32)
ศิลปกรรมศาสตร์	7.8 (32)
สถาปัตยกรรมศาสตร์	5.9 (24)
ครุศาสตร์เทคโนโลยี	7.8 (32)
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	9.8 (40)
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	9.8 (40)
ศิลปศาสตร์ประยุกต์	5.9 (24)
รวม	100.0 (408)

จากขนาดของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มเพศ กลุ่มชั้นปีที่ศึกษา และกลุ่มคณะที่ศึกษา ผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลมาศึกษาตามวัตถุประสงค์ในการวิจัยที่ระบุในบทที่ 1 ตามประเด็นสำคัญ 4 ประเด็น ได้แก่

ประเด็นแรก คือ ศึกษาข้อมูลและความสัมพันธ์ทั่วไปของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นของนักศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ประเด็นที่สอง คือ ศึกษาข้อมูลและความสัมพันธ์ทั่วไปของทัศนคติต่อการแสดงบทบาททางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ประเด็นที่สาม คือ ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อการแสดงบทบาททางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน

ประเด็นสุดท้าย คือ ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อการแสดงบทบาททางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ตามพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอเป็นลำดับต่อไปหลังจากได้นำเสนอข้อมูลที่เป็นภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

## ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ในส่วนที่ 1 ผู้วิจัยขอนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลในด้านภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างซึ่งประเด็นที่นำเสนอได้แก่ สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา ลักษณะการพักอาศัย รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน และประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

### สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดส่วนใหญ่ประมาณ 3 ใน 4 หรือร้อยละ 77.5 มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน โดยในกลุ่มเพศชายจะมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงร้อยละ 5.9 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 7.1 โดยในกลุ่มเพศหญิงจะมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มเพศชายเล็กน้อย คือร้อยละ 0.5 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่บิดาถึงแก่กรรมมีร้อยละ 6.6 โดยกลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนมากกว่ากลุ่มเพศชายร้อยละ 3.4 ในกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบหย่าร้างมีร้อยละ 6.1 โดยมีสัดส่วนของกลุ่มเพศหญิงมากกว่ากลุ่มเพศชายร้อยละ 1.5 ในกลุ่มตัวอย่างที่มารดาถึงแก่กรรมมีร้อยละ 2.5 โดยทั้งสองกลุ่มเพศมีจำนวนร้อยละที่เท่ากันคือ 2.5 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 0.2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่บิดา

และมารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงเพียง 1 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 0.5 ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ข้อมูลทั่วไประหว่างสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดากับเพศ

สถานภาพการสมรส ของบิดาและมารดา	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
อยู่ด้วยกัน	80.4 (164)	74.5 (152)	77.5 (316)
แยกกันอยู่	6.9 (14)	7.4 (17)	7.1 (29)
หย่าร้าง	5.4 (11)	6.9 (14)	6.1 (25)
บิดาถึงแก่กรรม	4.9 (10)	8.3 (17)	6.6 (27)
มารดาถึงแก่กรรม	2.5 (5)	2.5 (5)	2.5 (10)
ถึงแก่กรรมทั้งคู่	0.0 (0)	0.5 (1)	0.2 (1)
รวม	50.0 (204)	50.0 (204)	100.0 (408)

เมื่อพิจารณาตารางข้างต้นแล้วจะเห็นได้ว่า สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาในบางกลุ่มมีจำนวนตัวอย่างค่อนข้างน้อยและบางกลุ่มก็มีอยู่น้อยมาก เช่น ในกลุ่มสถานภาพแบบบิดาและมารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่จะมีจำนวนตัวอย่างที่เป็นกลุ่มเพศหญิงเพียง 1 ตัวอย่างเท่านั้น ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาในการทดสอบค่าสถิติในบางประการ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการปรับกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาใหม่ โดยนำกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่ กับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบหย่าร้างมารวมเป็นกลุ่มสถานภาพเดียวกัน โดยตั้งชื่อกลุ่มว่า "กลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง" และนำกลุ่มสถานภาพแบบบิดาถึงแก่กรรม แบบมารดาถึงแก่กรรม และแบบถึงแก่กรรมทั้งคู่ มารวมเป็นกลุ่มสถานภาพเดียวกัน โดยตั้งชื่อกลุ่มใหม่ว่า "กลุ่มสถานภาพที่บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม"

เมื่อปรับตารางสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 77.5 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน โดยกลุ่มเพศชายมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 5.9 รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 13.2 โดยมีสัดส่วนของกลุ่มเพศหญิงสูงกว่ากลุ่มเพศชายร้อยละ 1.9 ที่เหลืออีกร้อยละ 9.3 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพแบบบิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม โดยมีสัดส่วนของกลุ่มเพศหญิงสูงกว่ากลุ่มเพศชายอยู่ร้อยละ 3.9 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ข้อมูลทั่วไประหว่างสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดากับเพศที่ปรับแล้ว

สถานภาพการสมรส ของบิดาและมารดา	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
อยู่ด้วยกัน	80.4 (164)	74.5 (152)	77.5 (316)
แยกกันอยู่/หย่าร้าง	12.3 (25)	14.2 (29)	13.2 (54)
บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม	7.4 (15)	11.3 (23)	9.3 (38)
รวม	50.0 (204)	50.0 (204)	100.0 (408)

หากพิจารณาข้อมูลข้างต้นโดยเน้นที่กลุ่มเพศ พบว่า ในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่เกิน 3 ใน 4 หรือร้อยละ 80.4 มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือร้อยละ 12.3 ของกลุ่มเพศชายจะอยู่ในกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง ส่วนกลุ่มที่มีสถานภาพที่บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม คิดเป็นร้อยละ 7.4

ในกลุ่มเพศหญิงโดยส่วนใหญ่ก็มีจำนวนร้อยละใกล้เคียงกับกลุ่มเพศชายคือร้อยละ 74.5 ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 14.2 ส่วนในกลุ่มที่มีสถานภาพแบบบิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรมมีอยู่ร้อยละ 11.3

#### ลักษณะการพักอาศัย

ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 408 ตัวอย่าง พบว่าเกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 49.0 เป็นกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา โดยมีสัดส่วนผลต่างระหว่างกลุ่มเพศชายสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงไม่มากนักคือร้อยละ 1.0 รองลงมาคือกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยอยู่กับเพื่อนคิดเป็นร้อยละ 18.9 โดยกลุ่มเพศชายมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงคือร้อยละ 1.5 ส่วนกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยอยู่คนเดียวคิดเป็นร้อยละ 13.0 โดยมีสัดส่วนของกลุ่มเพศชายสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงเล็กน้อยคือร้อยละ 0.5 ในกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 12.3 โดยมีสัดส่วนในกลุ่มเพศหญิงสูงกว่ากลุ่มเพศชายร้อยละ 0.9 ส่วนอีกสองกลุ่มสุดท้าย คือกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยอยู่กับมารดาฝ่ายเดียวคิดเป็นร้อยละ 4.9 โดยมีสัดส่วนของกลุ่มเพศหญิงสูงกว่ากลุ่มเพศชายร้อยละ 2.0 ส่วนในกลุ่มสุดท้ายคือร้อยละ 2.0 คือกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยอยู่กับบิดาฝ่ายเดียว โดยมีจำนวนร้อยละของทั้งสองกลุ่มเพศเท่ากันคือร้อยละ 2.0 ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ข้อมูลทั่วไประหว่างลักษณะการพักอาศัยกับเพศ

ลักษณะการพักอาศัย	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
บิดาและมารดา	49.5 (101)	48.5 (99)	49.0 (200)
ญาติพี่น้อง	11.8 (24)	12.7 (26)	12.3 (50)
เพื่อน	19.6 (40)	18.1 (37)	18.9 (77)
คนเดียว	13.2 (27)	12.7 (26)	13.0 (53)
บิดาฝ่ายเดียว	2.0 (4)	2.0 (4)	2.0 (8)
มารดาฝ่ายเดียว	3.9 (8)	5.9 (12)	4.9 (20)
รวม	50.0 (204)	50.0 (204)	100.0 (408)

เมื่อพิจารณตารางข้างต้นแล้วจะเห็นได้ว่า ลักษณะการพักอาศัยในบางกลุ่มมีจำนวนตัวอย่างค่อนข้างน้อย ได้แก่ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาฝ่ายเดียวซึ่งมีจำนวนตัวอย่างรวมจำนวน 8 ตัวอย่าง ซึ่งอาจทำให้เกิดอุปสรรค หรือความผิดพลาด หรือความเบี่ยงเบนในการทดสอบค่าสถิติในบางประการ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการปรับกลุ่มลักษณะการพักอาศัยขึ้นใหม่ โดยนำกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาฝ่ายเดียวและกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับมารดาฝ่ายเดียว มารวมเป็นกลุ่มลักษณะการพักอาศัยกลุ่มเดียวกัน ทำให้เกิดกลุ่มลักษณะการพักอาศัยขึ้นมาใหม่ นั่นคือ "กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว" โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 28 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 6.9 โดยมีสัดส่วนเป็นกลุ่มเพศหญิงสูงกว่ากลุ่มเพศชายอยู่ร้อยละ 1.9 ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ข้อมูลทั่วไประหว่างลักษณะการพักอาศัยกับเพศที่ปรับแล้ว

ลักษณะการพักอาศัย	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
บิดาและมารดา	49.5 (101)	48.5 (99)	49.0 (200)
ญาติพี่น้อง	11.8 (24)	12.7 (26)	12.3 (50)
เพื่อน	19.6 (40)	18.1 (37)	18.9 (77)
คนเดียว	13.2 (27)	12.7 (26)	13.0 (53)
บิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว	5.9 (12)	7.8 (16)	6.9 (28)
รวม	50.0 (204)	50.0 (204)	100.0 (408)



หากพิจารณาข้อมูลในตารางที่ 6 โดยเน้นที่กลุ่มเพศแล้วจะพบว่า กลุ่มเพศชายส่วนใหญ่ ประมาณครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 49.5 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดาเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาคือกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 19.6 ส่วนอีกร้อยละ 13.2 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่คนเดียว ในขณะที่มีกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง มีร้อยละ 11.8 ที่เหลืออีกร้อยละ 5.9 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มเพศหญิงร้อยละ 48.5 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดาเป็นส่วนใหญ่ เช่นกับในกลุ่มเพศชาย รองลงมาคือกลุ่มที่พักอาศัยกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 18.1 ต่อมาคือกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้องและกลุ่มที่พักอาศัยอยู่คนเดียวในจำนวนค่าร้อยละที่เท่ากัน คือร้อยละ 12.7 ที่เหลืออีกร้อยละ 7.8 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ

#### รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 408 ตัวอย่าง ได้รับรายได้จากผู้ปกครองต่อเดือนโดยเฉลี่ยคือ 4,807.06 บาท โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับรายได้ต่ำสุดต่อเดือนอยู่ที่ 1,000 บาท ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับรายได้สูงสุดต่อเดือนอยู่ที่ 12,000 บาท เนื่องจากจำนวนรายได้มีการแจกแจงที่มากมายแต่เพื่อให้เกิดความกระชับในการรายงานผลการวิจัย ผู้วิจัยจึงขอเสนอค่าร้อยละของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนในสามอันดับแรก ซึ่งกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 17.2 ได้รับรายได้จากผู้ปกครองต่อเดือนอยู่ที่ 5,000 บาท รองลงมาคือ 4,000 และ 4,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 16.7 และ 11.8 ตามลำดับ ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

						(N = 408)		
รายได้ที่ได้รับต่อเดือน			ที่	จำนวนรายได้ที่ได้รับต่อเดือนใน 3 อันดับแรก	ร้อยละ (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)
ต่ำสุด	สูงสุด	พิสัย						
1,000	12,000	11,000	1	5,000	17.2 (70)	4,807.06	1811.515	37.0
			2	4,000	16.7 (68)			
			3	4,500	11.8 (48)			

ทั้งนี้ เพื่อความสะดวกในการทดสอบการอภิปรายในงานวิจัยบางส่วนและการทดสอบสมมติฐานการวิจัยในบางประเด็น จึงต้องมีการแปลงจำนวนรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนซึ่งจัดเป็นตัวแปรเชิงปริมาณที่จัดว่าเป็นตัวแปรที่อยู่ในระดับเชิงอัตราส่วน (ratio scale) มาเป็นตัวแปรในลักษณะเชิงกลุ่มที่จัดว่าเป็นตัวแปรที่อยู่ในระดับเชิงช่วงอันดับ (ordinal scale) โดยในเบื้องต้นผู้วิจัยได้พิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD = 1811.515) เทียบกับค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน ( $\bar{X} = 4,807.06$ ) โดยมีสัดส่วนมากกว่าค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 2995.545 ซึ่งมีค่ามากกว่าครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.0 ของรายได้เฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้รับจากผู้ปกครอง

ดังนั้นในขั้นแรกผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ข้อมูลส่วนรายได้ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนมีการกระจายในระดับปานกลางค่อนข้างมาก แต่เมื่อลองพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์วัดการกระจายแล้วพบว่า มีร้อยละ 37.0 (CV = 37.0%) ซึ่งนับว่ามีการกระจายค่อนข้างปานกลาง และเนื่องจากข้อมูลมีการกระจายไม่มากนักผู้วิจัยจึงตัดสินใจนำเอาค่าพิสัยของรายได้ของกลุ่มตัวอย่างมาใช้ในการคำนวณช่วงชั้นรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน โดยมีวิธีการคำนวณดังนี้

เมื่อพิจารณาจากค่าพิสัยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าพิสัยเท่ากับ 11,000 ผู้วิจัยได้นำค่าพิสัยมาใช้ในการคำนวณช่วงชั้นของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน โดยมีจุดประสงค์ที่จะต้องการแบ่งช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนออกเป็น 5 ช่วงชั้น โดยนำค่าพิสัยมาหารด้วยจำนวนช่วงชั้นที่ต้องการซึ่งในที่นี้ก็คือ 5 โดยมีสูตรในการคำนวณ ดังนี้

$$\frac{\text{ค่าพิสัยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{11000}{5} = 2,200$$

จากการคำนวณข้างต้น พบว่า ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนจะมีค่าแตกต่างกันในแต่ละช่วงชั้นเท่ากับ 2,200 จากค่าการคำนวณดังกล่าวจึงทำให้สามารถแบ่งช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนได้เป็น 5 กลุ่มช่วงรายได้ ได้แก่

กลุ่มแรก	คือ กลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท
กลุ่มที่สอง	คือ กลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท
กลุ่มที่สาม	คือ กลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท
กลุ่มที่สี่	คือ กลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 7,601 – 9,800 บาท
กลุ่มที่ห้า	คือ กลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 9,801 บาทขึ้นไป

ทั้งนี้ ประเด็นที่ต้องคำนึงถึงในการทดสอบประเด็นต่าง ๆ เพื่ออภิปรายในงานวิจัยนั้น จะต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรเชิงอัตราส่วนที่ถูกแปลงมาเป็นตัวแปรเชิงช่วงอันดับ โดยจะต้องมีการตรวจสอบหาความสัมพันธ์สอดคล้องของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรายได้ที่ได้จากผู้ปกครองต่อเดือน ทั้งสองกลุ่มว่ามีความสอดคล้องสัมพันธ์กันหรือไม่

หากมีความสัมพันธ์สอดคล้องกันทั้งสองตัวแปร เช่น ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของตัวแปรเชิงอัตราส่วนพบว่าค่าเฉลี่ยมีผลต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรเชิงช่วงอันดับก็มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน จึงจะจัดว่าตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรายได้ทั้งสองตัวแปรมีความเที่ยงตรงและสามารถใช้แทนกันได้ หรือไม่ผู้วิจัยก็ต้องเลือกใช้ประเภทของตัวแปรในเชิงระดับใดระดับหนึ่งไปตลอดการวิจัย (พิศิษฐ ตันทวนิช, 2543) แต่ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรายได้ทั้งสองกลุ่มตัวแปรเพื่อพิจารณาถึงความสอดคล้องกันในแต่ละประเด็นการทดสอบ

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าพิสัยซึ่งเป็นค่าที่ใช้วัดผลต่างที่บอกได้ถึงการกระจายตัวของข้อมูลในชุดนั้น ๆ ว่ามีการกระจายตัวมากน้อยเพียงใด โดยในที่นี้ปรากฏว่าค่าพิสัยเท่ากับ 11,000 ซึ่งถือว่ามี การกระจายตัวของข้อมูลมาก จึงควรมีการทดสอบว่ามีตัวแปรอื่นใดที่มีผลหรือมีความสัมพันธ์กับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรายได้กับตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลเพื่อพิจารณาความสอดคล้องของระดับความมีนัยสำคัญ ดังนี้

#### การทดสอบกับตัวแปรเพศ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มตัวแปรเพศ พบว่า ในกลุ่มเพศชายมีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำสุดคือ 1,000 บาท และสูงสุดต่อเดือนคือ 12,000 บาท กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่น้อยละ 18.1 ได้รับรายได้จากผู้ปกครองต่อเดือนอยู่ที่ 5,000 บาท ในขณะที่กลุ่มเพศหญิงมีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำสุดคือ 1,000 บาท และสูงสุดต่อเดือนคือ 10,000 บาท โดยส่วนใหญ่น้อยละ 18.1 ได้รับรายได้จากผู้ปกครองต่อเดือนอยู่ที่ 4,000 บาท ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับเพศ

(N = 408)

เพศ	รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน		มัธยฐาน ของรายได้ที่ได้รับต่อเดือน	ร้อยละของ มัธยฐาน (จำนวน)
	จำนวนต่ำสุด	จำนวนสูงสุด		
ชาย	1,000	12,000	5,000	18.1 (37)
หญิง	1,000	10,000	4,000	18.1 (37)

จากข้อมูลในตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าในสองกลุ่มเพศนั้นมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือมีจำนวนค่าร้อยละที่เท่ากันคือ 18.1 โดยในกลุ่มเพศชายมีจำนวนรายได้มากที่สุดที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนเท่ากับ 5,000 บาท ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าจำนวนรายได้มากที่สุดที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนในกลุ่มเพศหญิงอยู่ 1,000 บาท

เมื่อนำรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนของทั้งสองกลุ่มเพศ มาทดสอบผลต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ t-test พบว่า ทั้งในกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .032$ ) ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนจำแนกตามเพศ

(N = 408)					
เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	4999.02	1824.545	2.150	.032*
หญิง	204	4615.10	1782.222		

\*  $p < .05$  ;  $CV_{ชาย} = 36.0\%$ ,  $CV_{หญิง} = 37.0\%$

ข้อมูลจากตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มเพศชายมีรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอยู่ที่ 4,999.02 บาท ( $\bar{X} = 4,999.02$ ,  $SD = 1824.545$ ) และมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ร้อยละ 36.0 ( $CV = 36.0\%$ ) ส่วนกลุ่มเพศหญิงมีรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอยู่ที่ 4,615.10 บาท ( $\bar{X} = 4,615.10$ ,  $SD = 1782.222$ ) และมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ร้อยละ 37.0 ( $CV = 37.0\%$ ) เมื่อเปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนทั้งในสองกลุ่มเพศแล้ว พบว่า กลุ่มเพศชายมีสัดส่วนของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ 383.92 บาท โดยมีผลต่างการวัดการกระจายระหว่างกลุ่มเพศหญิงใกล้เคียงกับกลุ่มเพศชาย ( $CV_{ผลต่าง} = 1.0\%$ )

เมื่อพิจารณาตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.5 เป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201 - 5,400 บาท โดยมีสัดส่วนของกลุ่มเพศชายสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงเล็กน้อยคือร้อยละ 1.0 รองลงมาคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท คิดเป็นร้อยละ 20.8 โดยมีสัดส่วนของกลุ่มเพศหญิงสูงกว่ากลุ่มเพศชายอยู่ร้อยละ 8.3

ส่วนในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท คิดเป็นร้อยละ 19.6 ซึ่งมีสัดส่วนของกลุ่มเพศชายสูงกว่ากลุ่มหญิงร้อยละ 10.0 อีกร้อยละ 6.1 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 7,601 – 9,800 บาท ซึ่งมีสัดส่วนของกลุ่มเพศชายสูงกว่ากลุ่มหญิงร้อยละ 3.4 และที่เหลืออีกร้อยละ 2.9 เป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 9,801 บาทขึ้นไป โดยมีจำนวนร้อยละของกลุ่มหญิงและเพศชายที่เท่ากัน ดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ข้อมูลทั่วไประหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับเพศ

ช่วงรายได้ที่ได้รับ จากผู้ปกครองต่อเดือน	เพศ		รวม
	ชาย (n = 204)	หญิง (n = 204)	
ต่ำกว่า 3,200 บาท	16.7 (34)	25.0 (51)	20.8 (85)
ตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท	51.0 (104)	50.0 (102)	50.5 (206)
ตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท	21.6 (44)	11.6 (36)	19.6 (80)
ตั้งแต่ 7,601 – 9,800 บาท	7.8 (16)	4.4 (9)	6.1 (25)
ตั้งแต่ 9,801 บาทขึ้นไป	2.9 (6)	2.9 (6)	2.9 (12)
รวม	50.0 (204)	50.0 (204)	100.0 (408)

เมื่อพิจารณาจากตารางข้างต้นจะแสดงให้เห็นว่า กลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนในบางกลุ่มมีจำนวนตัวอย่างค่อนข้างน้อย ได้แก่ กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 7,601 – 9,800 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 9,801 บาทขึ้นไป โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่ม คือ 25 และ 12 ตัวอย่าง ตามลำดับ ซึ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยเช่นนี้ อาจส่งผลให้เกิดปัญหาในการทดสอบค่าสถิติในบางประการ เช่น การทดสอบสถิติไคสแควร์ เป็นต้น

ด้วยเหตุผลข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนขึ้นใหม่ โดยนำกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนที่มีจำนวนตัวอย่างน้อย ได้แก่ "ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 7,601 – 9,800 บาท" และ "กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 9,801 บาทขึ้นไป" มาปรับรวมเป็นกลุ่มเดียวกันทำให้เกิดกลุ่มช่วงที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนขึ้นใหม่หนึ่งกลุ่ม นั่นคือ "กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป" โดยในกลุ่มช่วงรายได้ใหม่นี้มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ทั้งหมด 37 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 9.1 โดยมีสัดส่วนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มเพศชายสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 3.4 ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ข้อมูลทั่วไประหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับเพศที่ปรับแล้ว

ช่วงรายได้ที่ได้รับ จากผู้ปกครองต่อเดือน	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
ต่ำกว่า 3,200 บาท	16.7 (34)	25.0 (51)	20.8 (85)
ตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท	51.0 (104)	50.0 (102)	50.5 (206)
ตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท	21.6 (44)	11.6 (36)	19.6 (80)
ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป	10.8 (22)	7.4 (15)	9.1 (37)
รวม	50.0 (204)	50.0 (204)	100.0 (408)

$$\chi^2 = 5.576, df = 3, p = .134$$

เมื่อพิจารณาโดยเน้นที่ตัวแปรกลุ่มเพศทั้งสองกลุ่มจากตารางข้างต้น พบว่า ในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 51.0 อยู่ในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท รองลงมาคือกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท คิดเป็นร้อยละ 21.6 ส่วนในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท มีร้อยละ 16.7 ที่เหลืออีกร้อยละ 10.8 อยู่ในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ตามลำดับ

ในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.0 อยู่ในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาทเช่นเดียวกับกลุ่มเพศชาย รองลงมาคือกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท คิดเป็นร้อยละ 25.0 ส่วนในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท มีร้อยละ 11.6 ที่เหลืออีกร้อยละ 7.4 อยู่ในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ตามลำดับ

เมื่อนำสถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาใช้ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ได้จากตารางที่ 11 ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับเพศ พบว่า ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่มีความสัมพันธ์กับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .134$ )

หากพิจารณาถึงการทดสอบโดยใช้สถิติ t-test ในการทดสอบผลต่างของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับเพศในตารางที่ 9 และการใช้สถิติไคสแควร์ในการทดสอบ

ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับเพศในตารางที่ 11 น่าจะตั้งสมมติฐานได้ว่า การทดสอบตัวแปรที่เป็นลักษณะเดียวกันโดยนำมาแปลงค่าใหม่ ซึ่งในที่นี้ก็คือรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนและช่วงรายได้ที่ได้รับต่อเดือนจากผู้ปกครอง ผลการทดสอบที่ปรากฏน่าจะมีความสอดคล้องกันของการทดสอบระหว่างกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรรายได้ทั้งสองกลุ่ม

แต่จากผลการทดสอบทางสถิติ พบว่าการทดสอบระหว่างกลุ่มทดสอบสองกลุ่มมีความ “ไม่สอดคล้องกัน” โดยในการทดสอบค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน พบว่ากลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่สำหรับการทดสอบความสัมพันธ์โดยใช้สถิติไคสแควร์มีผลการทดสอบที่ตรงกันข้าม นั่นคือ ตัวแปรในกลุ่มเพศไม่มีความสัมพันธ์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

#### การทดสอบกับตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา

ทั้งนี้ หากนำตัวแปรชั้นปีมาวิเคราะห์กับตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน โดยเรียงตามลำดับรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน จะพบว่า กลุ่มชั้นปีที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนสูงที่สุดคือกลุ่มชั้นปีที่ 4 ซึ่งมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับ 5,002.94 บาท รองลงมาคือ กลุ่มชั้นปีที่ 3 ซึ่งมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับ 4,880.20 บาท ต่อมาคือกลุ่มชั้นปีที่ 2 ซึ่งมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับ 4,756.86 บาท และสุดท้ายคือกลุ่มชั้นปีที่ 1 ซึ่งมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับ 4,588.24 บาท ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับชั้นปีที่ศึกษา

เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองจากมากไปหาน้อย

(N = 408)

ชั้นปีที่ศึกษา	รายได้ที่ได้รับต่อเดือน		$\bar{X}$	SD	CV (%)
	ต่ำสุด	สูงสุด			
ชั้นปีที่ 4	1,000	12,000	5,002.94	1824.989	36.3
ชั้นปีที่ 3	1,500	10,000	4,880.20	1770.329	36.3
ชั้นปีที่ 2	1,500	10,000	4,756.86	1744.497	36.7
ชั้นปีที่ 1	1,000	10,000	4,588.24	1902.853	41.5

จากข้อมูลในตารางที่ 12 ข้างต้น แสดงให้เห็นว่า กลุ่มชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4 มีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดเท่ากับ 1,000 บาท ส่วนกลุ่มชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 มีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดเท่ากับ 1,500 บาท ในส่วนของรายได้สูงสุดต่อเดือนนั้น กลุ่มชั้นปีที่ 1, กลุ่มชั้นปีที่ 2 และกลุ่มชั้นปีที่ 3 มีรายได้สูงสุดต่อเดือนเท่ากับ 10,000 บาท ส่วนกลุ่มชั้นปีที่ 4 มีรายได้ต่อเดือนสูงสุดเท่ากับ 12,000 บาท ทั้งนี้ ในกลุ่มชั้นปีที่ 4 มีสัดส่วนของค่าเฉลี่ยรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนสูงกว่ากลุ่มชั้นปีที่ 3, ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 1 อยู่ 122.74, 246.08 และ 414.70 ตามลำดับ

ทั้งนี้ หากพิจารณาถึงการกระจายของข้อมูลโดยดูจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย พบว่า ในกลุ่มชั้นปีที่ 3 และ 4 มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุดโดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย คิดเป็นร้อยละ 36.3 (CV = 36.3%) ส่วนในกลุ่มชั้นปีที่ 1 มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายคิดเป็นร้อยละ 41.5 (CV = 41.5%) ซึ่งสามารถคำนวณพิสัยของค่าสัมประสิทธิ์การกระจายอยู่ที่ร้อยละ 5.2 (CV = 5.2%)

เมื่อนำรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนของแต่ละกลุ่มชั้นปีที่ศึกษา มาทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่า ระดับชั้นปีการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่างค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .404$ ) ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ความแปรปรวนของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองกับระดับชั้นปีที่ศึกษา

(N = 408)					
แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	3	9600478.431	3200159.477	.975	.404
ภายในกลุ่ม	404	1326005592.157	3282192.060		
รวม	407	1335606070.588			

ทั้งนี้ เมื่อนำช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนมาทำการวิเคราะห์กับระดับชั้นปีที่ศึกษา พบว่า กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่ำกว่า 3,200 บาทส่วนใหญ่หรือร้อยละ 28.2 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 1 รองลงมาคือชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 27.1 ที่เหลืออีกร้อยละ 23.5 และ 21.2 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ตามลำดับ



กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201-5,400 บาทส่วนใหญ่หรือร้อยละ 27.2 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 1 รองลงมาคิดเป็นร้อยละ 24.8 คือกลุ่มชั้นปีที่ 2 ที่เหลือเป็นกลุ่มชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 24.3 และ 23.8 ตามลำดับ

กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 5,401-7,600 บาทส่วนใหญ่หรือร้อยละ 31.3 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 4 รองลงมาเป็นกลุ่มชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 27.5 ที่เหลือเป็นกลุ่มชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 23.8 และ 17.5 ตามลำดับ

สำหรับกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 3 และกลุ่มชั้นปีที่ 4 ซึ่งมีจำนวนร้อยละที่เท่ากันคือร้อยละ 27.0 ที่เหลือเป็นกลุ่มชั้นปีที่ 2 และกลุ่มชั้นปีที่ 1 โดยคิดเป็นร้อยละ 24.3 และ 21.6 ตามลำดับ ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับชั้นปีที่ศึกษา

(N = 408)

ชั้นปีที่ศึกษา	ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน			
	ต่ำกว่า 3,200 บาท	3,201-5,400 บาท	5,401-7,600 บาท	7,601 บาทขึ้นไป
ชั้นปีที่ 1	28.2 (24)	27.2 (56)	17.5 (14)	21.6 (8)
ชั้นปีที่ 2	27.1 (23)	24.8 (51)	23.8 (19)	24.3 (9)
ชั้นปีที่ 3	23.5 (20)	24.3 (50)	27.5 (22)	27.0 (10)
ชั้นปีที่ 4	21.2 (18)	23.8 (49)	31.3 (25)	27.0 (10)
รวม	20.8 (85)	50.5 (206)	19.6 (80)	9.1 (37)

$$\chi^2 = 5.353, df = 9, p = .803$$

จากตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.5 อยู่ในช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201 - 5,400 บาท โดยในกลุ่มช่วงรายได้กลุ่มนี้โดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 27.2 อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 1 โดยคิดเป็นร้อยละ 27.2 เมื่อนำสถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทำการทดสอบเพื่อหาความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ได้จากตารางที่ 14 โดยทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับชั้นปีที่ศึกษา พบว่า ระดับชั้นปีที่ศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .803$ )

จากผลการทดสอบทางสถิติสรุปได้ว่า การทดสอบตัวแปรชั้นปีที่ศึกษากับกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ “มีความสอดคล้องกัน” แต่เป็นไปในทางลบ นั่นคือ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่า ชั้นปีที่แตกต่างกันมีผลต่างของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการทดสอบโดยใช้สถิติไคสแควร์ พบว่า ระดับชั้นปีที่ศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

#### การทดสอบกับตัวแปรคณะที่ศึกษา

เมื่อนำตัวแปรคณะที่ศึกษามาวิเคราะห์กับตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน โดยเรียงตามลำดับรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน พบว่า

อันดับแรก คือ กลุ่มคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 5,458.33 บาท โดยมีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 2,000 บาท และสูงสุดคือ 10,000 บาท

อันดับที่สอง คือ กลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 5,068.75 บาท โดยมีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 1,000 บาท และสูงสุดคือ 12,000 บาท

อันดับที่สาม คือ กลุ่มคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,996.88 บาท โดยมีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 1,500 บาท และสูงสุดคือ 10,000 บาท

อันดับที่สี่ คือ กลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,957.50 บาท โดยมีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 2,200 บาท และสูงสุดคือ 10,000 บาท

อันดับที่ห้า คือ กลุ่มคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,916.67 บาท โดยมีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 2,000 บาท และสูงสุดคือ 10,000 บาท

อันดับที่หก คือ กลุ่มคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,750.00 บาท โดยมีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 2,000 บาท และสูงสุดคือ 8,000 บาท

อันดับที่เจ็ด คือ กลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,622.50 บาท โดยมีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 1,500 บาท และสูงสุดคือ 8,000 บาท

อันดับที่แปด คือ กลุ่มคณะครุศาสตร์เทคโนโลยี มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,546.88 บาท โดยมีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 2,000 บาท และสูงสุดคือ 8,000 บาท

และอันดับสุดท้าย คือ กลุ่มคณะบริหารธุรกิจ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,482.50 บาท โดยมีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 1,000 บาท และสูงสุดคือ 10,000 บาท ดังตารางที่ 15

ทั้งนี้ เมื่อดำเนินพิธีชงของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนทั้งในสองกลุ่มเพศแล้ว พบว่า กลุ่มเพศชายมีสัดส่วนของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ 383.92 บาท

ตารางที่ 15 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับคณะที่ศึกษา  
เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองจากมากไปหาน้อย

(N = 408)

คณะที่ศึกษา	รายได้ที่ได้รับต่อเดือน		$\bar{X}$	SD	CV (%)
	ต่ำสุด	สูงสุด			
สถาปัตยกรรมศาสตร์	2,000	10,000	5,458.33	1841.058	33.7
วิศวกรรมศาสตร์	1,000	12,000	5,068.75	2087.855	41.2
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	1,500	10,000	4,996.88	2079.467	41.6
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	2,200	10,000	4,957.50	2004.596	40.4
ศิลปศาสตร์ประยุกต์	2,000	10,000	4,916.67	1987.278	40.4
ศิลปกรรมศาสตร์	2,000	8,000	4,750.00	1475.608	31.1
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	1,500	8,000	4,622.50	1661.863	36.0
ครุศาสตร์เทคโนโลยี	2,000	8,000	4,546.88	1504.613	33.1
บริหารธุรกิจ	1,000	10,000	4,482.50	1569.406	35.0

สำหรับในด้านการกระจายของข้อมูลนั้นพิจารณาโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย และพบว่าในกลุ่มคณะที่มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด คือกลุ่มคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ โดยค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย คิดเป็นร้อยละ 41.6 (CV = 41.6%) และกลุ่มคณะที่มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุดคือกลุ่มคณะศิลปกรรมศาสตร์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายน้อยอยู่ที่ร้อยละ 31.1 (CV = 31.1%) ซึ่งกลุ่มคณะทั้งหมดมีพิสัยค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ร้อยละ 10.5 (CV = 10.5%)

จากการนำรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนในแต่ละกลุ่มคณะมาทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่า คณะที่แตกต่างกันจะมีผลต่างของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .270$ ) ดังปรากฏในตารางที่ 16

ตารางที่ 16 ความแปรปรวนของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองกับคณะที่ศึกษา

(N = 408)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	8	32593103.922	4074137.990	1.248	.270
ภายในกลุ่ม	399	1303012966.667	3265696.658		
รวม	407	1335606070.588			

เมื่อพิจารณาโดยนำช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนมาเป็นตัวแปรทดสอบความสัมพันธ์กับคณะที่ศึกษา พบว่า กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท ที่อยู่ในสามอันดับแรกได้แก่ กลุ่มคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 31.8 รองลงมาคือกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งมีจำนวนร้อยละ 15.3 ส่วนอันดับที่สามเป็นกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คิดเป็นร้อยละ 11.8

ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201-5,400 บาท ที่อยู่ในสามอันดับแรกได้แก่ กลุ่มคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 25.2 รองลงมาคือกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 21.8 ส่วนอันดับที่สามมีร้อยละ 9.7 เป็นกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401-7,600 บาทนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในสามอันดับแรก ได้แก่ กลุ่มคณะบริหารธุรกิจ ซึ่งมีร้อยละ 26.3 รองลงมาคือกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์และกลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน ซึ่งมีจำนวนร้อยละที่เท่ากันคือ 15.3 ส่วนอันดับที่สามเป็นกลุ่มคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 11.3

ส่วนในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป สามอันดับแรกได้แก่ กลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 32.4 รองลงมาคือร้อยละ 16.2 ซึ่งเป็นกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ส่วนอันดับต่อมาคือกลุ่มคณะ 10.8 เป็นกลุ่มคณะบริหารธุรกิจ ดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับคณะที่ศึกษา

(N = 408)

คณะที่ศึกษา	ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน			
	ต่ำกว่า 3,200 บาท (n = 85)	3,201–5,400 บาท (n = 206)	5,401–7,600 บาท (n = 80)	7,601 บาทขึ้นไป (n = 37)
วิศวกรรมศาสตร์	15.3 (13)	21.8 (45)	12.5 (10)	32.4 (12)
บริหารธุรกิจ	31.8 (27)	25.2 (52)	26.3 (21)	10.8 (4)
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	9.4 (8)	5.8 (12)	11.3 (9)	8.1 (3)
ศิลปกรรมศาสตร์	4.7 (4)	9.2 (19)	8.8 (7)	5.4 (2)
สถาปัตยกรรมศาสตร์	3.5 (3)	4.9 (10)	10.0 (8)	8.1 (3)
ครุศาสตร์เทคโนโลยี	9.4 (8)	7.8 (16)	7.5 (6)	5.4 (2)
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	11.8 (10)	9.7 (20)	5.0 (4)	16.2 (6)
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	10.6 (9)	9.2 (19)	12.5 (10)	5.4 (2)
ศิลปศาสตร์ประยุกต์	3.5 (3)	6.3 (13)	6.3 (5)	8.1 (3)
รวม	20.8 (85)	50.5 (206)	19.6 (80)	9.1 (37)

 $\chi^2 = 26.997$ ,  $df = 24$ ,  $p = .305$  (Monte Carlo's Sig. = .377)

เมื่อนำสถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบหาความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ได้จากตารางที่ 17 ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับคณะที่ศึกษา พบว่า ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่มีความสัมพันธ์กับคณะที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .305$ )

แต่ทั้งนี้ ผลของค่าสถิติไคสแควร์ที่ได้ออกมามีช่องของข้อมูล (cell) ที่มีค่าความถี่ที่คาดหวังไว้ไม่น้อยกว่า 5 ถึงจำนวน 9 ช่องข้อมูล โดยมีค่าร้อยละรวมของช่องข้อมูลทั้งหมดเท่ากับร้อยละ 25.0 ซึ่งไม่ตรงกับข้อตกลงเบื้องต้น (assumption) ที่ว่าค่าสถิติไคสแควร์ที่ถูกต้องจะต้องต้องปรากฏช่องข้อมูลที่มีค่าความถี่ที่คาดหวังไม่น้อยกว่า 5 แต่รวมช่องข้อมูลทั้งหมดแล้วต้องไม่เกินร้อยละ 20.0 ดังนั้น คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงไม่สามารถใช้ค่าที่คำนวณได้ แต่ต้องใช้ค่านัยสำคัญที่คำนวณได้จากการใช้สูตรของ Monte Carlo ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งในที่นี้มีค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .377 ( $p = .377$ ) แต่ถึงอย่างไรก็ตาม คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ก็มีผลไม่แตกต่างกันกับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของการทดสอบด้วยสถิติไคสแควร์ ซึ่งแปล

ผลได้ว่า คณะที่แตกต่างไม่มีความสัมพันธ์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .377$ )

จากผลการทดสอบทางสถิติสรุปได้ว่า กลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ “มีความสอดคล้องกัน” แต่เป็นไปในทางลบ นั่นคือ จากการทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่า คณะที่แตกต่างกันมีผลต่างของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการใช้สถิติไคสแควร์ในการทดสอบ พบว่า คณะที่ศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

#### การทดสอบกับตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

เมื่อนำตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดามาวิเคราะห์กับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน โดยเรียงตามลำดับรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน พบว่า อันดับแรก คือ กลุ่มที่มีสถานภาพแบบอยู่ด้วยกัน มีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 1,000 บาท และสูงสุดคือ 12,000 บาท โดยเฉลี่ยมีรายได้ต่อเดือนคือ 4,836.01 บาท

อันดับรองลงมา คือ กลุ่มที่มีสถานภาพแบบแยกกันอยู่และแบบหย่าร้าง มีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 2,000 บาท และสูงสุดคือ 10,000 บาท โดยเฉลี่ยมีรายได้ต่อเดือนคือ 4,803.70 บาท

อันดับที่สาม คือ กลุ่มที่มีสถานภาพแบบบิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรมมีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 1,000 บาท และสูงสุดคือ 10,000 บาท โดยเฉลี่ยมีรายได้ต่อเดือนคือ 4,571.05 บาท ดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองจากมากไปหาน้อย

สถานภาพการสมรส ของบิดาและมารดา	รายได้ที่ได้รับต่อเดือน		$\bar{X}$	SD	CV (%)
	ต่ำสุด	สูงสุด			
	อยู่ด้วยกัน	1,000			
แยกกันอยู่/หย่าร้าง	2,000	10,000	4,803.70	1943.636	40.5
พ่อและ/หรือแม่ถึงแก่กรรม	1,000	10,000	4,571.05	2131.857	26.9

(N = 408)

จากข้อมูลในตารางข้างต้น หากพิจารณาถึงการกระจายของข้อมูลโดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย พบว่า ในกลุ่มสถานภาพการสมรสที่มีการกระจายของข้อมูล

มากที่สุดคือกลุ่มสถานภาพแบบแยกกันอยู่และหย่าร้าง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายคิดเป็นร้อยละ 40.5 (CV = 40.5%) และกลุ่มที่มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุดคือกลุ่มสถานภาพที่บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายคิดเป็นร้อยละ 26.9 (CV = 26.9%) ซึ่งมีพิสัยของค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ร้อยละ 13.6 (CV = 13.6%)

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนของแต่ละกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดามาทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่า สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาที่แตกต่างกันมีผลต่างของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .697$ ) ดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ความแปรปรวนของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

(N = 408)					
แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	2	2382077.485	1191038.742	.362	.697
ภายในกลุ่ม	405	1333223993.103	3291911.094		
รวม	407	1335606070.588			

เมื่อนำช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนทดสอบความสัมพันธ์กับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา พบว่า กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่ำกว่า 3,200 บาท ส่วนใหญ่ประมาณ 3 ใน 4 หรือร้อยละ 70.6 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือกลุ่มที่มีสถานภาพแบบแยกกันอยู่และแบบหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 16.5 ส่วนในกลุ่มที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมและถึงแก่กรรมทั้งคู่ มีร้อยละ 12.9

กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201-5,400 บาทส่วนใหญ่หรือร้อยละ 79.6 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือร้อยละ 11.2 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพแบบแยกกันอยู่และแบบหย่าร้าง ส่วนกลุ่มที่มีสถานภาพแบบบิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรมมีจำนวนร้อยละ 9.2

กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 5,401-7,600 บาทส่วนใหญ่หรือร้อยละ 81.3 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือกลุ่มที่มีสถานภาพแบบแยกกันอยู่และ

แบบหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 13.8 ต่อมาเป็นกลุ่มที่มีสถานภาพแบบบิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม คิดเป็นร้อยละ 5.0

สำหรับกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 73.0 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีสถานภาพแบบแยกกันอยู่และแบบหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 16.2 ในกลุ่มที่มีสถานภาพแบบบิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรมมีร้อยละที่เท่ากันคือ 10.8 ดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20 ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

(N = 408)

สถานภาพการสมรสของ บิดาและมารดา	ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน			
	ต่ำกว่า 3,200 บาท	3,201–5,400 บาท	5,401–7,600 บาท	7,601 บาทขึ้นไป
อยู่ด้วยกัน	70.6 (60)	79.6 (164)	81.3 (65)	73.0 (27)
แยกกันอยู่/หย่าร้าง	16.5 (14)	11.2 (23)	13.8 (11)	16.2 (6)
พ่อและ/หรือแม่ถึงแก่กรรม	12.9 (11)	9.2 (19)	5.0 (4)	10.8 (4)
รวม	20.8 (85)	50.5 (206)	19.6 (80)	9.1 (37)

$$\chi^2 = 5.558, df = 6, p = .475$$

เมื่อนำสถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบหาความสัมพันธ์ของข้อมูลจากตารางที่ 20 นั่นคือ ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา พบว่า สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .475$ )

จากผลการทดสอบทางสถิติสรุปได้ว่า กลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ “มีความสอดคล้องกัน” แต่เป็นไปในทางลบ นั่นคือ จากการทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA ได้ผลการทดสอบว่า สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาที่แตกต่างกันจะมีผลต่างของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการใช้สถิติไคสแควร์ ในการทดสอบ พบว่า สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05



### การทดสอบกับตัวแปรลักษณะการพักอาศัย

เมื่อนำตัวแปรลักษณะการพักอาศัยมาวิเคราะห์กับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน โดยเรียงตามลำดับรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน พบว่า

อันดับแรก คือ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่คนเดียว มีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 2,800 บาท และสูงสุดคือ 12,000 บาท โดยเฉลี่ยมีรายได้ต่อเดือนคือ 5,283.02 บาท

อันดับต่อมา คือ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อน มีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 2,000 บาท และสูงสุดคือ 10,000 บาท โดยเฉลี่ยมีรายได้ต่อเดือนคือ 5,136.36 บาท

อันดับที่สาม คือ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว มีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 1,500 บาท และสูงสุดคือ 10,000 บาท โดยเฉลี่ยมีรายได้ต่อเดือนคือ 4,675.00 บาท

อันดับที่สี่ คือ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา มีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 1,000 บาท และสูงสุดคือ 10,000 บาท โดยเฉลี่ยมีรายได้ต่อเดือนคือ 4,625.40 บาท

อันดับที่ห้า คือ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง มีรายได้ต่อเดือนต่ำสุดคือ 1,000 บาท และสูงสุดคือ 10,000 บาท โดยเฉลี่ยมีรายได้ต่อเดือนคือ 4,596.00 บาท ดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนจำแนกตามลักษณะ

การพักอาศัย เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองจากมากไปหาน้อย

(N = 408)

ลักษณะการพักอาศัย	รายได้ที่ได้รับต่อเดือน		$\bar{X}$	SD	CV (%)
	ต่ำสุด	สูงสุด			
คนเดียว	2,800	12,000	5,283.02	1977.930	37.4
เพื่อน	2,000	10,000	5,136.36	1748.376	34.0
บิดา/มารดาฝ่ายเดียว	1,500	10,000	4,675.00	2058.879	44.0
บิดาและมารดา	1,000	10,000	4,625.40	1642.937	35.5
ญาติพี่น้อง	1,000	10,000	4,569.00	2112.061	46.2

จากข้อมูลในตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่าพิสัยของกลุ่มลักษณะการพักอาศัยอยู่ที่ 714.02 หากพิจารณาถึงการกระจายของข้อมูลโดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย พบว่า ในกลุ่มลักษณะการพักอาศัยที่มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุดคือกลุ่มที่มีการพักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายคิดเป็นร้อยละ 44.0 (CV =

44.0%) และกลุ่มที่มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุดคือกลุ่มลักษณะการพักอาศัยแบบเพื่อนโดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่ร้อยละ 34.0 (CV = 34.0%) ซึ่งมีค่าพิสัยของสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายคิดเป็นร้อยละ 10.0 (CV = 10.0%) ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำรายได้เฉลี่ยของกลุ่มลักษณะการพักอาศัยมาทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่า ลักษณะการพักอาศัยที่แตกต่างกันจะมีผลต่างของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .059$ ) ดังตารางที่ 22

ตารางที่ 22 ความแปรปรวนของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองกับลักษณะการพักอาศัย

(N = 408)					
แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	4	29672103.789	7418025.947	2.289	.059
ภายในกลุ่ม	403	1305933966.799	3240530.935		
รวม	407	1335606070.588			

เมื่อนำช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนมาทดสอบเพื่อหาความสัมพันธ์กับลักษณะการพักอาศัย พบว่า กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่ำกว่า 3,200 บาทส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.6 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา รองลงมาคือกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 18.8 ส่วนในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่เพื่อน มีร้อยละ 12.9 ที่เหลืออีกร้อยละ 11.4 และ 5.9 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว และกลุ่มที่อยู่คนเดียว ตามลำดับ

กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201-5,400 บาทส่วนใหญ่หรือร้อยละ 52.4 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา รองลงมาคิดเป็นร้อยละ 19.4 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อน ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่คนเดียวมีร้อยละ 13.6 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 10.2 และ 4.4 อยู่ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง และอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ

กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 5,401-7,600 บาทส่วนใหญ่เกือบครึ่งหรือร้อยละ 46.3 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา รองลงมาอยู่ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 22.5 ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่คนเดียว มีร้อยละ 13.8 ที่เหลืออีกร้อยละ 10.0 และ 7.5 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง และกลุ่มที่อยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ

สำหรับกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไปส่วนใหญ่หรือร้อยละ 32.4 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา รองลงมาอยู่ในกลุ่มที่พักอาศัยคนเดียว

มีเป็นร้อยละ 24.3 ส่วนอีกร้อยละ 21.6, 13.5 และ 8.1 อยู่ในกลุ่มที่พักอาศัยกับเพื่อน, กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง และกลุ่มที่พักอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ ดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23 ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับลักษณะการพักอาศัย

(N = 408)

ลักษณะการพักอาศัย	ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน			
	ต่ำกว่า 3,200 บาท	3,201-5,400 บาท	5,401-7,600 บาท	7,601 บาทขึ้นไป
บิดาและมารดา	50.6 (43)	52.4 (108)	46.3 (37)	32.4 (12)
ญาติพี่น้อง	18.8 (16)	10.2 (21)	10.0 (8)	13.5 (5)
เพื่อน	12.9 (11)	19.4 (40)	22.5 (18)	21.6 (8)
คนเดียว	5.9 (5)	13.6 (28)	13.8 (11)	24.3 (9)
บิดา/มารดาฝ่ายเดียว	11.8 (10)	4.4 (9)	7.5 (6)	8.1 (3)
รวม	20.8 (85)	50.5 (206)	19.6 (80)	9.1 (37)

$\chi^2 = 21.089$ ,  $df = 12$ ,  $p = .049^*$ ,  $V = .132$ ; เมื่อ \*  $p < .05$

เมื่อนำสถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาใช้ทดสอบหาความสัมพันธ์ของข้อมูลจากตารางที่ 23 ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับลักษณะการพักอาศัย พบว่า ลักษณะการพักอาศัยมีความสัมพันธ์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .049$ ) โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มาก ซึ่งพิจารณาจากค่า Cramer's V ที่เท่ากับ .132

จากผลการทดสอบทางสถิติสรุปได้ว่า กลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ “ไม่มีความสอดคล้องกัน” นั่นคือ จากการทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่า ลักษณะการพักอาศัยที่แตกต่างกันมีผลต่างของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่จากการใช้สถิติไคสแควร์ในการทดสอบ พบว่า ลักษณะการพักอาศัยมีความสัมพันธ์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สรุปการทดสอบตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่า มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนโดยเฉลี่ยเท่ากับ 4,807.06 บาท โดยมีรายได้ต่ำสุดคือ 1,000 บาท และรายได้สูงสุดคือ 12,000 บาท โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 17.2 มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอยู่ที่ 5,000 บาท

เมื่อนำค่าพิสัยคือ 11,000 มาใช้ในการแบ่งรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน ออกเป็นช่วงชั้นของรายได้ สามารถแบ่งได้เป็น 5 กลุ่ม แต่มีบางกลุ่มช่วงรายได้ที่มีจำนวนของกลุ่ม ตัวอย่างน้อย ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาทางสถิติในบางประเด็นได้ จึงได้มีการปรับกลุ่มช่วงรายได้ใหม่ โดยนำกลุ่มช่วงรายได้ที่เป็นปัญหามาปรับจนเหลือเพียง 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท, กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท, กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป

ทั้งนี้ เมื่อทดสอบถึงความสอดคล้องของค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองกับตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน ที่ทดสอบกับตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ปรากฏผลการทดสอบดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24 ลักษณะความสอดคล้องระหว่างรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนจำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรส่วนบุคคล	ความมีนัยสำคัญของตัวแปร		ความสอดคล้องของ ผลนัยสำคัญทาง สถิติของตัวแปร
	ตัวแปรที่เป็น รายได้	ตัวแปรที่เป็น ช่วงรายได้	
เพศ	มีนัยสำคัญ	ไม่มีนัยสำคัญ	ไม่สอดคล้อง
ชั้นปีที่ศึกษา	ไม่มีนัยสำคัญ	ไม่มีนัยสำคัญ	สอดคล้อง
คณะที่ศึกษา	ไม่มีนัยสำคัญ	ไม่มีนัยสำคัญ	สอดคล้อง
สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา	ไม่มีนัยสำคัญ	ไม่มีนัยสำคัญ	สอดคล้อง
ลักษณะการพักอาศัย	ไม่มีนัยสำคัญ	มีนัยสำคัญ	ไม่สอดคล้อง

เนื่องจากผลการทดสอบของตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคล มีความสอดคล้องกันไม่ครบในทุกตัวแปรที่ใช้ในการทดสอบ จึงสมมติฐานไว้ในเบื้องต้นว่าตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับต่อเดือนไม่สามารถนำมาทดสอบสมมติฐานแทนกันได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะใช้กลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ของทั้งสองกลุ่มมาดำเนินการทดสอบในประเด็นต่าง ๆ เพื่อพิจารณาถึงความสอดคล้องของตัวแปรที่นำมาทดสอบกับตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ด้วย

## ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

ในส่วนที่ 2 ผู้วิจัยจะนำเสนอถึงข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือ ซึ่งเป็นข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือ โดยข้อคำถามนี้กำหนดคำตอบเป็นคำตอบแบบปิด ได้แก่ “ไม่เคย” และ “เคย” หากกลุ่มตัวอย่างตอบว่า “เคย” จะต้องตอบคำถามที่เป็นประเด็นต่อเนื่องอีกจำนวน 3 ข้อ แต่หากกลุ่มตัวอย่างตอบว่า “ไม่เคย” ก็จะข้ามไปตอบคำถามในตอนที่ 3 ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการแสดงบทบาททางเพศ แต่ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะขอเสนอข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นและประเด็นที่ต่อเนื่องต่าง ๆ ดังนี้

### ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 408 ตัวอย่าง ส่วนใหญ่ประมาณ 3 ใน 4 หรือร้อยละ 76.2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เหลืออีกร้อยละ 23.8 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น โดยทั้งนี้ สัดส่วนของกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมีสูงกว่ากลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นอยู่ 52.4 ดังตารางที่ 25

### ตารางที่ 25 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	ร้อยละ (จำนวน)
ไม่เคยอ่าน	23.8 (97)
เคยอ่าน	76.2 (311)
รวม	100.0 (408)

ในส่วน of ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นอาจมีปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน โดยปัจจัยส่วนบุคคลเหล่านี้ ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา ลักษณะการพักอาศัย และรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง ซึ่งในส่วนการทดสอบระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้ดำเนินการตั้งเป็นสมมติฐานดังเสนอแล้วในบทที่ 1 จึงจะขอนำประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบเหล่านี้ไว้ในส่วนที่ 4 ซึ่งเป็นส่วนของการทดสอบสมมติฐาน

ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 408 ตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอบถามเพิ่มเติมเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นเพิ่มอีก 3 ประเด็นคำถาม ได้แก่

ประเภทเนื้อหาของการ์ตูนที่นิยมนำมาอ่าน ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน และความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนต่อสัปดาห์ ซึ่งจะนำเสนอในตอนที่ 2 ต่อไป

จากกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 311 คน มีข้อมูลที่น่าสนใจเป็นคำถามเกี่ยวกับประเด็นที่ต่อเนื่อง 3 ประเด็นคำถามด้วยกัน ประเด็นสำคัญในการนำเสนอส่วนนี้ ได้แก่ ประเภทเนื้อหาของการ์ตูนที่นิยมนำมาอ่าน ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน และความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนต่อสัปดาห์

### ประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมนำมาอ่าน

ในกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นจำนวน 311 ตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 30.9 อยู่ในกลุ่มที่นิยมนำมาอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก รองลงมาคือกลุ่มที่นิยมนำมาอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน คิดเป็นร้อยละ 26.7 ส่วนกลุ่มที่นิยมนำมาอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสืบสวนและลึกลับ มีร้อยละ 21.5 ที่เหลือคือร้อยละ 13.8 และ 7.1 เป็นกลุ่มที่นิยมนำมาอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับตลกขบขัน และกลุ่มที่นิยมนำมาอ่านแบบไม่จำกัดประเภทเนื้อหา ดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมนำมาอ่าน

ประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมนำมาอ่าน	ร้อยละ (จำนวน)
ไม่จำกัดประเภท	7.1 (22)
ความรัก	30.9 (96)
การต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน	26.7 (83)
ตลกขบขัน	13.8 (43)
สืบสวนและลึกลับ	21.5 (67)
รวม	100.0 (311)

### ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 311 ตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 48.9 เป็นกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนตั้งแต่ 30 นาที – 1 ชั่วโมง รองลงมาคือกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่า 1 ชั่วโมง ส่วนกลุ่มสุดท้ายที่มีอยู่ร้อยละ 20.9 เป็นกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อยกว่า 30 นาที ดังตารางที่ 27

ตารางที่ 27 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน	ร้อยละ (จำนวน)
น้อยกว่า 30 นาที	20.9 (65)
ตั้งแต่ 30 นาที – 1 ชั่วโมง	48.9 (152)
มากกว่า 1 ชั่วโมง	30.2 (94)
รวม	100.0 (311)

#### ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์

กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 43.4 เป็นกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นแบบอ่านบ้างบางวัน รองลงมาคือกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้ง คือร้อยละ 42.1 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 14.5 เป็นกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านเป็นประจำ ดังตารางที่ 28

ตารางที่ 28 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์

ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนต่อสัปดาห์	ร้อยละ (จำนวน)
ไม่ค่อยได้อ่านหรืออ่านน้อยครั้ง	42.1 (131)
อ่านบ้างบางวัน	43.4 (135)
อ่านบ่อย ๆ หรืออ่านเป็นประจำ	14.5 (45)
รวม	100.0 (311)

ทั้งนี้ พฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่เสนอข้างต้น อาจมีตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันซึ่งผู้วิจัยต้องดำเนินการทดสอบต่อไป ปัจจัยส่วนบุคคลเหล่านี้ ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะ สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา ลักษณะการพักอาศัย และรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง ซึ่งในการทดสอบระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลข้างต้นกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการตั้งเป็นสมมติฐานไว้แล้วดังเสนอในบทที่ 1 จึงจะขอนำเสนอประเด็นการทดสอบนี้ในส่วนที่ 4 ต่อไป

### ส่วนที่ 3 ทักษะที่มีต่อการแสดงบทบาททางเพศ

ในส่วนที่ 3 ผู้วิจัยขอนำเสนอข้อมูลโดยทั่วไปเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาททางเพศโดยภาพรวม รวมถึงข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ โดยจะนำเสนอเป็นลำดับ ดังนี้

#### ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม โดยในส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 เป็นส่วนของปัจจัยส่วนบุคคลรวมถึงข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น โดยในส่วนนี้จะนำเสนอข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศจำนวน 18 ข้อ โดยในแต่ละข้อจะมีระดับของทัศนคติ 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง, เห็นด้วย, ปานกลาง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนแตกต่างกันออกไป ดังเสนอแล้วในบทที่ 3

จากการประมวลผลข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศทั้ง 18 ข้อ พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงสุด 3 ดังนี้

อันดับแรก คือข้อคำถามที่ 13 “ผู้หญิงและผู้ชายควรมีโอกาสในการทำงานที่ตนต้องการเท่าเทียมกันในสังคม” ( $\bar{X} = 4.45$ ,  $SD = .641$ ) โดยมีการกระจายของข้อมูลไม่มากหรือมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ 14.4 ( $CV = 14.4\%$ )

รองลงมา คือข้อคำถามที่ 11 “ผู้หญิงและผู้ชายควรได้รับโอกาสในการฝึกอบรมในวิชาชีพต่าง ๆ เท่าเทียมกัน” ( $\bar{X} = 4.40$ ,  $SD = .751$ ) โดยมีการกระจายของข้อมูลไม่มากหรือมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ 17.1 ( $CV = 17.1\%$ )

และข้อคำถามที่ 12 “ผู้บริหารหญิงควรได้รับการยกย่องเท่ากับผู้บริหารชาย” ( $\bar{X} = 4.31$ ,  $SD = .718$ ) โดยมีการกระจายของข้อมูลไม่มากหรือมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ 16.7 ( $CV = 16.7\%$ )

โดยจะสังเกตว่าข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนรายข้อสูงสุด จะมีความแตกต่างของค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายไม่แตกต่างกันมากนัก ทั้งนี้ เพื่อให้ง่ายต่อการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของข้อคำถามแต่ละข้อ ผู้วิจัยจึงได้เรียงลำดับข้อคำถามที่ได้ค่าเฉลี่ยของคะแนนมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด โดยแสดงรายละเอียดของข้อคำถามทั้งหมดเสนอไว้ ดังแสดงในตารางที่ 29



ตารางที่ 29 ข้อมูลทั่วไปของข้อความเกี่ยวกับระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของนักศึกษา  
เรียงตามค่าเฉลี่ยของคะแนนจากมากไปหาน้อย

(N = 408)

ข้อความ	ระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ					$\bar{X}$	SD	CV (%)
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
13. ผู้หญิงและผู้ชายควรมีโอกาสใน การทำงานที่ตนต้องการเท่าเทียมกัน	52.2 (213)	41.4 (169)	5.9 (24)	0.2 (1)	0.2 (1)	4.45	.641	14.4
11. ผู้หญิงและผู้ชายควรได้รับโอกาส การฝึกอบรมในวิชาชีพเท่าเทียมกัน	53.9 (220)	33.6 (137)	11.0 (45)	1.2 (5)	0.2 (1)	4.40	.751	17.1
12. ผู้บริหารหญิงควรได้รับการยกย่อง เท่ากับผู้บริหารชาย	44.4 (181)	44.1 (180)	10.5 (43)	0.5 (2)	0.5 (2)	4.31	.718	16.7
15. ผู้หญิงและผู้ชายมีความสามารถ เท่าเทียมกันในการบริหารธุรกิจ	42.6 (174)	44.4 (181)	11.3 (46)	1.7 (7)	0.0 (0)	4.28	.729	17.0
1. สามีและภรรยาควรจะได้รับมิตรชอบเท่า เทียมกันในการดูแลบ้าน	37.3 (152)	53.4 (218)	7.6 (31)	1.2 (5)	0.5 (2)	4.26	.690	16.2
7. พ่อส่วนใหญ่ควรจะให้เวลาต่อลูก มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้	32.8 (134)	51.7 (211)	13.2 (54)	1.7 (7)	0.5 (2)	4.15	.744	18.0
18. การทำงานนอกบ้านทำให้ภรรยา มีโอกาสมากขึ้นในการพัฒนาตนเอง	26.2 (107)	50.7 (207)	21.3 (87)	1.5 (6)	0.2 (1)	4.01	.747	18.6
8. วิชาทางคหกรรมศาสตร์ควรเป็นที่ ยอมรับของนักศึกษาชายเท่ากับ นักศึกษานหญิง	19.7 (79)	36.8 (150)	41.7 (170)	2.0 (8)	0.2 (1)	3.73	.800	21.4
17. มารดาที่ทำงานนอกบ้านสามารถ สร้างความสัมพันธ์ที่อบอุ่นและมั่นคง กับลูกได้พอ ๆ กับมารดาที่ไม่ได้ทำงาน นอกบ้าน	16.7 (68)	45.1 (184)	23.3 (95)	13.5 (55)	1.5 (6)	3.62	.964	26.6
6. การเป็นพ่อและการดูแลเด็ก เป็นงาน ที่ผู้ชายควรทำให้ประสบความสำเร็จ	15.2 (62)	41.2 (168)	32.4 (132)	9.8 (40)	1.5 (6)	3.59	.912	25.4
16. ผู้หญิงอุทิศตัวเองเพื่องานน้อยกว่า ผู้ชาย	2.7 (11)	9.6 (39)	40.0 (163)	34.3 (140)	13.5 (55)	3.46	.935	27.0
4. ควรเป็นหน้าที่ของแม่ที่จะดูแลเด็ก เมื่อเด็กตื่นนอนกลางดึก	4.2 (17)	17.4 (71)	24.5 (100)	45.1 (184)	8.8 (36)	3.37	1.005	29.8

ตารางที่ 29 (ต่อ)

(N = 408)

ข้อความคำถาม	ระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ					$\bar{X}$	SD	CV (%)
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
14. เป็นการไม่สมควรที่ผู้ชายจะทำงาน ในอาชีพของผู้หญิง	4.7 (19)	12.5 (51)	41.9 (171)	30.6 (125)	10.3 (42)	3.29	.972	29.5
9. ผู้ชายควรได้รับการฝึกอบรมที่เสีย ค่าใช้จ่ายสูงมากกว่าผู้หญิง	7.4 (30)	31.1 (127)	40.9 (167)	15.9 (65)	4.7 (19)	3.21	.954	29.7
5. พัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กควร เป็นความรับผิดชอบของพ่อมากกว่าแม่	14.7 (60)	19.1 (78)	20.8 (85)	37.3 (152)	8.1 (33)	3.05	1.215	39.8
10. ผู้หญิงควรได้รับการสนับสนุนใน วิชาทางด้านศิลปะมากกว่าผู้ชาย	7.1 (29)	17.6 (72)	50.5 (206)	21.6 (88)	3.2 (13)	2.96	.897	30.3
3. ในชีวิตสมรส สามีควรเป็นผู้นำใน การตัดสินใจ	13.5 (55)	21.3 (87)	29.4 (120)	29.7 (121)	6.1 (25)	2.94	1.137	38.7
2. ผู้หญิงควรทำงานนอกบ้านต่อเมื่อ งานนั้นไม่กระทบงานภายในบ้าน	12.0 (49)	36.3 (148)	32.8 (134)	15.9 (65)	2.9 (12)	2.62	.987	37.7
รวม	22.6 (1660)	33.7 (2478)	25.5 (1873)	14.7 (1076)	3.5 (257)	3.65	.878	24.1

จากข้อมูลการตอบคำถามทั้งหมดในตารางที่ 29 หากพิจารณาการกระจายของข้อมูลในการตอบคำถามจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย พบว่า ไม่มีความแตกต่างของการกระจายของข้อมูลมากนักโดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ระหว่างร้อยละ 16.2 ถึงร้อยละ 39.8 โดยข้อความคำถามที่มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุดคือข้อความคำถามที่ 5 (CV = 39.8%) และข้อความคำถามที่มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุดคือข้อความคำถามที่ 1 (CV = 16.2%) ซึ่งมีค่าพิสัยการกระจายของข้อมูลทั้งหมดอยู่ที่ร้อยละ 23.6 (CV = 23.6%)

นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวนในการตอบข้อความคำถามทั้งหมด 6,268 จำนวน ซึ่งโดยส่วนใหญ่ของจำนวนการตอบหรือร้อยละ 33.7 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 25.5 ที่เหลืออีกร้อยละ 22.6, 14.7 และ 3.5 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง, ระดับไม่เห็นด้วย และระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตามลำดับ

จากการตอบข้อคำถามของกลุ่มตัวอย่างโดยภาพรวม พบว่า ในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่หรือร้อยละ 35.4 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 30.1 ที่เหลืออีกร้อยละ 21.0, 11.8 และ 2.9 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง, ระดับไม่เห็นด้วย และระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มเพศหญิงโดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 32.1 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย รองลงมาคิดเป็นร้อยละ 25.3 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ที่เหลืออีกร้อยละ 21.0, 17.5 และ 4.2 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ระดับไม่เห็นด้วย และระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตามลำดับ ดังตารางที่ 30

ตารางที่ 30 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศโดยภาพรวมจำแนกตามเพศ

เพศ	ระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ					$\bar{X}$	SD	CV (%)	ประเภทของทัศนคติ
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง				
	ชาย	21.0 (731)	35.4 (1298)	30.1 (1104)	11.8 (434)				
หญิง	25.3 (939)	32.1 (1190)	21.0 (782)	17.5 (614)	4.2 (147)	3.77	.870	23.1	ใหม่
รวม	22.6 (1660)	33.7 (2478)	25.5 (1873)	14.7 (1076)	3.5 (257)	3.65	.878	24.1	ใหม่

จากการแปลค่าระดับทัศนคติที่กลุ่มตัวอย่างตอบในแบบสอบถามให้เป็นค่าคะแนนเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศตามเกณฑ์การให้คะแนนข้อคำถามทั้งเชิงบวกและเชิงลบ โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนรวมในด้านทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีค่าเท่ากับ 3.65 ( $\bar{X} = 3.65$ ,  $SD = .878$ ) เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการกระจายของข้อมูลโดยรวมไม่มากนักคือร้อยละ 24.1 ( $CV = 24.1\%$ ) หากนำเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบรายชื่อมาใช้แปลค่าเฉลี่ยของคะแนนให้อยู่ในรูปประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ จะพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการตอบคำถามของกลุ่มตัวอย่างข้างต้นสามารถจัดอยู่ในประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง” ( $\bar{X} = 3.65$ )

ในขณะที่เดียวกัน เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เท่ากับ 3.65 แล้ว จัดได้ว่าเป็นประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลางค่อนข้างสมัยใหม่” เนื่องจากเกณฑ์ค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงสุดในการจัดประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางคือ 3.66 ซึ่งค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเท่ากับ 3.65 โดยเมื่อคำนวณถึงสัดส่วนของผลต่างแล้ว (นั่นคือ  $3.66 - 3.65 = 0.01$ ) ปรากฏว่ามีสัดส่วนผลต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนจากเกณฑ์การแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบรายชื่อเพียง 0.01 เท่านั้น

จากเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบรายชื่อข้างต้น เมื่อพิจารณาโดยเน้นในกลุ่มเพศทั้งสองกลุ่ม พบว่ากลุ่มเพศชายมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.53 ( $\bar{X} = 3.53$ ,  $SD = .866$ ) ซึ่งจัดได้เป็นประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง” ในขณะที่กลุ่มเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.77 ( $\bar{X} = 3.77$ ,  $SD = .870$ ) ซึ่งจัดอยู่ในประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่” เมื่อเทียบการกระจายของข้อมูลของทั้งสองเพศโดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายแล้วพบว่าไม่มีความแตกต่างกันมาก นั่นคือ กลุ่มเพศชายมีสัดส่วนของการกระจายมากกว่ากลุ่มเพศหญิงร้อยละ 1.4 ( $CV = 1.4\%$ )

### ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเป็นรายชื่อ

เนื่องจากการศึกษาถึงทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำ “ตัวแปรเพศ” มาเป็นตัวแปรในการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเป็นรายชื่อ จำแนกตามเพศ รวมถึงการทดสอบผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเป็นรายชื่อ ระหว่างกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง โดยปรากฏผลดังนี้

#### ข้อที่ 1 สามิและภรรยาควรจะรับผิดชอบเท่าเทียมกันในการดูแลบ้าน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 53.4 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย ทั้งนี้ กลุ่มเพศชายมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 7.9 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศรายชื่อที่ 4.26 ( $\bar{X} = 4.26$ ,  $SD = .690$ ) ซึ่งจัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่” และมีการกระจายของข้อมูลไม่มากโดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีร้อยละ 16.2 ( $CV = 16.2\%$ ) ดังแสดงในตารางที่ 31

ตารางที่ 31 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อความที่ 1 จำแนกตามเพศ

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
1. สามีและภรรยา ควรจะรับผิดชอบ เท่าเทียมกันในการ ดูแลบ้าน	ชาย	32.4 (66)	57.4 (117)	8.3 (17)	1.5 (3)	0.5 (1)	4.20	.688	ใหม่
	หญิง	42.2 (86)	49.5 (101)	6.9 (14)	1.0 (2)	0.5 (1)	4.32	.689	ใหม่
	รวม	37.3 (152)	53.4 (218)	7.6 (31)	1.2 (5)	0.5 (2)	4.26	.690	ใหม่
							CV = 16.2%		

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมในแต่ละกลุ่มเพศแล้วจะพบว่า ในกลุ่มเพศชายโดยส่วนใหญ่เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 57.4 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 32.4 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 8.3, 1.5 และ 0.5 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 49.5 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยเช่นกันกับกลุ่มเพศชาย รองลงมาคือกลุ่มที่มีทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 42.2 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 6.9, 1.0 และ 0.5 ตามลำดับ โดยเมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของทั้งสองกลุ่มเพศ พบว่า สามารถจัดแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น "แบบสมัยใหม่"

ทั้งนี้ เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมในข้อความนี้ พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติต่อบทบาททางเพศในข้อความที่ 1 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .073$ ) ดังตารางที่ 32

ตารางที่ 32 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในคำถามที่ 1 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	4.20	.688	-1.798	.073
หญิง	204	4.32	.689		

$CV_{ชาย} = 16.4\%$ ,  $CV_{หญิง} = 15.9\%$

จากข้อมูลในตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกัน นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงจะมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อนี้สูงกว่ากลุ่มเพศชาย 0.25

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าทั้งสองกลุ่มเพศมีระดับของทัศนคติไม่แตกต่างกันในด้านที่ว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงควรมีความรับผิดชอบที่เท่าเทียมกันในการดูแลบ้าน โดยกลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่าเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่ากลุ่มเพศหญิงเล็กน้อยคือร้อยละ 0.5

### ข้อที่ 2 ผู้หญิงควรทำงานนอกบ้านก็ต่อเมื่องานนั้นไม่กระทบกระเทือนงานภายในบ้าน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 36.3 เป็นกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย ทั้งนี้ กลุ่มเพศชายมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 4.9 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 2.62 ( $\bar{X} = 2.62$ ,  $SD = .987$ ) ซึ่งจัดในประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบกลาง" และมีการกระจายของข้อมูลค่อนข้างปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 37.7 ( $CV = 37.7\%$ ) ดังแสดงในตารางที่ 33

ตารางที่ 33 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 2 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
2. ผู้หญิงควร ทำงานนอกบ้านก็ ต่อเมื่องานนั้นไม่ กระทบกระเทือน งานภายในบ้าน	ชาย	11.8 (24)	38.7 (79)	39.7 (81)	8.3 (17)	1.5 (3)	2.49	.894	กลาง
	หญิง	12.3 (25)	33.8 (69)	26.0 (53)	23.5 (48)	4.4 (9)			
	รวม	12.0 (49)	36.3 (148)	32.8 (134)	15.9 (65)	2.9 (12)	2.62	.987	กลาง
							CV = 37.7%		

จากตารางข้างต้น พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มเพศชายมีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง คือร้อยละ 39.7 รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 38.7 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 11.8, 8.3 และ 1.5 ตามลำดับ

ในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 33.8 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 26.0 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย, เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 23.5, 12.3 และ 4.4 ตามลำดับ โดยทั้งสองกลุ่มเพศสามารถจัดแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น “แบบกลาง”

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม พบว่า กลุ่มเพศที่แตกต่างมีผลต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อนี้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .010$ ) ดังตารางที่ 34

ตารางที่ 34 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 2 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	2.49	.862	-2.575	.010*
หญิง	204	2.74	1.086		

\*  $p < .05$ ;  $CV_{ชาย} = 34.6\%$ ,  $CV_{หญิง} = 39.6\%$

จากข้อมูลในตารางที่ 34 พบว่า กลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายคือ 0.25 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับของทัศนคติบทบาททางเพศในระดับที่เห็นด้วยมากกว่าในด้านที่ว่า เพศหญิงควรเน้นการทำกิจกรรมภายในบ้านมากกว่ากิจกรรมนอกบ้าน แต่สามารถทำกิจกรรมนอกบ้านได้ก็ต่อเมื่องานนั้นไม่กระทบกระเทือนต่อกิจกรรมภายในบ้าน โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศหญิงจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่าเพศชาย โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 5.0

### ข้อที่ 3 ในชีวิตสมรส สามีควรเป็นผู้นำในการตัดสินใจ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 29.7 มีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย ทั้งนี้ กลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายอยู่ร้อยละ 16.1 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 2.94 ( $\bar{X} = 2.94$ ,  $SD = 1.137$ ) ซึ่งจัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง” และมีการกระจายของข้อมูลค่อนข้างปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 38.7 ( $CV = 38.7\%$ ) ดังตารางที่ 35

ตารางที่ 35 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 3 จำแนกตามเพศ

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภทของทัศนคติ			
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง						
3. ในชีวิตสมรส สามีควรเป็นผู้นำใน การตัดสินใจ	ชาย	16.2 (33)	28.9 (59)	28.4 (58)	21.6 (44)	4.9 (10)	2.70	1.125	กลาง			
	หญิง	10.8 (22)	13.7 (28)	30.4 (62)	37.7 (77)	7.4 (15)				3.17	1.103	กลาง
	รวม	13.5 (55)	21.3 (87)	29.4 (120)	29.7 (121)	6.1 (25)						
						CV = 38.7%						

หากพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละกลุ่มเพศจะพบว่า ในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่หรือร้อยละ 28.9 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลางโดยมีค่าร้อยละอยู่ที่ 28.4 ส่วนที่เหลือ



คือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย, เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 21.6, 16.2 และ 4.9 ตามลำดับ

ส่วนกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่หรือร้อยละ 37.7 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 30.4 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย, เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 13.7, 10.8 และ 7.4 ตามลำดับ ทั้งนี้ ในสองกลุ่มเพศสามารถจัดแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศออกได้เป็นประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมในข้อคำถามที่ 3 นี้ พบว่าในกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .000$ ) ดังตารางที่ 36

ตารางที่ 36 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 3 จำแนกตามเพศ

(N = 408)						
เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p	
ชาย	204	2.70	1.125	-4.267	.000*	
หญิง	204	3.17	1.103			

\*  $p < .05$  ;  $CV_{ชาย} = 41.7\%$ ,  $CV_{หญิง} = 34.8\%$

จากข้อมูลในตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่า กลุ่มเพศหญิงมีส่วนของระดับทัศนคติสูงกว่าเพศชายนั่นคือ 0.47 จึงกล่าวได้ว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับของทัศนคติบทบาททางเพศในเชิงเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มเพศชายในด้านที่ว่า เพศชายควรเป็นผู้นำการตัดสินใจของครอบครัวมากกว่าที่จะเป็นเพศหญิง โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 6.9

**ข้อที่ 4 ควรเป็นหน้าที่ของแม่ที่จะดูแลความต้องการของเด็ก เมื่อเด็กตื่นนอนกลางดึก**

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 45.1 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับ ไม่เห็นด้วย ทั้งนี้ กลุ่มเพศหญิงมีส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูง

กว่ากลุ่มเพศชายอยู่ร้อยละ 15.6 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 3.37 ( $\bar{X} = 3.37$ ,  $SD = 1.005$ ) ซึ่งจัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง” และมีการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ ร้อยละ 29.8 ( $CV = 29.8\%$ ) ดังแสดงในตารางที่ 37

ตารางที่ 37 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 4 จำแนกตามเพศ

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
4. ควรเป็นหน้าที่ ของแม่ที่จะดูแล	ชาย	6.4 (13)	16.2 (33)	33.3 (68)	37.3 (76)	6.9 (14)	3.22	1.010	กลาง
ความต้องการของ เด็ก เมื่อเด็กตื่นนอน	หญิง	2.0 (4)	18.6 (38)	15.7 (32)	52.9 (108)	10.8 (22)	3.52	.980	กลาง
กลางดีก	รวม	4.2 (17)	17.4 (71)	24.5 (100)	45.1 (184)	8.8 (36)	3.37  CV = 29.8%	1.005	กลาง

หากพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละกลุ่มเพศแล้ว พบว่า ในกลุ่มเพศชาย ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 37.3 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 33.3 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย, ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และเห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 16.2, 6.9 และ 6.4 ตามลำดับ

ในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 52.9 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย คือร้อยละ 18.6 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และเห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 15.7, 10.8 และ 2.0 ตามลำดับ โดยทั้งในกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงสามารถจัดแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็นประเภทของทัศนคติที่มีบทบาททางเพศได้เป็น “แบบกลาง”

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามนี้ พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับ

ทัศนคติต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .003$ ) ดังตารางที่ 38

ตารางที่ 38 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 4 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	3.22	1.010	-3.035	.003*
หญิง	204	3.52	.980		

\*  $p < .05$  ;  $CV_{ชาย} = 31.4\%$ ,  $CV_{หญิง} = 27.8\%$

จากข้อมูลในตารางที่ 38 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายคือ 0.30 จึงกล่าวได้ว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับของทัศนคติบทบาททางเพศในเชิงเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มเพศชายในข้อที่ว่า เพศหญิงมีหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลความต้องการของเด็กในช่วงเวลากลางคืน โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 3.6

**ข้อที่ 5 พัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กควรเป็นความรับผิดชอบของพ่อมากกว่าแม่**

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 37.3 มีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย ทั้งนี้ กลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายอยู่ร้อยละ 13.7 และมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 3.05 ( $\bar{X} = 3.05$ ,  $SD = 1.215$ ) ซึ่งจัดอยู่ในประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบกลาง" และมีการกระจายของข้อมูลค่อนข้างปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 39.8 ( $CV = 39.8\%$ ) ดังแสดงในตารางที่ 39

ตารางที่ 39 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 5 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
5. พัฒนาการทาง จริยธรรมของเด็ก ควรเป็นความ รับผิดชอบของพ่อ มากกว่าแม่	ชาย	17.2 (35)	21.6 (44)	24.0 (49)	30.4 (62)	6.9 (14)	2.88	1.214	กลาง
	หญิง	12.3 (25)	16.7 (34)	17.6 (36)	44.1 (90)	9.3 (19)			
	รวม	14.7 (60)	19.1 (78)	20.8 (85)	37.3 (152)	8.1 (33)	3.05	1.215	กลาง
							CV = 39.8%		

จากข้อมูลข้างต้น พบว่า ในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่ร้อยละ 30.4 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง คือร้อยละ 24.0 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย, เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 21.6, 17.2 และ 6.9 ตามลำดับ

ในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 44.1 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบไม่เห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 17.6 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วย, เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 16.7, 12.3 และ 9.3 ตามลำดับ ซึ่งทั้งสองกลุ่มเพศสามารถจัดแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น “แบบกลาง”

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมในข้อคำถามที่ 4 นี้ พบได้ว่า กลุ่มเพศที่แตกต่างมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .005$ ) ดังตารางที่ 40

ตารางที่ 40 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 5 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	2.88	1.214	-2.793	.005*
หญิง	204	3.22	1.196		

\*  $p < .05$  ;  $CV_{ชาย} = 42.2\%$ ,  $CV_{หญิง} = 37.1\%$

จากข้อมูลข้างต้น พบว่า กลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายคือ 0.34 จึงกล่าวได้ว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับของทัศนคติบทบาททางเพศในเชิงเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มเพศชายในข้อที่ว่า เพศชายควรเป็นผู้รับผิดชอบในการอบรมพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กมากกว่าเพศหญิง โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 5.1

#### ข้อที่ 6 การเป็นพ่อและการดูแลเด็ก เป็นงานที่ผู้ชายควรทำให้ประสบความสำเร็จ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 41.2 มีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย ทั้งนี้ กลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายอยู่ร้อยละ 9.8 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 3.59 ( $\bar{X} = 3.59$ ,  $SD = .912$ ) ซึ่งจัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบกลาง" และมีการกระจายของข้อมูลไม่มาก โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 25.4 ( $CV = 25.4\%$ ) ดังตารางที่ 41

ตารางที่ 41 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 6 จำแนกตามเพศ

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
6. การเป็นพ่อและ การดูแลเด็ก เป็น งานที่ผู้ชายควรทำ ให้ประสบความสำเร็จ	ชาย	16.7 (34)	36.3 (74)	37.7 (77)	7.8 (16)	1.5 (3)	3.59	.908	กลาง
	หญิง	13.7 (28)	46.1 (94)	27.0 (55)	11.8 (24)	1.5 (3)			
	รวม	15.2 (62)	41.2 (168)	32.4 (132)	9.8 (40)	1.5 (6)			

จากข้อมูลในตารางข้างต้น เมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในแต่ละกลุ่มเพศ พบว่า ในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่หรือร้อยละ 37.7 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบปานกลาง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 36.3 ซึ่งมีสัดส่วนต่ำกว่ากลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาท

ทางเพศแบบปานกลางอยู่ร้อยละ 1.4 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วยอย่างยิ่ง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 16.7, 7.8 และ 1.5 ตามลำดับ

ในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญหรือร้อยละ 46.1 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 27.0 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วยอย่างยิ่ง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 13.7, 11.8 หรือ 1.5 ตามลำดับ โดยทั้งในสองกลุ่มเพศสามารถจัดประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้ประเภทเดียวกันคือ ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมในข้อคำถามนี้ จะพบว่ากลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = 1.000$ ) ดังตารางที่ 42

ตารางที่ 42 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 6 จำแนกตามเพศ

(N = 408)						
เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p	
ชาย	204	3.59	.908	.000	1.000	
หญิง	204	3.59	.919			

$CV_{ชาย} = 25.3\%$ ,  $CV_{หญิง} = 25.6\%$

จากตารางที่ 42 เมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีบทบาททางเพศในทั้งกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง พบว่า ในกลุ่มเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามนี้เท่ากับในกลุ่มเพศชาย ( $\bar{X} = 3.59$ ) แต่หากพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายแล้ว แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีการกระจายของชุดข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศชายอยู่เล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 0.3

ทั้งนี้ ร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในกลุ่มเพศหญิงไม่แตกต่างจากกลุ่มเพศชาย คือร้อยละ 3.59 ดังนั้น กล่าวได้ว่าทั้งสองกลุ่มเพศมีระดับคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันในด้านที่ว่า เพศชายควรคำนึงถึงการดูแลเด็กและควรมีระดับ

พัฒนาการของการเป็นพ่อที่ดี โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศหญิง

### ข้อที่ 7 พ่อส่วนใหญ่ควรจะให้เวลาต่อลูกมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 51.7 มีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย ทั้งนี้ กลุ่มเพศชายมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 5.4 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 4.15 ( $\bar{X} = 4.15$ ,  $SD = .744$ ) ซึ่งจัดอยู่ในประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่” และมีการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 17.9 ( $CV = 17.9\%$ ) ดังแสดงในตารางที่ 43

ตารางที่ 43 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 7 จำแนกตามเพศ

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
		7. พ่อส่วนใหญ่ควร จะให้เวลาต่อลูก มากกว่าที่เป็นอยู่ใน ปัจจุบันนี้	ชาย	47.0 (55)	54.4 (111)	15.7 (32)			
หญิง	38.7 (79)	49.0 (100)	10.8 (22)	1.5 (3)	0.0 (0)	4.25	.703	ใหม่	
รวม		32.8 (134)	51.7 (211)	13.2 (54)	1.7 (7)	0.5 (2)	4.15	.744	ใหม่
							CV = 17.9%		

เมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศทั้งในสองกลุ่มเพศ พบว่า ในกลุ่มเพศชายเกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 54.4 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 47.0 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบปานกลาง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 15.7, 2.0 และ 1.0 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่หรือร้อยละ 49.0 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 38.7 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบปานกลาง,

ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 10.8, 1.5 และ 0.0 ตามลำดับ ทั้งในสองกลุ่มเพศ สามารถจัดแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น "แบบสมัยใหม่"

เมื่อทดสอบโดยใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนในข้อคำถามนี้ พบว่า กลุ่มเพศที่แตกต่างกันจะมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .005$ ) ดังตารางที่ 44

ตารางที่ 44 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 7 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	4.04	.771	-2.819	.005*
หญิง	204	4.25	.703		

\*  $p < .05$  ;  $CV_{ชาย} = 19.1\%$ ,  $CV_{หญิง} = 16.5\%$

จากข้อมูลในตารางที่ 44 แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มเพศหญิงมีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างจากกลุ่มเพศชาย เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของคะแนนในข้อคำถามนี้ พบว่าในกลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าในกลุ่มเพศชายคือ 0.21 จึงกล่าวได้ว่า กลุ่มเพศหญิงมีระดับของทัศนคติบทบาททางเพศในเชิงเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มเพศชายในด้านที่ว่า ในยุคปัจจุบันนี้เพศชายควรให้เวลากับครอบครัวมากกว่าที่เป็นอยู่ โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 2.6

**ข้อที่ 8 วิชาทางคหกรรมศาสตร์ควรเป็นที่ยอมรับของนักศึกษาชายเท่ากับนักศึกษาหญิง**

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 41.7 มีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง ทั้งนี้ กลุ่มเพศชายมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 15.7 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 3.73 ( $\bar{X} = 3.73$ ,  $SD = .800$ ) สามารถจัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบกลาง" ตามเกณฑ์การแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบรายชื่อ และมีการกระจาย



ของข้อมูลค่อนข้างปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 21.4 (CV = 21.4%) ดังตารางที่ 45.

ตารางที่ 45 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อความที่ 8 จำแนกตามเพศ

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
		8. วิชาทางคหกรรม ศาสตร์ควรเป็นที่ ยอมรับของ นักศึกษาชาย เท่ากับนักศึกษา หญิง	ชาย	14.7 (30)	33.3 (68)	49.5 (101)			
หญิง	24.0 (49)	40.2 (82)	33.8 (69)	2.0 (4)	0.0 (0)	3.86	.801	ใหม่	
	รวม	19.4 (79)	36.8 (150)	41.7 (170)	2.0 (8)	0.2 (1)	3.73	.800	กลาง
							CV = 21.4%		

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละกลุ่มเพศแล้วจะพบว่า ในกลุ่มเพศชาย ส่วนใหญ่เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 49.5 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบปานกลาง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 33.3 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วยอย่างยิ่ง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 14.7, 2.0 และ 0.5 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่หรือร้อยละ 40.2 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบปานกลาง คือร้อยละ 33.8 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วยอย่างยิ่ง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 24.0, 2.0 และ 0.0 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อความที่ 8 นี้พบว่า ในกลุ่มเพศชายมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.60 ( $\bar{X} = 3.60$ , SD = .779) จัดเป็นประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบกลาง" แต่ในกลุ่มเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.86 ( $\bar{X} = 3.86$ , SD = .801) โดยสามารถจัดประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น "แบบสมัยใหม่"

ทั้งนี้ เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนในข้อคำถามนี้ พบว่า ในกลุ่มเพศที่แตกต่างกันจะมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .001$ ) ดังตารางที่ 46

ตารางที่ 46 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 8 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	3.60	.779	-3.385	.001*
หญิง	204	3.86	.801		

\*  $p < .05$ ;  $CV_{ชาย} = 21.6\%$ ,  $CV_{หญิง} = 20.8\%$

ข้อมูลที่ได้จากตารางที่ 46 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างจากกลุ่มเพศชาย โดยกลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนในข้อคำถามนี้สูงกว่ากลุ่มเพศชาย คือร้อยละ 0.26

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับของทัศนคติบทบาททางเพศในเชิงเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มเพศชายในด้านที่ว่า เพศชายควรยอมรับว่าวิชาการทางคหกรรมศาสตร์นั้นไม่ใช่วิชาที่เฉพาะเจาะจงหรือสงวนไว้สำหรับเพศหญิงเพียงเพศเดียว แต่เพศชายก็สามารถที่จะศึกษาเรียนรู้วิชาเหล่านี้ได้เช่นเดียวกัน โดยในข้อคำถามนี้กลุ่มเพศชายมีการกระจายของข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 0.8

#### ข้อที่ 9 ผู้ชายควรได้รับการฝึกอบรมที่เสียค่าใช้จ่ายสูงมากกว่าผู้หญิง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกือบครึ่งหรือร้อยละ 40.9 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ระดับปานกลาง ทั้งนี้ กลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายอยู่ร้อยละ 1.50 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 3.21 ( $\bar{X} = 3.21$ ,  $SD = .954$ ) จากการใช้เกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสามารถจัดค่าเฉลี่ยของคะแนนดังกล่าว ให้อยู่ในประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง” และมีการกระจายของข้อมูลค่อนข้างปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 29.7 ( $CV = 29.7\%$ ) ดังตารางที่ 47

ตารางที่ 47 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อความที่ 9 จำแนกตามเพศ

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
9. ผู้ชายควรได้รับการมีกิจกรรมที่เสียค่าใช้จ่ายสูงมากกว่าผู้หญิง	ชาย	10.3 (21)	27.5 (56)	40.2 (82)	18.1 (37)	3.9 (8)	3.22	.990	กลาง
	หญิง	4.4 (9)	34.8 (71)	41.7 (85)	13.7 (28)	5.4 (11)	3.19	.919	กลาง
	รวม	7.4 (30)	31.1 (127)	40.9 (167)	15.9 (65)	4.7 (19)	3.21	.954	กลาง
							CV = 29.7%		

จากข้อมูลในตารางที่ 47 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งในกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงแล้ว จะพบว่า ในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่หรือร้อยละ 40.2 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบปานกลาง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 27.5 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบไม่เห็นด้วย, เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 18.1, 10.3 และ 3.9 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่หรือร้อยละ 41.7 มีระดับทัศนคติต่อบทบาททางเพศที่ระดับปานกลาง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย คือร้อยละ 34.8 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย, ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยคิดเป็นร้อยละ 13.7, 5.4 และ 4.4 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเกณฑ์ในการจัดแบ่งประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศทั้งในกลุ่มเพศชายและในกลุ่มเพศหญิงแล้ว สามารถแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศตามเกณฑ์ในการแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น “แบบกลาง”

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมในข้อความนี้ พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .756$ ) ดังตารางที่ 48

ตารางที่ 48 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 9 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	3.22	.990	.311	.756
หญิง	204	3.19	.919		

$CV_{ชาย} = 30.7\%$ ,  $CV_{หญิง} = 28.8\%$

จากข้อมูลในตารางที่ 48 ข้างต้น แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างจากกลุ่มเพศชายมากนัก แม้ว่าสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มเพศชายจะสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ 0.03 แต่จากค่านัยสำคัญทางสถิติที่ปรากฏนั้นส่งผลให้ทั้งสองกลุ่มเพศมีระดับของทัศนคติบทบาททางเพศในระดับที่ไม่แตกต่างกันในด้านที่ว่า ในการฝึกอบรมต่าง ๆ เพศชายควรได้รับการฝึกอบรมมากกว่าเพศหญิงนั่นเอง โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 1.9

**ข้อที่ 10 ผู้หญิงควรได้รับการสนับสนุนในวิชาทางด้านศิลปะ เช่น การละคร และการเต้นรำมากกว่าผู้ชาย**

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.5 เป็นกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง ทั้งนี้ กลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเท่ากับกับกลุ่มเพศชาย เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศที่ 2.96 ( $\bar{X} = 2.96$ ,  $SD = .897$ ) ซึ่งสามารถจัดอยู่ในประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง” และมีการกระจายของข้อมูลค่อนข้างปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 30.3 ( $CV = 30.3\%$ ) ดังตารางที่ 49

ตารางที่ 49 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 10 จำแนกตามเพศ (N = 408)

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
10. ผู้หญิงควรได้รับการสนับสนุนในวิชาทางด้านศิลปะมากกว่าผู้ชาย	ชาย	6.9 (14)	22.1 (45)	50.5 (103)	16.2 (33)	4.4 (9)	2.89	.909	กลาง
	หญิง	7.4 (15)	13.2 (27)	50.5 (103)	27.0 (55)	2.0 (4)			
	รวม	7.1 (29)	17.6 (72)	50.5 (206)	21.6 (88)	3.2 (13)	2.96	.897	กลาง
							CV = 30.3%		

ในตารางที่ 49 พบว่า กลุ่มเพศชายครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.5 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย คือร้อยละ 22.1 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย, เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 16.2, 6.9 และ 4.4 ตามลำดับ

ในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่มีร้อยละเท่ากับกลุ่มเพศชายคือร้อยละ 50.5 รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย คือร้อยละ 27.0 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย, เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 13.2, 7.4 และ 2.0 ตามลำดับ เมื่อเทียบกับเกณฑ์ในการจัดแบ่งประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของทั้งคู่แล้ว สามารถจัดแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น “แบบกลาง”

ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศโดยใช้สถิติ t-test พบว่า ทั้งในกลุ่มเพศชายและในกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .122$ ) ดังตารางที่ 50

ตารางที่ 50 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 10 จำแนกตามเพศ (N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	2.89	.909	-1.548	.122
หญิง	204	3.03	.882		

$CV_{ชาย} = 31.5\%$ ,  $CV_{หญิง} = 29.1\%$

จากข้อมูลในตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มเพศทั้งสองกลุ่มมีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกัน แม้ว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในกลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มเพศชายคือ 0.14 แต่ทั้งนี้จากผลการทดสอบทางสถิติพบว่า ทั้งสองกลุ่มเพศมีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในระดับที่ไม่แตกต่างกันในด้านที่ว่า วิชาทางด้านศิลปะควรเปิดกว้างให้กับเพศหญิงโดยเท่าเทียมกับเพศชาย โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 2.4

**ข้อที่ 11 ผู้หญิงและผู้ชายควรได้รับโอกาสในการฝึกอบรมในวิชาชีพต่าง ๆ เท่าเทียมกัน**

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกินครึ่งหรือร้อยละ 53.9 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ทั้งนี้ กลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายอยู่ร้อยละ 1.0 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ระดับ 4.40 ( $\bar{X} = 4.40$ ,  $SD = .751$ ) ซึ่งจัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่” และมีการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 17.1 ( $CV = 17.1\%$ ) ดังตารางที่ 51

ตารางที่ 51 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 11 จำแนกตามเพศ

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
11. ผู้หญิงและ ผู้ชายควรได้รับ โอกาสในการ ฝึกอบรมในวิชาชีพ ต่าง ๆ เท่าเทียมกัน	ชาย	53.4 (109)	33.3 (68)	11.3 (23)	1.5 (3)	0.5 (1)	4.38	.781	ใหม่
	หญิง	54.4 (111)	33.8 (69)	10.8 (22)	1.0 (2)	0.0 (0)	4.42	.721	ใหม่
	รวม	53.9 (220)	33.6 (137)	11.0 (45)	1.2 (5)	0.2 (1)	4.40 CV = 17.1%	.751	ใหม่

จากข้อมูลในตารางที่ 51 หากพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในแต่ละกลุ่มเพศ จะพบว่าในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 53.4 มี

ระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 33.3 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 11.3, 1.5 และ 0.5 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 54.4 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย คือร้อยละ 33.8 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 10.8, 1.0 และ 0.0 โดยทั้งในสองกลุ่มเพศสามารถนำค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ มาจัดประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศออกได้เป็น “แบบสมัยใหม่”

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามนี้ พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 11 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .599$ ) ดังแสดงในตารางที่ 52

ตารางที่ 52 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 11 จำแนกตามเพศ

(N = 408)						
เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p	
ชาย	204	4.38	.781	-.527	.599	
หญิง	204	4.42	.721			

$CV_{ชาย} = 17.8\%$ ,  $CV_{หญิง} = 16.3\%$

จากข้อมูลในตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างจากกลุ่มเพศชาย แม้ว่าจะมีสัดส่วนผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในกลุ่มเพศหญิงสูงกว่า 0.04 ก็ตาม แต่จากผลการทดสอบทางสถิติพบว่า ทั้งในสองกลุ่มเพศมีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในระดับที่ไม่แตกต่างกันในด้านที่ว่า การฝึกอบรมวิชาชีพใด ๆ นั้นเพศหญิงควรได้รับโอกาสในการได้เข้าฝึกอบรมเท่าเทียมกับเพศชาย โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 1.5

### ข้อที่ 12 ผู้บริหารหญิงควรได้รับการยกย่องเท่ากับผู้บริหารชาย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 44.4 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ทั้งนี้ กลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายอยู่ร้อยละ 23.1 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 4.31 ( $\bar{X} = 4.31$ ,  $SD = .718$ ) ซึ่งจัดประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ในประเภท “แบบสมัยใหม่” และมีการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 16.7 ( $CV = 16.7\%$ ) ดังตารางที่ 53

ตารางที่ 53 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 12 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
12. ผู้บริหารหญิง ควรได้รับการยก ย่องเท่ากับผู้บริหาร ชาย	ชาย	32.8 (67)	51.0 (104)	15.7 (32)	0.0 (0)	0.5 (1)	4.16	.712	ใหม่
	หญิง	55.9 (114)	37.3 (76)	5.4 (11)	1.0 (2)	0.5 (1)			
	รวม	44.4 (181)	44.1 (180)	10.5 (43)	0.5 (2)	0.5 (2)	4.31	.718	ใหม่
							CV = 16.7%		

หากพิจารณาข้อมูลที่ได้จากตารางที่ 53 โดยพิจารณาที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละกลุ่มเพศเป็นหลักแล้ว จะพบว่า ในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่ประมาณครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 51.0 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 32.8 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 15.7, 0.5 และ 0.0 ตามลำดับ

ในกลุ่มเพศหญิงเกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 55.9 อยู่ในระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 37.3 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 5.4, 1.0 และ 0.5 ตามลำดับ โดยทั้งในกลุ่มเพศ



หญิงและกลุ่มเพศชายสามารถจัดแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น "แบบสมัยใหม่"

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามนี้ พบว่า กลุ่มเพศที่แตกต่างมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .000$ ) ดังตารางที่ 54

ตารางที่ 54 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 12 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	4.16	.712	-4.517	.000*
หญิง	204	4.47	.691		

\*  $p < .05$  ;  $CV_{ชาย} = 17.1\%$ ,  $CV_{หญิง} = 15.5\%$

จากข้อมูลข้างต้น แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างจากกลุ่มเพศชายในลักษณะที่สูงกว่า 0.31 จึงกล่าวได้ว่ากลุ่มเพศหญิงจะมีระดับของทัศนคติบทบาททางเพศในเชิงเห็นด้วยมากกว่าเพศชายในด้านที่ว่า ในการเป็นผู้บริหารนั้นเพศหญิงสามารถทำงานได้ดีและควรได้รับการยกย่องเท่าเทียมกับเพศชาย โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 1.6

**ข้อที่ 13 ผู้หญิงและผู้ชายควรมีโอกาสในการทำงานที่ตนต้องการเท่าเทียมกันในสังคม**

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 52.2 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ทั้งนี้ กลุ่มเพศหญิงมีส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายอยู่ร้อยละ 20.1 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติอยู่ที่ 4.45 ( $\bar{X} = 4.45$ ,  $SD = .641$ ) ซึ่งจัดประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบสมัยใหม่" และมีการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 14.4 ( $CV = 14.4\%$ ) ดังแสดงในตารางที่ 55

ตารางที่ 55 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 13 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
13. ผู้หญิงและ ผู้ชายควรมีโอกาส ในการทำงานที่ตน ต้องการเท่าเทียม กันในสังคม	ชาย	42.2 (86)	48.0 (98)	9.3 (19)	0.5 (1)	0.0 (0)	4.32	.659	ใหม่
	หญิง	62.3 (127)	34.8 (71)	2.5 (5)	0.0 (0)	0.5 (1)	4.58	.594	ใหม่
	รวม	52.2 (213)	41.4 (169)	5.9 (24)	0.2 (1)	0.2 (1)	4.45	.641	ใหม่
							CV = 14.4%		

ถ้าพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละกลุ่มเพศจากตารางที่ 55 แล้ว พบว่า ในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่หรือร้อยละ 48.0 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 42.2 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 9.3, 0.5 และ 0.0 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 62.3 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 34.8 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 2.5, 0.5 และ 0.0 ตามลำดับ เมื่อนำเกณฑ์การจัดประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศมาจัดประเภทในทั้งสองกลุ่มเพศ จะสามารถจัดแบ่งประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น "แบบสมัยใหม่"

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนในข้อคำถามนี้ จะพบได้ว่ากลุ่มเพศที่แตกต่างมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติต่อบทบาททางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .000$ ) ดังตารางที่ 56

ตารางที่ 56 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 13 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	4.32	.659	-4.260	.000*
หญิง	204	4.58	.594		

\*  $p < .05$  ;  $CV_{ชาย} = 15.3\%$ ,  $CV_{หญิง} = 13.0\%$

จากข้อมูลในตารางที่ 56 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างจากกลุ่มเพศชาย โดยกลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายร้อยละ 0.26 จึงกล่าวได้ว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับของทัศนคติบทบาททางเพศในเชิงเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มเพศชายในด้านที่ว่า เพศหญิงและเพศชายควรมีสิทธิเท่าเทียมด้านการได้รับโอกาสในการทำงาน เพื่อพิสูจน์ถึงศักยภาพที่เท่าเทียมระหว่างเพศ โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศหญิงจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศชาย โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 2.3

**ข้อที่ 14 เป็นการไม่สมควรที่ผู้ชายจะทำงานในอาชีพของผู้หญิง เช่น พยาบาล นักเต้นบัลเล่ย์ นักออกแบบเครื่องแต่งกาย เป็นต้น**

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 41.6 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง ทั้งนี้ กลุ่มเพศชายมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 15.2 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเท่ากับ 3.29 ( $\bar{X} = 3.29$ ,  $SD = .972$ ) ซึ่งจัดอยู่ในประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบกลาง" และมีการกระจายของข้อมูลค่อนข้างปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 29.5 ( $CV = 29.5\%$ ) ดังตารางที่ 57

ตารางที่ 57 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 14 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
		14. เป็นการไม่ สมควรที่ผู้ชายจะ ทำงานในอาชีพของ ผู้หญิง	ชาย	4.9 (10)	14.7 (30)	49.5 (101)			
หญิง	4.4 (9)	10.3 (21)	34.3 (70)	40.7 (83)	10.3 (21)	3.42	.962	กลาง	
รวม		4.7 (19)	12.5 (51)	41.9 (171)	30.6 (125)	10.3 (42)	3.29	.972	กลาง
							CV = 29.5%		

จากข้อมูลในตารางที่ 57 หากพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในทั้งสองกลุ่มเพศ จะพบว่า ในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 49.5 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย คือร้อยละ 20.6 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย, ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 14.7, 10.3 และ 4.9 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่หรือร้อยละ 40.7 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 34.3 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งซึ่งมีระดับทัศนคติที่มีบทบาททางเพศเท่ากัน คือร้อยละ 10.3 และอีกร้อยละ 4.4 เป็นกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยทั้งในสองกลุ่มเพศสามารถจัดแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้ “แบบกลาง”

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามนี้ พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .008$ ) ดังแสดงตารางที่ 58

ตารางที่ 58 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 14 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	3.17	.968	-2.668	.008*
หญิง	204	3.42	.962		

\*  $p < .05$  ;  $CV_{ชาย} = 30.5\%$ ,  $CV_{หญิง} = 28.1\%$

จากข้อมูลที่ปรากฏในตารางที่ 58 ข้างต้น ได้แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างจากกลุ่มเพศชาย โดยทั้งนี้ในกลุ่มเพศหญิงจะมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่าในกลุ่มเพศชายเท่ากับ 0.25

ดังนั้น กล่าวได้ว่าในกลุ่มเพศหญิงมีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในเชิงเห็นด้วยมากกว่าในกลุ่มเพศชายด้านที่ว่า อาชีพของเพศหญิงควรจะได้รับการสงวนไว้โดยเฉพาะสำหรับเพศหญิงเท่านั้น ส่วนเพศชายไม่สมควรในการที่จะได้รับโอกาสให้เข้าสู่ระบบการทำงานในอาชีพของเพศหญิง โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของชุดข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 2.4

#### ข้อที่ 15 ผู้หญิงและผู้ชายมีความสามารถเท่าเทียมกันในการบริหารธุรกิจ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 44.4 อยู่ในกลุ่มระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย ทั้งนี้ กลุ่มเพศชายจะมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่าในกลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 6.3 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 4.28 ( $\bar{X} = 4.28$ ,  $SD = .729$ )

ทั้งนี้ หากเลือกพิจารณาที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ จะสามารถจัดค่าเฉลี่ยของคะแนนนั้นให้อยู่ในประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่” และมีการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 17.0 ( $CV = 17.0\%$ ) ดังตารางที่ 59

ตารางที่ 59 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 15 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
15. ผู้หญิงและ ผู้ชายมี ความสามารถเท่า เทียมกันในการ บริหารธุรกิจ	ชาย	36.8 (75)	47.5 (97)	14.2 (29)	1.5 (3)	0.0 (0)	4.20	.730	ใหม่
	หญิง	48.5 (99)	41.2 (84)	8.3 (17)	2.0 (4)	0.0 (0)			
	รวม	42.6 (174)	44.4 (181)	11.3 (46)	1.7 (7)	0.0 (0)	4.28	.729	ใหม่
							CV = 17.0%		

จากข้อมูลในตารางที่ 59 ข้างต้น เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในแต่ละกลุ่มเพศ จะพบว่า ในกลุ่มเพศชายเกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 47.5 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 36.8 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คือร้อยละ 14.2, 1.5 และ 0.0 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มของเพศหญิงส่วนใหญ่เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 48.5 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 41.2 ส่วนกลุ่มที่เหลือเป็นกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยคิดเป็นร้อยละ 8.3, 2.0 และ 0.0 ตามลำดับ ซึ่งทั้งกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงสามารถแบ่งประเภทของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น “แบบสมัยใหม่”

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มเพศพบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .021$ ) ดังแสดงในตารางที่ 60

ตารางที่ 60 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 15 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	4.20	.730	-2.300	.021*
หญิง	204	4.36	.720		

\*  $p < .05$ ;  $CV_{ชาย} = 17.4\%$ ,  $CV_{หญิง} = 16.5\%$

จากตารางข้างต้น พบว่า ในกลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่าในกลุ่มเพศชายอยู่ 0.16 หรือกล่าวได้ว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับของทัศนคติที่มีบทบาททางเพศในเชิงเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มเพศชายในแง่ที่ว่า ในด้านความสามารถทางธุรกิจนั้น เพศหญิงมีความสามารถในการดำเนินงานทางธุรกิจได้เท่าเทียมกับที่เพศชายดำเนินงานได้ ซึ่งในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศชายที่มีการกระจายชุดของข้อมูลมากกว่าในกลุ่มของเพศหญิงโดยพิจารณาจากสัดส่วนของค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายมากกว่าเพศชายอยู่เล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 0.9

#### ข้อที่ 16 ผู้หญิงอุทิศตัวเองเพื่องานน้อยกว่าผู้ชาย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 40.0 มีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง ทั้งนี้ กลุ่มเพศชายมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 29.9 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 3.46 ( $\bar{X} = 3.46$ ,  $SD = .935$ ) ซึ่งจัดอยู่ในประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง” ตามเกณฑ์ในการแบ่งระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเป็นรายข้อ ซึ่งในข้อคำถามนี้มีการกระจายของข้อมูลโดยรวมในระดับค่อนข้างปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 27.0 ( $CV = 27.0\%$ ) ดังตารางที่ 61

ตารางที่ 61 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 16 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง			
16. ผู้หญิงอุทิศ ตัวเองเพื่องานน้อย กว่าผู้ชาย	ชาย	2.5 (5)	9.8 (20)	54.9 (112)	26.5 (54)	6.4 (13)	3.25	.812	กลาง
	หญิง	2.9 (6)	9.3 (19)	25.0 (51)	42.2 (86)	20.6 (42)	3.68	.998	ใหม่
	รวม	2.7 (11)	9.6 (39)	40.0 (163)	34.3 (140)	13.5 (55)	3.46 CV = 27.0%	.935	กลาง

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มเพศในตารางที่ 61 แล้ว พบว่า ในกลุ่มเพศชาย ส่วนใหญ่เกินครึ่งหรือร้อยละ 54.9 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย คือร้อยละ 26.5 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย, ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 9.8, 6.4 และ 2.5 ตามลำดับ

ส่วนกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่หรือร้อยละ 42.2 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง คือร้อยละ 25.0 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง, เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 20.6, 9.3 และ 2.9 ตามลำดับ

ทั้งนี้ ในกลุ่มเพศหญิงสามารถจัดแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเป็น “แบบสมัยใหม่” ( $\bar{X} = 3.68$ ) ในขณะที่ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในกลุ่มเพศชายจัดอยู่ใน “แบบกลาง” ( $\bar{X} = 3.25$ )

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามนี้ พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .000$ ) ดังแสดงตารางที่ 62



ตารางที่ 62 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 16 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	3.25	.812	-4.843	.000*
หญิง	204	3.68	.998		

\*  $p < .05$  ;  $CV_{ชาย} = 25.0\%$ ,  $CV_{หญิง} = 27.1\%$

จากข้อมูลในตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างจากกลุ่มเพศชาย โดยกลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่าเพศชายคือร้อยละ 0.43

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในเชิงเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มเพศชายในด้านที่ว่า ในด้านการอุทิศตนเองเพื่อการทำงานนั้น เพศชายมีการอุทิศตนเพื่อการทำงานมากกว่าเพศหญิง ซึ่งในข้อคำถามนี้กลุ่มเพศหญิงจะมีการกระจายของชุดข้อมูลมากกว่ากลุ่มเพศชาย โดยพิจารณาได้จากสัดส่วนของค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 2.1

ข้อที่ 17 มารดาที่ทำงานนอกบ้านสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่อบอุ่นและมั่นคงกับลูกได้พอ ๆ กับมารดาที่ไม่ได้ทำงานนอกบ้าน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 45.1 เป็นกลุ่มที่มีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในระดับที่เห็นด้วย ทั้งนี้ ในกลุ่มเพศหญิงจะมีสัดส่วนร้อยละของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่าในกลุ่มเพศชายอยู่ 2.0 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 3.62 ( $\bar{X} = 3.62$ ,  $SD = .964$ ) ซึ่งจัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบกลาง" และในข้อคำถามนี้มีการกระจายของชุดข้อมูลแบบค่อนข้างปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 26.6 ( $CV = 26.6\%$ ) ดังแสดงในตารางที่ 63

ตารางที่ 63 ข้อมูลทั่วไปของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 17 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
17. มารดาที่ทำงาน นอกบ้านสร้าง	ชาย	8.8 (18)	44.1 (90)	29.4 (60)	15.7 (32)	2.0 (4)	3.42	.925	กลาง
ความสัมพันธ์ที่ อบอุ่นและมั่นคงกับ	หญิง	24.5 (50)	46.1 (94)	17.2 (35)	11.3 (23)	1.0 (2)	3.82	.963	ใหม่
ลูกได้เท่ากับมารดา ที่ทำงานในบ้าน	รวม	16.7 (68)	45.1 (184)	23.3 (95)	13.5 (55)	1.5 (6)	3.62 CV = 26.6%	.964	กลาง

จากตารางที่ 63 หากพิจารณาถึงข้อมูลที่เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละกลุ่มเพศ จะพบว่าในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่หรือร้อยละ 44.1 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลางคือร้อยละ 29.4 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับไม่เห็นด้วย, เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 15.7, 8.8 และ 2.0 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 46.1 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 24.5 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 17.2, 11.3 และ 1.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ในกลุ่มเพศหญิงสามารถจัดแบ่งประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น “แบบสมัยใหม่” ( $\bar{X} = 3.82$ ) ในขณะที่กลุ่มเพศชายจัดประเภททัศนคติที่มีบทบาททางเพศ “แบบกลาง” ( $\bar{X} = 3.42$ )

ทั้งนี้ เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ จะพบได้ว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .000$ ) ดังแสดงในตารางที่ 64

ตารางที่ 64 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 17 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
เพศชาย	204	3.42	.925	-4.247	.000*
เพศหญิง	204	3.82	.963		

\*  $p < .05$  ;  $CV_{ชาย} = 27.0\%$ ,  $CV_{หญิง} = 25.2\%$

จากข้อมูลในตารางที่ 64 ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่าในกลุ่มเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 0.40 ดังนั้น จึงสามารถกล่าวได้ว่า ในกลุ่มเพศหญิงมีระดับของทัศนคติบทบาททางเพศในระดับที่เห็นด้วยมากกว่าในกลุ่มเพศชายด้านที่ว่า เพศหญิงที่ทำงานนอกบ้านสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่อบอุ่นให้แก่ครอบครัวโดยเฉพาะกับบุตรได้ดี เท่าเทียมกับเพศหญิงที่ทำงานเฉพาะภายในบ้านหรือมีอาชีพเป็นแม่บ้าน โดยในข้อคำถามนี้กลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของชุดข้อมูลที่มากกว่าชุดข้อมูลในกลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่ากลุ่มเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 1.8

#### ข้อที่ 18 การทำงานนอกบ้านทำให้ภรรยามีโอกาสมากขึ้นในการพัฒนาตนเอง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประมาณครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.7 เป็นกลุ่มที่มีระดับของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในระดับเห็นด้วย ทั้งนี้ กลุ่มเพศชายมีสัดส่วนของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 1.5 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 4.01 ( $\bar{X} = 4.01$ ,  $SD = .746$ ) หากใช้เกณฑ์ในการจัดแบ่งประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบรายชื่อแล้ว ค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามนี้ จะสามารถจัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่” และมีการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 18.6 ( $CV = 18.6\%$ ) ดังตารางที่ 65

ตารางที่ 65 ข้อมูลทั่วไปของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่ 18 จำแนกตามเพศ

ข้อความ	เพศ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	SD	ประเภท ของ ทัศนคติ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
18. การทำงานนอก บ้านทำให้ภรรยา มีโอกาสมากขึ้นใน การพัฒนาตนเอง	ชาย	17.6 (36)	51.5 (105)	29.4 (60)	1.5 (3)	0.0 (0)	3.85	.714	ใหม่
	หญิง	34.8 (71)	50.0 (102)	13.2 (27)	1.5 (3)	0.5 (1)	4.17	.746	ใหม่
	รวม	26.2 (107)	50.7 (207)	21.3 (87)	1.5 (6)	0.2 (1)	4.01	.747	ใหม่
							CV = 18.6%		

จากข้อมูลที่ปรากฏในตารางที่ 65 เมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในแต่ละกลุ่มเพศแล้ว จะพบว่า ในกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 51.5 มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับปานกลาง คือร้อยละ 29.4 อีกที่เหลือเป็นกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 17.6, 1.5 และ 0.0 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มเพศหญิงส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 50.0 อยู่ในกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในระดับที่เห็นด้วย รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 34.8 ส่วนที่เหลือเป็นกลุ่มที่มีระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในระดับปานกลาง, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 13.2, 1.5 และ 0.5 ตามลำดับ โดยทั้งสองกลุ่มเพศสามารถแบ่งประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น "แบบสมัยใหม่"

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามนี้ พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = 0.00$ ) ดังตารางที่ 66

ตารางที่ 66 ผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศข้อคำถามที่ 18 จำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
เพศชาย	204	3.85	.714	-4.406	.000*
เพศหญิง	204	4.17	.746		

\*  $p < .05$  ;  $CV_{ชาย} = 18.5\%$ ,  $CV_{หญิง} = 17.9\%$

จากข้อมูลในตารางที่ 66 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างจากกลุ่มเพศชายโดยมีสัดส่วนของค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 0.32 จึงกล่าวได้ว่า กลุ่มเพศหญิงมีระดับของทัศนคติบทบาททางเพศในเชิงเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มเพศชายในด้านที่ว่า การทำงานนอกบ้านมีส่วนในการช่วยสร้างโอกาสในการพัฒนาตนเองของเพศหญิงได้ โดยในข้อคำถามนี้ในกลุ่มเพศชายจะมีการกระจายของชุดข้อมูลมากกว่าในกลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าอยู่ร้อยละ 0.6

จากข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศทั้ง 18 ข้อ คำถามแล้ว ผู้วิจัยสามารถสรุปความสัมพันธ์ของตัวแปรเพศและประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบรายข้อได้ ดังตารางที่ 67

ตารางที่ 67 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเป็นรายข้อกับเพศ

(N = 408)

ข้อ คำถาม	ระดับทัศนคติส่วนใหญ่ ของกลุ่มตัวอย่าง (ร้อยละ)		คะแนนเฉลี่ยของทัศนคติ ที่มีต่อบทบาททางเพศ				ค่า นัยสำคัญ ทางสถิติ ระหว่างเพศ	ประเภทของทัศนคติ ที่มีต่อ บทบาททางเพศ		
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	สัดส่วน <sup>1</sup>	รวม <sup>2</sup>		ชาย	หญิง	รวม <sup>2</sup>
	1	เห็นด้วย (57.4)	เห็นด้วย (49.5)	4.20	4.32	-0.12	4.26	.073	ใหม่	ใหม่
2	ปานกลาง (39.7)	เห็นด้วย (33.8)	2.49	2.74	-0.25	2.62	.010*	กลาง	กลาง	กลาง
3	เห็นด้วย (28.9)	ไม่เห็นด้วย (37.7)	2.70	3.17	-0.47	2.94	.000*	กลาง	กลาง	กลาง

ตารางที่ 67 (ต่อ)

(N = 408)

ข้อ คำถาม	ระดับทัศนคติส่วนใหญ่ ของกลุ่มตัวอย่าง (ร้อยละ)		คะแนนเฉลี่ยของทัศนคติ ที่มีต่อบทบาททางเพศ				ค่า นัยสำคัญ ทางสถิติ ระหว่างเพศ	ประเภทของทัศนคติ ที่มีต่อ บทบาททางเพศ		
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	สัดส่วน <sup>1</sup>	รวม <sup>2</sup>		ชาย	หญิง	รวม <sup>2</sup>
4	ไม่เห็นด้วย (37.3)	ไม่เห็นด้วย (52.9)	3.22	3.52	-0.30	3.37	.003*	กลาง	กลาง	กลาง
5	ไม่เห็นด้วย (37.4)	ไม่เห็นด้วย (44.1)	2.88	3.22	-0.34	3.05	.005*	กลาง	กลาง	กลาง
6	ปานกลาง (37.7)	เห็นด้วย (46.1)	3.59	3.59	0.00	3.59	1.000	กลาง	กลาง	กลาง
7	เห็นด้วย (54.4)	เห็นด้วย (49.0)	4.04	4.25	-0.21	4.15	.005*	ใหม่	ใหม่	ใหม่
8	ปานกลาง (49.5)	เห็นด้วย (40.2)	3.60	3.86	-0.26	3.73	.001*	กลาง	ใหม่	กลาง
9	ปานกลาง (40.2)	ปานกลาง (41.7)	3.22	3.19	0.03	3.21	.756	กลาง	กลาง	กลาง
10	ปานกลาง (50.5)	ปานกลาง (50.5)	2.89	3.03	-0.14	2.96	.122	กลาง	กลาง	กลาง
11	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (53.4)	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (54.4)	4.38	4.42	-0.04	4.40	.599	ใหม่	ใหม่	ใหม่
12	เห็นด้วย (51.0)	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (55.9)	4.16	4.47	-0.31	4.31	.000*	ใหม่	ใหม่	ใหม่
13	เห็นด้วย (48.0)	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (62.3)	4.32	4.58	-0.26	4.45	.000*	ใหม่	ใหม่	ใหม่
14	ปานกลาง (49.5)	ไม่เห็นด้วย (40.7)	3.17	3.42	-0.25	3.29	.008*	กลาง	กลาง	กลาง
15	เห็นด้วย (47.5)	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (48.4)	4.20	4.36	-0.16	4.28	0.21*	ใหม่	ใหม่	ใหม่

ตารางที่ 67 (ต่อ)

(N = 408)

ข้อ คำถาม	ระดับทัศนคติส่วนใหญ่ ของกลุ่มตัวอย่าง (ร้อยละ)		คะแนนเฉลี่ยของทัศนคติ ที่มีต่อบทบาททางเพศ				ค่า นัยสำคัญ ทางสถิติ ระหว่างเพศ	ประเภทของทัศนคติ ที่มีต่อ บทบาททางเพศ		
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	สัดส่วน <sup>1</sup>	รวม <sup>2</sup>		ชาย	หญิง	รวม <sup>2</sup>
16	ปานกลาง (54.9)	ไม่เห็นด้วย (42.2)	3.25	3.68	-0.43	3.46	.000*	กลาง	ใหม่	กลาง
17	เห็นด้วย (44.1)	เห็นด้วย (46.1)	3.42	3.82	-0.40	3.62	.000*	กลาง	ใหม่	กลาง
18	เห็นด้วย (51.5)	เห็นด้วย (50.0)	3.85	4.17	-0.32	4.01	.000*	ใหม่	ใหม่	ใหม่

\* p &lt; .05

หมายเหตุ: 1 "สัดส่วน" หมายถึง สัดส่วนผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิง

2 "รวม" หมายถึง ภาพรวมของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่มีต่อทัศนคติต่อบทบาททางเพศ

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การตอบข้อคำถามที่เกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงโดยส่วนใหญ่จะมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายเกือบทุกข้อ ยกเว้นในข้อคำถามที่ 6 และข้อคำถามที่ 9

ทั้งนี้ ในข้อคำถามที่ 6 ซึ่งถามว่า "การเป็นพ่อและการดูแลเด็กเป็นงานที่ผู้ชายควรทำให้ประสบความสำเร็จ" ซึ่งในข้อคำถามนี้ไม่มีสัดส่วนผลต่างของคะแนนเฉลี่ยในกลุ่มเพศทั้งสองกลุ่ม นั่นคือ 0.00 ส่วนที่เหลืออีกข้อหนึ่งคือข้อคำถามที่ 9 ที่ถามว่า "ผู้ชายควรได้รับการฝึกอบรมที่เสียค่าใช้จ่ายสูงมากกว่าผู้หญิง" ซึ่งในข้อคำถามนี้กลุ่มเพศชายมีสัดส่วนคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่เล็กน้อยคือ 0.03 โดยทั้งนี้ ข้อคำถามทั้งสองต่างก็มีผลต่างคะแนนเฉลี่ยของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งสองข้อคำถาม

นอกจากข้อคำถามที่ 6 และข้อคำถามที่ 9 ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในข้อคำถามอื่น ๆ จะมีความแตกต่างของสัดส่วนคะแนนเฉลี่ยในระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศที่แตกต่างไป นั่นคือ ค่าเฉลี่ยคะแนนของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามที่เหลือนี้ กลุ่มเพศหญิงจะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มเพศชายทุกข้อคำถาม โดยข้อคำถามดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ในกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อคำถามที่ 2 “ผู้หญิงควรทำงานนอกบ้านก็ต่อเมื่องานนั้นไม่กระทบกระเทือนงานภายในบ้าน” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ แต่คำถามในข้อนี้เป็นคำถามในเชิงลบ จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงยังยึดติดอยู่กับทัศนคติในการให้ความสำคัญกับการดำเนินกิจกรรมภายในบ้านมากกว่ากิจกรรมภายนอกบ้าน

ข้อคำถามที่ 3 “ในชีวิตสมรสสามีควรเป็นผู้นำในการตัดสินใจ” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ แต่คำถามในข้อนี้เป็นคำถามเชิงลบ จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงยังยึดติดอยู่กับทัศนคติในชีวิตสมรสที่ว่าผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้า ผู้หญิงเป็นช้างเท้าหลัง โดยในเรื่องของการตัดสินใจต่าง ๆ จะเป็นเรื่องที่กลุ่มเพศชายจะต้องเป็นผู้นำในการดำเนินกิจกรรมประเภทนี้เท่านั้น

ข้อคำถามที่ 4 “ควรเป็นหน้าที่ของแม่ที่จะดูแลความต้องการของเด็ก เมื่อเด็กตื่นนอนกลางดึก” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ แต่คำถามในข้อนี้เป็นคำถามเชิงลบ จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงยังยึดติดอยู่กับทัศนคติในการเลี้ยงดูบุตรว่า เป็นหน้าที่ของเพศหญิงในการดูแลความต้องการของบุตรในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นในเวลาใดก็ตาม

ข้อคำถามที่ 5 “พัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กควรเป็นความรับผิดชอบของพ่อมากกว่าแม่” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ แต่คำถามในข้อนี้เป็นคำถามเชิงลบ จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงยังยึดติดอยู่กับทัศนคติในการอบรมเลี้ยงดูในด้านจริยธรรมว่าเป็นหน้าที่ของผู้ปกครองครบถ้วน นั่นคือกลุ่มเพศหญิงนั้นยังยึดติดอยู่กับการให้การศึกษาในอดีตซึ่งจะให้ผู้ชายเป็นผู้อบรมบ่มเพาะนิสัยให้ ตัวอย่างที่เห็นได้เด่นชัดในอดีตก็คือการให้การศึกษาโดยผ่านการสอนจากผู้ที่บวชเรียนเป็นพระสงฆ์ ดังนั้น การสร้างความคิดในลักษณะนี้จึงเหมือนกับเป็นมายาคติในด้านความคิดของการศึกษาในสังคมไทยประการหนึ่งด้วย

ข้อคำถามที่ 7 “พ่อส่วนใหญ่ควรจะให้เวลาต่อลูกมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ คำถามในข้อนี้เป็นคำถามเชิงบวก จึงแสดงให้เห็นว่า กลุ่มเพศหญิงมีทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ นอกจากกลุ่มเพศหญิงต้องการให้กลุ่มเพศชายซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวในการดำเนินกิจกรรมนอกบ้านหรือการทำงานเลี้ยงดูครอบครัวแล้ว สิ่งที่กลุ่มเพศหญิงต้องการอีกประเด็นหนึ่งก็คือ ความต้องการให้ผู้นำครอบครัวให้เวลาในการอบรมเลี้ยงดูบุตรให้มากขึ้นเพื่อเพิ่มความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ข้อคำถามที่ 8 “วิชาทางคหกรรมศาสตร์ควรเป็นที่ยอมรับของนักศึกษาชายเท่ากับนักศึกษาหญิง” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ คำถามในข้อนี้เป็นคำถามเชิงบวก จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ กลุ่มเพศ



หญิงมีความต้องการให้กลุ่มเพศชายมีการยอมรับในวิชาชีพที่เป็นของผู้หญิงว่า มีความเท่าเทียมหรือมีความสำคัญพอ ๆ กันกับวิชาชีพที่ถือว่าเป็นของผู้ชายนั่นเอง

ข้อคำถามที่ 12 “ผู้บริหารหญิงควรได้รับการยกย่องเท่ากับผู้บริหารชาย” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ คำถามในข้อนี้เป็นคำถามเชิงบวก จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงต้องการได้รับการยกย่องจากกลุ่มเพศชายในด้านการทำงาน ซึ่งทัศนคติในความต้องการได้รับการยกย่องเช่นนี้เป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์ ที่ว่าบุคคลเมื่อเข้าทำงานในองค์กรแล้ว ก็ย่อมที่จะมีขั้นตอนในการพัฒนาตนเองให้ไปสู่ในระดับที่สูงขึ้น ระดับขั้นที่เป็นลำดับของความต้องการในการได้รับการยกย่องนี้ จัดอยู่ในลำดับความต้องการขั้นที่สี่ตามแนวคิดทฤษฎีของมาสโลว์ จึงเป็นปกติที่กลุ่มเพศหญิงจะมีความต้องการในการได้รับการยกย่องเท่าเทียมกับกลุ่มเพศชายอย่างเสมอภาค

ข้อคำถามที่ 13 “ผู้หญิงและผู้ชายควรมีโอกาสในการทำงานที่ตนต้องการเท่าเทียมกันในสังคม” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ คำถามในข้อนี้เป็นคำถามเชิงบวก จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงต้องการโอกาสในการทำงานเท่าเทียมกับกลุ่มเพศชายในอาชีพต่าง ๆ ด้วยเหตุที่ในบางอาชีพมีทัศนคติในการรับคนเข้าทำงานโดยอาศัยการตัดสินใจจากเพศเป็นหลัก ดังนั้น ในข้อคำถามนี้จึงเป็นลักษณะคำถามที่ถามถึงความเท่าเทียมในการเข้าทำงานระหว่างกลุ่มเพศที่เท่าเทียมกัน

ข้อคำถามที่ 14 “เป็นการไม่สมควรที่ผู้ชายจะทำงานในอาชีพของผู้หญิง เช่น พยาบาล นักเต้นบัลเล่ย์ นักออกแบบเครื่องแต่งกาย เป็นต้น” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ แต่คำถามในข้อนี้เป็นคำถามเชิงลบ จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงยังยึดติดอยู่กับทัศนคติในด้านการสงวนอาชีพสำหรับเพศหญิง ซึ่งหากพิจารณาแล้วจะเห็นว่าในข้อคำถามที่ 13 เพศหญิงก็มีผลต่างของคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเพศชายในด้านทัศนคติของโอกาสในการเข้าทำงาน ด้วยเหตุนี้อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้กลุ่มเพศหญิงมีการสงวนอาชีพไว้สำหรับเพศหญิง เพราะขาดโอกาสในการเข้าทำงานในอาชีพบางอาชีพที่จำกัดไว้เฉพาะเพศชาย หรือใช้การตัดสินใจจากเพศเป็นหลัก

ข้อคำถามที่ 15 “ผู้หญิงและผู้ชายมีความสามารถเท่าเทียมกันในการบริหารธุรกิจ” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ คำถามในข้อนี้เป็นคำถามเชิงบวก จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงมีทัศนคติในด้านความสามารถในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เท่าเทียมกับกลุ่มเพศชาย โดยกลุ่มเพศหญิงต้องการแสดงออกถึงสิทธิในการทำงานที่เท่าเทียมกัน ซึ่งไม่มีการแบ่งแยกทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง

โดยเฉพาะในด้านของการบริหารธุรกิจที่มักมีทัศนคติว่าเพศชาย มีความคล่องตัวในการติดต่อธุรกิจมากกว่าเพศหญิง ดังนั้น กลุ่มเพศหญิงจึงมีทัศนคติในทางต่อต้านความไม่เท่าเทียมกันในมิติทางสังคมบางประการซึ่งยังคงอยู่ถึงปัจจุบัน

ข้อคำถามที่ 16 “ผู้หญิงอุทิศตัวเองเพื่องานน้อยกว่าผู้ชาย” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ แต่คำถามในข้อนี้เป็นคำถามเชิงลบ จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงยังคงยึดติดอยู่กับทัศนคติที่ว่า เพศชายมีความสำคัญในการดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าเพศหญิง ซึ่งในปัจจุบันนี้ การศึกษาทำให้ความสามารถในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในสังคมเปลี่ยนแปลงไป โดยเพศหญิงสามารถที่จะดำเนินกิจกรรมนอกบ้านได้มากกว่าในอดีตและมีประสิทธิภาพในการทำงานเท่าเทียมกับเพศชาย

ข้อคำถามที่ 17 “มารดาที่ทำงานนอกบ้านสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่อบอุ่นและมั่นคงกับลูกได้พอ ๆ กับมารดาที่ไม่ได้ทำงานนอกบ้าน” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ คำถามในข้อนี้เป็นคำถามเชิงบวก จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงมีทัศนคติต่อตนเองในทางด้านบวก รวมถึงมีทัศนคติต่อตนเองในด้านความสามารถที่เท่าเทียมกันกับเพศชาย แม้ว่าจะต้องดำเนินวิถีชีวิตนอกบ้านแต่ก็มีความรับผิดชอบในการดูแลกิจกรรมในบ้านให้สมบูรณ์ได้

ข้อคำถามที่ 18 “การทำงานนอกบ้านทำให้ภรรยามีโอกาสมากขึ้นในการพัฒนาตนเอง” นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงเห็นด้วยกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศประเด็นนี้ คำถามในข้อนี้เป็นคำถามเชิงบวก จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงมีทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ กลุ่มเพศหญิงมีความต้องการในการพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบในสังคม ดังนั้น การดำเนินกิจกรรมแค่ภายในบ้านทำให้ปิดกั้นโอกาสในการเผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ ของสังคมภายนอก ซึ่งส่งผลให้พัฒนาการทางสังคมของเพศหญิงไม่เกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นในระดับต่ำ เพศหญิงจึงต้องการดำเนินกิจกรรมนอกบ้านโดยการทำงานเพื่อให้ตนเองมีโอกาสหรือพื้นที่ในการพัฒนาตนเองที่สูงขึ้นให้เท่าเทียมกับเพศชายนั่นเอง

#### **ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ**

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่า มีคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศต่ำสุดที่ 44 คะแนน และมีคะแนนรวมสูงสุดที่ 85 คะแนน มีพิสัยที่ 41 โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 7.6 มีคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศที่ระดับคะแนน 64 เมื่อนำค่าคะแนนของข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศทั้ง 18 ข้อ ที่ได้มาจากกลุ่ม

ตัวอย่างทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยได้เท่ากับ 65.69 ( $\bar{X} = 65.69$ ,  $SD = 6.754$ ) และมีการกระจายของข้อมูลไม่มากนักโดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 10.3

ทั้งนี้ เมื่อนำเอาคะแนนเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์ที่ใช้แบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแล้ว พบว่า ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของกลุ่มตัวอย่างจัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง” ดังตารางที่ 68

ตารางที่ 68 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ

จำนวนของคะแนนรวม		พิสัย	มัธยฐานของคะแนนรวม	ร้อยละของมัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)	ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ
ต่ำสุด	สูงสุด							
44	85	41	64	7.6 (31)	65.69	6.754	10.3	กลาง

(N = 408)

เมื่อนำข้อมูลดิบที่เป็นคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ มาเทียบกับเกณฑ์ในการใช้แบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศโดยใช้คะแนนรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 55.9 จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง” ส่วนอีกร้อยละ 44.1 อยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่” แต่ในการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าไม่พบข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศตามเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบดั้งเดิม” ทั้งนี้ กลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางนั้นมีสัดส่วนของร้อยละมากกว่ากลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 11.8 ดังแสดงในตารางที่ 69

ตารางที่ 69 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ

ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	ร้อยละ (จำนวน)
แบบดั้งเดิม	0.0 (0)
แบบกลาง	55.9 (228)
แบบสมัยใหม่	44.1 (180)
รวม	100.0 (408)

จากข้อมูลในตารางที่ 69 แสดงให้เห็นว่าคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 408 ตัวอย่าง สามารถแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศได้เป็น 2 กลุ่มประเภท ได้แก่ กลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลาง และกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่

ดังนั้น การนำเสนอในหัวข้อต่อไปที่มีความเกี่ยวข้องกับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอเพียงกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเพียง 2 กลุ่ม ซึ่งได้แก่ กลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางและแบบสมัยใหม่เท่านั้น

#### ส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

ในส่วนนี้จะเป็นการทดสอบสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้รวมข้อสมมติฐานทั้งหมด 4 ข้อด้วยกัน โดยมีสมมติฐานทั้งหมด ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันส่งผลมาจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย

สมมติฐานที่ 2 นักศึกษาที่มีปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันส่งผลมาจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย

สมมติฐานที่ 3 นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันส่งผลมาจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย

สมมติฐานที่ 4 นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันส่งผลมาจากปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย

**สมมติฐานที่ 1 : นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน มีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย**

ในตารางที่ 25 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 408 ตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ประมาณ 3 ใน 4 หรือ ร้อยละ 76.2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น โดยคิดเป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 311 ตัวอย่าง ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 23.8 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น โดยคิดเป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 97 ตัวอย่าง

โดยการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้มีการตั้งสมมติฐานเพื่อหาตัวแปรที่เป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ทั้งนี้ ในการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัย ผู้วิจัย

ได้นำตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลต่าง ๆ ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะ สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา ลักษณะการพักอาศัย และรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง โดยผู้วิจัยจะนำเสนอเป็นลำดับดังต่อไปนี้

#### การทดสอบกับตัวแปรเพศ

เมื่อนำตัวแปรเพศมาดำเนินการวิเคราะห์กับตัวแปรประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า กลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งเป็นกลุ่มเพศชายส่วนใหญ่หรือร้อยละ 50.5 ในขณะที่กลุ่มเพศหญิงซึ่งอยู่ในกลุ่มประสบการณ์เดียวกัน คิดเป็นร้อยละ 49.5

กลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งเป็นกลุ่มเพศหญิงโดยมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มเพศชายในกลุ่มประสบการณ์เดียวกันเพียงร้อยละ 0.7 หรือคิดเป็นร้อยละ 50.2 ในขณะที่กลุ่มเพศชายซึ่งอยู่ในกลุ่มประสบการณ์เดียวกันมีร้อยละ 49.8 ดังตารางที่ 70

ตารางที่ 70 ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับเพศ

(N = 408)

เพศ	ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	
	ไม่เคยมีประสบการณ์ (n = 97)	เคยมีประสบการณ์ (n = 311)
ชาย	50.5 (49)	49.8 (155)
หญิง	49.5 (48)	50.2 (156)

$$\chi^2 = .014, df = 1, p = .907$$

จากตารางที่ 70 เมื่อนำสถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาเพื่อทดสอบถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มกับเพศแล้ว พบว่า ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .907$ )

#### การทดสอบกับตัวแปรชั้นปีการศึกษา

เมื่อนำตัวแปรชั้นปีศึกษามาวิเคราะห์กับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า ในกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นส่วนใหญ่หรือร้อยละ 35.1 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 4 รองลงมาคือกลุ่มชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 22.7 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มชั้นปีที่ 2 และกลุ่มชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 21.6 และ 20.6 ตามลำดับ

ส่วนกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นส่วนใหญ่หรือร้อยละ 26.4 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 3 รองลงมาคือกลุ่มชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 26.0 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มชั้นปีที่ 1 และกลุ่มชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 25.7 และ 21.9 ตามลำดับ ดังตารางที่ 71

ตารางที่ 71 ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับชั้นปีที่ศึกษา

(N = 408)

ชั้นปีที่ศึกษา	ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	
	ไม่เคยมีประสบการณ์ (n = 97)	เคยมีประสบการณ์ (n = 311)
ชั้นปีที่ 1	22.7 (22)	25.7 (80)
ชั้นปีที่ 2	21.6 (21)	26.0 (81)
ชั้นปีที่ 3	20.6 (20)	26.4 (82)
ชั้นปีที่ 4	35.1 (34)	21.9 (68)

$\chi^2 = 6.649$ ,  $df = 3$ ,  $p = .084$

ข้อมูลจากตารางที่ 71 เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับชั้นปีที่ศึกษา พบว่า ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับชั้นปีที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .084$ )

#### การทดสอบกับตัวแปรคณะที่ศึกษา

สำหรับการนำตัวแปรคณะที่ศึกษามาทำการวิเคราะห์กับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า อันดับแรกในกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ได้แก่ กลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 25.8 อันดับรองลงมาคือกลุ่มคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 17.5 อันดับต่อมาคือกลุ่มคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์และศิลปกรรมศาสตร์ ซึ่งมีค่าร้อยละที่เท่ากันคือ 11.3 อันดับที่สูงคือกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ ที่มีค่าร้อยละที่เท่ากันคือ 8.2 อันดับที่สูงคือกลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 7.2 ที่เหลือคือร้อยละ 6.2 และ 4.1 เป็นกลุ่มคณะครุศาสตร์เทคโนโลยีและกลุ่มคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ตามลำดับ

สำหรับกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นนั้น พบว่า คณะที่มีร้อยละเป็นอันดับแรกในกลุ่มนี้ ได้แก่ กลุ่มคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 28.0 อันดับรองลงมาคือ

กลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 17.7 อันดับต่อมาคือกลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คิดเป็นร้อยละ 10.6 อันดับที่สุดคือกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีอยู่ร้อยละ 10.3 อันดับที่ห้าคือกลุ่มคณะครุศาสตร์เทคโนโลยี คิดเป็นร้อยละ 8.4 ในอันดับต่อมามีร้อยละ 6.8 เป็นกลุ่มคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์และกลุ่มคณะศิลปกรรมศาสตร์ในค่าร้อยละที่เท่ากัน อันดับรองสุดท้ายคือกลุ่มคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีร้อยละ 6.4 และอันดับสุดท้ายคือกลุ่มคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ คิดเป็นร้อยละ 5.1 ตามลำดับ ดังตารางที่ 72

ตารางที่ 72 ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับคณะที่ศึกษา

(N = 408)

คณะที่ศึกษา	ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	
	ไม่เคยมีประสบการณ์ (n = 97)	เคยมีประสบการณ์ (n = 311)
วิศวกรรมศาสตร์	25.8 (25)	17.7 (55)
บริหารธุรกิจ	17.5 (17)	28.0 (87)
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	11.3 (11)	6.8 (21)
ศิลปกรรมศาสตร์	11.3 (11)	6.8 (21)
สถาปัตยกรรมศาสตร์	4.1 (4)	6.4 (20)
ครุศาสตร์เทคโนโลยี	6.2 (6)	8.4 (26)
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	8.2 (8)	10.3 (32)
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	7.2 (7)	10.6 (33)
ศิลปศาสตร์ประยุกต์	8.2 (8)	5.1 (16)

$$\chi^2 = 12.977, df = 8, p = .113$$

จากข้อมูลในตารางข้างต้น เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับคณะที่ศึกษา พบว่า ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับคณะที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .113$ )

### การทดสอบกับตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

ทั้งนี้ เมื่อนำตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดามาทำการวิเคราะห์กับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า ในกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นส่วนใหญ่หรือร้อยละ 81.4 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่และหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 11.3 ส่วนอีกร้อยละ 7.2 เป็นกลุ่มที่มีบิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมและถึงแก่กรรมทั้งคู่ สำหรับในกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ซึ่งส่วนใหญ่ประมาณ 3 ใน 4 หรือร้อยละ 76.2 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 13.8 ส่วนอีกร้อยละ 10.0 เป็นกลุ่มที่มีบิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม ดังตารางที่ 73

ตารางที่ 73 ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

(N = 408)

สถานภาพการสมรส ของบิดาและมารดา	ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	
	ไม่เคยมีประสบการณ์ (n = 97)	เคยมีประสบการณ์ (n = 311)
อยู่ด้วยกัน	81.4 (79)	76.2 (237)
แยกกันอยู่/หย่าร้าง	11.3 (11)	13.8 (43)
พ่อและ/หรือแม่ถึงแก่กรรม	7.2 (7)	10.0 (31)

$$\chi^2 = 1.253, df = 2, p = .534$$

จากตารางที่ 73 เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา พบว่า ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .534$ )

### การทดสอบกับตัวแปรลักษณะการพักอาศัย

เมื่อนำตัวแปรลักษณะการพักอาศัยมาทำการวิเคราะห์กับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า ในกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นส่วนใหญ่



เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 49.5 เป็นกลุ่มที่อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา รองลงมาคือกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง โดยคิดเป็นร้อยละ 15.5 ส่วนกลุ่มที่มีจำนวนค่าร้อยละ 14.4 มีอยู่สองกลุ่มคือกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อนและกลุ่มที่อาศัยอยู่คนเดียว ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 6.2 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว

สำหรับในกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นส่วนใหญ่ร้อยละ 48.9 อยู่ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดาเช่นเดียวกับกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ รองลงมาคือกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 20.3 ส่วนร้อยละ 12.5 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่คนเดียว ในกลุ่มที่กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 11.3 ส่วนอีกร้อยละ 7.1 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ดังตารางที่ 74

ตารางที่ 74 ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น  
กับลักษณะการพักอาศัย

(N = 408)

ลักษณะการพักอาศัย	ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	
	ไม่เคยมีประสบการณ์ (n = 97)	เคยมีประสบการณ์ (n = 311)
บิดาและมารดา	49.5 (48)	48.9 (152)
ญาติพี่น้อง	15.5 (15)	11.3 (35)
เพื่อน	14.4 (14)	20.3 (63)
คนเดียว	14.4 (14)	12.5 (39)
บิดา/มารดาฝ่ายเดียว	6.2 (6)	7.1 (22)

$$\chi^2 = 2.717, df = 4, p = .606$$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับลักษณะการพักอาศัย พบว่า ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการพักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .606$ )

การทดสอบกับตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

ทั้งนี้ เมื่อนำตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองมาทดสอบกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า ในกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น มี

รายได้ต่ำสุดต่อเดือนคือ 1,500 บาท รายได้สูงสุดต่อเดือนคือ 12,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,975.26 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 20.6 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 5,000 บาท

ส่วนในกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น มีรายได้ต่ำสุดต่อเดือน คือ 1,000 บาท รายได้สูงสุดต่อเดือนคือ 10,000 บาท โดยมีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ยคือ 4,754.60 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 17.0 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 4,000 บาท ดังตารางที่ 75

ตารางที่ 75 ข้อมูลทั่วไปของประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง

(N = 408)

ประสบการณ์ในการ อ่านหนังสือการ์ตูน	รายได้ที่ได้รับ		มัธยฐานของ รายได้ต่อเดือน	ร้อยละมัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD
	ต่ำสุด	สูงสุด				
ไม่เคยอ่าน (n = 97)	1,500	12,000	5,000	20.6 (20)	4,975.26	1928.354
เคยอ่าน (n = 311)	1,000	10,000	4,000	17.0 (53)	4,754.60	1773.483

จากข้อมูลในตารางที่ 75 เมื่อนำรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนของทั้งสองกลุ่มประสบการณ์ มาทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า กลุ่มประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างมีผลต่างของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .295$ ) ดังตารางที่ 76

ตารางที่ 76 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนจำแนกตามประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

(N = 408)

ประสบการณ์ ในการอ่านหนังสือการ์ตูน	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ไม่เคยอ่าน	97	4975.26	1928.354	1.048	.295
เคยอ่าน	311	4754.60	1773.483		

$CV_{\text{ไม่เคย}} = 38.6\%$ ,  $CV_{\text{เคย}} = 37.3\%$

จากข้อมูลในตารางที่ 76 พบว่า แม้ว่ากลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นจะมีสัดส่วนรายได้เฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูน

ญี่ปุ่นเท่ากับ 220.66 บาท แต่ในทางสถิติแล้วกลุ่มประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างจะไม่มีผลต่างด้านรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน โดยกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนจะมีข้อมูลที่มีการกระจายมากกว่าเล็กน้อย โดยสามารถพิจารณาจากสัดส่วนค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากกว่าร้อยละ 1.3 (CV = 1.3%)

ทั้งนี้ เมื่อนำตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนมาร่วมวิเคราะห์กับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นแล้ว พบว่า ในกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนส่วนใหญ่เกินครึ่งหรือร้อยละ 59.8 อยู่ในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท รองลงมาคือกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 14.4 ที่เหลือคือร้อยละ 13.4 และ 12.4 อยู่ในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท และช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ตามลำดับ

สำหรับกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนส่วนใหญ่ร้อยละ 47.6 อยู่ในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท รองลงมาคือกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 22.8 ที่เหลือคือร้อยละ 21.5 และ 8.0 อยู่ในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท และช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ตามลำดับ ดังตารางที่ 77

ตารางที่ 77 ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

(N = 408)

ช่วงรายได้ ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน	ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	
	ไม่เคยมีประสบการณ์ (n = 97)	เคยมีประสบการณ์ (n = 311)
ต่ำกว่า 3,200 บาท	14.4 (14)	22.8 (71)
ตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท	59.8 (58)	47.6 (148)
ตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท	13.4 (13)	21.5 (67)
ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป	12.4 (12)	8.0 (25)

$\chi^2 = 8.960$ ,  $df = 3$ ,  $p = .030^*$ ,  $V = .146$ ; เมื่อ \*  $p < .05$

จากข้อมูลในตารางที่ 77 เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนนั้น จะพบได้ว่า ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .606$ ) โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มาก ( $V = .146$ )

ดังนั้น จากการทดสอบระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้กับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นแล้ว ผลการทดสอบปรากฏว่าตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ของทั้งสองกลุ่มมีผลการทดสอบที่ “แตกต่างกัน” โดยที่การทดสอบระหว่างรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวกับประสบการณ์การอ่านทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่การทดสอบระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวกับประสบการณ์การอ่านทั้งสองกลุ่มมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มากนัก

แต่ทั้งนี้ เนื่องจากผลต่างหรือความไม่สอดคล้องกันของตัวแปรเกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน ทำให้ไม่สามารถกล่าวได้ว่าตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรายได้มีผลต่างหรือมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

### ข้อสรุปในการทดสอบสมมติฐานที่ 1

ในการทดสอบสมมติฐานที่ 1 “นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันมีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย” พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประมาณ 3 ใน 4 หรือร้อยละ 76.2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 23.8 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ทั้งนี้ ผลจากการทดสอบปรากฏว่า มีตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น คือ ตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน แต่ทั้งนี้ ตัวแปรที่เป็นช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนนั้น เป็นตัวแปรที่เกิดจากการแปลงจำนวนรายได้ที่แท้จริงของตัวอย่างทั้งหมดมาเป็นช่วงรายได้ แต่ผลการทดสอบระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้มีผลการทดสอบที่แตกต่างกันหรือไม่มีความสอดคล้องกัน ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนจึงไม่สามารถนำมาบ่งบอกได้ถึงความสัมพันธ์ที่แท้จริงกับตัวแปรในด้านอื่น ๆ

จากการอธิบายข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าไม่มีตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลใดที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ดังนั้น จากข้อมูลการทดสอบต่าง ๆ จึงทำให้เกิด

การไม่ยอมรับสมมติฐานที่ 1 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันมีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย”

**สมมติฐานที่ 2 : นักศึกษาที่มีปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันมีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย**

จากตารางที่ 25 แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 408 ตัวอย่าง มีกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 76.2 หรือจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 311 ตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 23.8 หรือจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 97 ตัวอย่างที่จัดอยู่ในกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

โดยในการทดสอบสมมติฐานข้อนี้ กลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการวิจัยจะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นจำนวน 311 ตัวอย่าง ในการทดสอบสมมติฐานที่ 2 นี้ จะเป็นการทดสอบข้อคำถามที่เป็นประเด็นเพิ่มเติมของกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นรวม 3 ประเด็น ได้แก่ ประเภทเนื้อหาของการ์ตูนที่นิยมอ่าน ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน และความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนต่อสัปดาห์ โดยประเด็นดังกล่าวจะมีการทดสอบกับตัวแปรที่เป็นปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะ สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา ลักษณะการพักอาศัย และรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง โดยจะนำเสนอเป็นลำดับดังต่อไปนี้

**ประเภทของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน**

จากข้อมูลในตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่า ในกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นจำนวน 311 ตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 30.9 นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก รองลงมาคือกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน คิดเป็นร้อยละ 26.7 ส่วนกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสืบสวนและลึกลับ มีร้อยละ 21.5 ต่อมาคือกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับตลกขบขันคิดเป็นร้อยละ 13.8 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 7.1 เป็นกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นแบบไม่จำกัดประเภทของเนื้อหา ทั้งนี้ ในการทดสอบสมมติฐานผู้วิจัยได้จำแนกการทดสอบสมมติฐานออกเป็น การทดสอบกับตัวแปรที่เป็นปัจจัยส่วนบุคคล ดังนี้

**การทดสอบกับตัวแปรเพศ**

เมื่อนำตัวแปรเพศมาวิเคราะห์กับประเภทของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน พบว่าในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนแบบไม่จำกัดประเภทส่วนใหญ่เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 54.5 เป็น

กลุ่มเพศชาย ซึ่งมีสัดส่วนมากกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 9.0 ส่วนในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักส่วนใหญ่เกิน 3 ใน 4 หรือร้อยละ 86.5 เป็นกลุ่มเพศหญิง ส่วนที่เหลือเป็นกลุ่มเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 13.5 ในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขันส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดหรือร้อยละ 91.6 อยู่ในกลุ่มเพศชาย ในขณะที่กลุ่มเพศหญิงมีเพียงร้อยละ 8.4 เมื่อเทียบสัดส่วนแล้วต่างกันถึงร้อยละ 83.2 ส่วนในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับตลกขบขันส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งคือร้อยละ 53.5 อยู่ในกลุ่มเพศชาย ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าในกลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 7.0 และในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสืบสวนและลึกลับส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเพศหญิงคือเป็นร้อยละ 53.7 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มเพศชายร้อยละ 7.4 ดังตารางที่ 78

ตารางที่ 78 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านกับเพศ

(N = 311)

เพศ	ประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน				
	ไม่จำกัด (n = 22)	ความรัก (n = 96)	การต่อสู้ (n = 83)	ตลก (n = 43)	สืบสวน (n = 67)
ชาย	54.5 (12)	13.5 (13)	91.6 (76)	53.5 (23)	46.3 (31)
หญิง	45.5 (10)	86.5 (83)	8.4 (7)	46.5 (20)	53.7 (36)

$\chi^2 = 124.757$ ,  $df = 4$ ,  $p = .000^*$ ,  $V = .592$ ; เมื่อ  $*p < .05$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านกับตัวแปรเพศตามตารางข้างต้น พบว่า ประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านมีความสัมพันธ์กับตัวแปรเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .000$ ) โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ปานกลาง ( $V = .592$ )

หากพิจารณาในตารางที่ 78 จะพบว่า ในกลุ่มเพศหญิงจะนิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก โดยมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มเพศชายถึง 3 ใน 4 คือร้อยละ 73.0 ในขณะที่กลุ่มเพศชายนิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน โดยมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงถึงร้อยละ 83.2 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีการแปรผันด้านความนิยมในการอ่านประเภทของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาสองประเภทนี้แบบผกผันกัน

### การทดสอบกับตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา

เมื่อนำตัวแปรชั้นปีที่ศึกษาวิเคราะห์กับประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมนำมา พบว่า ในกลุ่มที่นิยมนำหนังสือการ์ตูนแบบไม่จำกัดประเภทนั้น ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 31.8 คือกลุ่มชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ในจำนวนร้อยละที่เท่ากัน รองลงมาคือกลุ่มชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 27.3 ที่เหลืออีก ร้อยละ 9.1 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 1

ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างที่นิยมนำหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักส่วนใหญ่ หรือร้อยละ 29.2 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 3 รองลงมาคือกลุ่มชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ที่มีจำนวนร้อยละเท่ากัน คือร้อยละ 25.0 เท่า ๆ กัน ส่วนกลุ่มสุดท้ายคือกลุ่มชั้นปีที่ 4 มีร้อยละ 20.8

มีกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 31.3 ที่นิยมนำหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 2 รองลงมาคือร้อยละ 24.1 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 4 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 22.9 และ 21.7 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 ตามลำดับ

กลุ่มที่นิยมนำหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับตลกขบขันมีกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 23.3 รองลงมาคือร้อยละ 20.9 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 3 ที่เหลือคือร้อยละ 18.6 และ 11.1 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 1 ตามลำดับ

ในขณะที่กลุ่มที่นิยมนำหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสืบสวนสอบสวน โดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 29.9 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 3 รองลงมาคือกลุ่มชั้นปีที่ 1 ซึ่งมีร้อยละ 28.4 ส่วนที่เหลือ เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 ซึ่งมีจำนวนร้อยละที่เท่ากัน นั่นคือร้อยละ 20.9 ดังตารางที่ 79

ตารางที่ 79 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมนำมา กับชั้นปีที่ศึกษา

(N = 311)

ชั้นปีที่ศึกษา	ประเภทเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมนำมา				
	ไม่จำกัด	ความรัก	การต่อสู้	ตลก	สืบสวน
	(n = 22)	(n = 96)	(n = 83)	(n = 43)	(n = 67)
ชั้นปีที่ 1	9.1 (2)	25.0 (24)	22.9 (19)	22.9 (19)	28.4 (19)
ชั้นปีที่ 2	31.8 (7)	25.0 (24)	31.3 (26)	31.3 (26)	20.9 (14)
ชั้นปีที่ 3	31.8 (7)	29.2 (28)	21.7 (18)	21.7 (18)	29.9 (20)
ชั้นปีที่ 4	23.7 (6)	20.8 (20)	24.1 (20)	24.1 (20)	20.9 (14)

$$\chi^2 = 10.369, df = 12, p = .584$$

จากตารางข้างต้น เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาใช้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านกับชั้นปีการศึกษา พบว่า ประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับชั้นปีการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .584$ )

#### การทดสอบกับตัวแปรกลุ่มคณะที่ศึกษา

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณานำตัวแปรคณะที่ศึกษามาดำเนินการวิเคราะห์กับประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน พบว่า สามอันดับแรกของกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนแบบไม่จำกัดประเภทส่วนใหญ่หรือร้อยละ 36.4 เป็นกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ รองลงมาเป็นกลุ่มคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 22.7 ส่วนอีกร้อยละ 18.2 เป็นกลุ่มคณะบริหารธุรกิจ

ส่วนในสามอันดับแรกของกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักส่วนใหญ่หรือร้อยละ 32.3 เป็นกลุ่มคณะบริหารธุรกิจ รองลงมาเป็นกลุ่มคณะครุศาสตร์เทคโนโลยีและกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีซึ่ง มีจำนวนร้อยละที่เท่ากันคือร้อยละ 11.5 ส่วนอีกร้อยละ 9.4 อยู่ในกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์และกลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนซึ่งมีร้อยละที่เท่ากัน

สำหรับสามอันดับแรกของกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้กีฬา และการแข่งขันส่วนใหญ่หรือร้อยละ 27.7 เป็นกลุ่มคณะบริหารธุรกิจ รองลงมาเป็นกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 22.9 ส่วนกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและกลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนที่มีจำนวนร้อยละเท่ากันคือร้อยละ 10.8

สามอันดับแรกของกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับตลกขบขันโดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 32.6 เป็นกลุ่มคณะบริหารธุรกิจ รองลงมาเป็นกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์และกลุ่มคณะศิลปกรรมศาสตร์ที่มีจำนวนร้อยละเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 14.0 ส่วนอันดับสุดท้ายเป็นกลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน ที่มีค่าร้อยละ 11.6

สำหรับสามอันดับของกลุ่มสุดท้าย เป็นกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสืบสวนและลึกลับโดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 22.4 เป็นกลุ่มคณะบริหารธุรกิจ รองลงมาคือร้อยละ 19.4 เป็นกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ ส่วนอันดับที่สามเป็นกลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน โดยมีค่าร้อยละ 14.9 ดังตารางที่ 80



ตารางที่ 80 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมนำกับคณะที่ศึกษา

(N = 311)

คณะที่ศึกษา	ประเภทเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมนำ				
	ไม่จำกัด (n = 22)	ความรัก (n = 96)	การต่อสู้ (n = 83)	ตลก (n = 43)	สืบสวน (n = 67)
วิศวกรรมศาสตร์	36.4 (8)	9.4 (9)	22.9 (19)	14.0 (6)	19.4 (13)
บริหารธุรกิจ	18.2 (4)	32.3 (31)	27.7 (23)	32.6 (14)	22.4 (15)
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	4.5 (1)	8.3 (8)	3.6 (3)	2.3 (1)	11.9 (8)
ศิลปกรรมศาสตร์	0.0 (0)	3.1 (3)	7.2 (6)	14.0 (6)	9.0 (6)
สถาปัตยกรรมศาสตร์	22.7 (5)	7.3 (7)	3.6 (3)	7.0 (3)	3.0 (2)
ครุศาสตร์เทคโนโลยี	9.1 (2)	11.5 (11)	8.4 (7)	4.7 (2)	6.0 (4)
วิทยาศาสตร์	9.1 (2)	11.5 (11)	10.8 (9)	7.0 (3)	10.4 (7)
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	0.0 (0)	9.4 (9)	10.8 (9)	11.6 (5)	14.9 (10)
ศิลปศาสตร์ประยุกต์	0.0 (0)	7.3 (7)	4.8 (4)	7.0 (3)	3.0 (2)

 $\chi^2 = 47.480$ ,  $df = 32$ ,  $p = .038^{**}$  (Monte Carlo's Sig. = .066)

\*\* หมายถึง ค่าสถิติที่ได้ไม่ตรงกับข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติไคสแควร์

จากข้อมูลในตารางที่ 80 เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมนำกับคณะที่ศึกษา พบว่า ประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมนำมีความสัมพันธ์กับคณะที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .038$ ) แต่ทั้งนี้ผลของนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของค่าสถิติไคสแควร์ที่ได้ออกมาดังกล่าวข้างต้น ไม่ตรงกับข้อตกลงเบื้องต้น (assumption) ของการใช้สถิติไคสแควร์ที่จะต้องมีความคาดหวังของจำนวนตัวอย่างแต่ละช่องไม่เกิน 5 ได้ แต่คิดเป็นร้อยละแล้วจะต้องไม่เกินร้อยละ 20.0 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่คำนวณ ดังนั้นค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .038$ ) ค่านี้จึงไม่สามารถใช้เป็นค่าที่คำนวณได้ แต่ต้องใช้ค่านัยสำคัญที่คำนวณได้จากการใช้สูตรของ Monte Carlo ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งในที่นี้มีค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .066 ( $p = .066$ )

จากข้อมูลการอภิปรายข้างต้น จึงสามารถสรุปได้ว่าประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมนำไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรคณะที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .066$ )

### การทดสอบกับตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

ทั้งนี้ เมื่อนำตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดามาวิเคราะห์กับประเภทเนื้อหาการดูงานที่นิยมอ่าน พบว่า ในกลุ่มประเภทเนื้อหาการดูงานที่นิยมอ่านแบบไม่จำกัดประเภท ส่วนใหญ่เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 63.6 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 27.3 ส่วนร้อยละ 9.1 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมและถึงแก่กรรมทั้งคู่

กลุ่มประเภทเนื้อหาการดูงานที่นิยมอ่านเกี่ยวกับความรักส่วนใหญ่เกิน 3 ใน 4 หรือร้อยละ 80.2 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาเป็นกลุ่มที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมและถึงแก่กรรมทั้งคู่ คิดเป็นร้อยละ 11.5 ที่เหลืออีกร้อยละ 8.3 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง

สำหรับกลุ่มประเภทเนื้อหาการดูงานที่นิยมอ่านเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน โดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 84.3 อยู่ในกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือ กลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 10.8 ส่วนในกลุ่มที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมและถึงแก่กรรมทั้งคู่ มีอยู่ร้อยละ 4.8

กลุ่มประเภทเนื้อหาการดูงานที่นิยมอ่านเกี่ยวกับตลกขบขันส่วนใหญ่หรือร้อยละ 74.4 อยู่ในกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบบิดาและมารดาอยู่ด้วยกัน ที่เหลืออีก 14.0 และ 11.6 เป็นกลุ่มที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมและถึงแก่กรรมทั้งคู่ และกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง ตามลำดับ

ในขณะที่กลุ่มประเภทเนื้อหาการดูงานที่นิยมอ่านเกี่ยวกับสืบสวนลึกลับส่วนใหญ่หรือร้อยละ 65.7 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือร้อยละ 22.4 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง ที่เหลือเป็นกลุ่มที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่ คิดเป็นร้อยละ 11.9 ดังตารางที่ 81

ตารางที่ 81 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านกับสถานภาพการสมรส  
ของบิดาและมารดา

(N = 311)

สถานภาพการสมรสของบิดา และมารดา	ประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน				
	ไม่จำกัด (n = 22)	ความรัก (n = 96)	การต่อสู้ (n = 83)	ตลก (n = 43)	สืบสวน (n = 67)
อยู่ด้วยกัน	63.6 (14)	80.2 (77)	84.3 (70)	74.4 (32)	65.7 (44)
แยกกันอยู่/หย่าร้าง	27.3 (6)	8.3 (8)	10.8 (9)	11.6 (5)	22.4 (15)
บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม	9.1 (2)	11.5 (11)	4.8 (4)	14.0 (6)	11.9 (8)

$\chi^2 = 14.632$ ,  $df = 8$ ,  $p = .067$

จากข้อมูลในตารางที่ 81 เมื่อใช้ค่าสถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาใช้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา พบว่า ประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .067$ )

#### การทดสอบกับตัวแปรลักษณะการพักอาศัย

เมื่อนำตัวแปรลักษณะการพักอาศัยมาทำการวิเคราะห์กับประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน พบว่า กลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านแบบไม่จำกัดประเภทส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.0 เป็นกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับบิดาและมารดา รองลงมาคือกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 22.7 ส่วนกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยคนเดียว มีร้อยละ 13.6 ที่เหลือเป็นกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว และกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 9.1 และ 4.5 ตามลำดับ

กลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านเกี่ยวกับความรักส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่ง หรือคิดเป็นร้อยละ 50.0 เป็นกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับบิดาและมารดาเช่นเดียวกับกลุ่มแรก รองลงมาคือกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 15.6 ส่วนกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยคนเดียว มีร้อยละ 14.6 ที่เหลืออีกร้อยละ 13.5 และ 6.3 เป็นกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับญาติพี่น้อง และกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ

ในกลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านเกี่ยวกับการต่อสู้ส่วนใหญ่เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 51.8 เป็นกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับบิดาและมารดาเช่นเดียวกับสองกลุ่มแรก

รองลงมาคือกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 24.1 ส่วนกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับญาติพี่น้อง มีร้อยละ 13.3 ที่เหลืออีกร้อยละ 6.0 และ 4.8 เป็นกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยคนเดียว และกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ

กลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาการดูที่นิยมอ่านเกี่ยวกับตลกขบขัน ส่วนใหญ่หรือคิดร้อยละ 48.8 เป็นกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับบิดาและมารดา รองลงมาคือกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับเพื่อนและกลุ่มที่มีการพักอาศัยคนเดียวที่มีจำนวนร้อยละเท่า ๆ กัน คือร้อยละ 18.6 ส่วนกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับญาติพี่น้อง มีร้อยละ 9.3 ที่เหลือเป็นกลุ่มที่พักอาศัยกับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ซึ่งมีจำนวนร้อยละเท่ากัน คือร้อยละ 4.7

นอกจากนั้น กลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาการดูที่นิยมอ่านเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวน ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 43.3 เป็นกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับบิดาและมารดา รองลงมาคือกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับเพื่อนคิดเป็นร้อยละ 22.4 ส่วนกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยอยู่คนเดียว มีอยู่ร้อยละ 13.4 ที่เหลืออีกร้อยละ 11.9 และ 9.0 เป็นกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว และกลุ่มที่มีลักษณะการพักอาศัยกับญาติพี่น้อง ตามลำดับ ดังตารางที่ 82

ตารางที่ 82 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการดูญี่ปุ่นที่นิยมอ่านกับลักษณะการพักอาศัย

(N = 311)

ลักษณะการพักอาศัย	ประเภทเนื้อหาการดูญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน				
	ไม่จำกัด (n = 22)	ความรัก (n = 96)	การต่อสู้ (n = 83)	ตลก (n = 43)	สืบสวน (n = 67)
บิดาและมารดา	50.6 (11)	50.0 (48)	51.8 (43)	48.8 (21)	43.3 (29)
ญาติพี่น้อง	4.5 (1)	13.5 (13)	13.3 (11)	9.3 (4)	9.0 (6)
เพื่อน	22.7 (5)	15.6 (15)	24.1 (20)	18.6 (8)	22.4 (15)
คนเดียว	13.6 (3)	14.6 (14)	6.0 (5)	18.6 (8)	13.4 (9)
บิดา/มารดาฝ่ายเดียว	9.1 (2)	6.3 (6)	4.8 (4)	4.7 (2)	11.9 (8)

$\chi^2 = 12.984$ ,  $df = 16$ ,  $p = .674^{**}$  (Monte Carlo's Sig. = .725)

\*\* หมายถึง ค่าสถิติที่ได้ไม่ตรงกับข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติไคสแควร์

จากข้อมูลในตารางที่ 82 เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการดูที่นิยมอ่านกับลักษณะการพักอาศัย พบว่า ประเภทเนื้อหาการดูที่

นิยามอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการพักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .141$ ) แต่ทั้งนี้ผลของนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของค่าสถิติไคสแควร์ที่ได้ออกมาดังกล่าวข้างต้น ไม่ตรงกับข้อตกลงเบื้องต้น (assumption) ของการใช้สถิติไคสแควร์ที่จะต้องมีความคาดหวังของจำนวนตัวอย่างแต่ละช่องไม่เกิน 5 ได้ แต่คิดเป็นร้อยละแล้วจะต้องไม่เกินร้อยละ 20.0 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่คำนวณ ดังนั้น ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .674$ ) ค่านี้จึงไม่สามารถใช้เป็นค่าที่คำนวณได้ แต่ต้องใช้ค่านัยสำคัญที่คำนวณได้จากการใช้สูตรของ Monte Carlo ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งในที่นี้มีค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .066 ( $p = .725$ )

จากค่านัยสำคัญทางสถิติที่ปรากฏข้างต้น ทำให้สามารถสรุปได้ว่าประเภทเนื้อหาของการ์ตูนที่นิยามอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการพักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .725$ )

#### การทดสอบกับตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

ทั้งนี้ เมื่อนำตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองมาทดสอบกับประเภทเนื้อหาของการ์ตูนที่นิยามอ่าน พบว่า ในกลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาของการ์ตูนที่นิยามอ่านแบบไม่จำกัดประเภท มีรายได้ต่ำสุดต่อเดือนคือ 1,000 บาท รายได้สูงสุดต่อเดือนคือ 9,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,645.83 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 20.8 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 5,000 บาท

กลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาของการ์ตูนที่นิยามอ่านเกี่ยวกับความรัก มีรายได้ต่ำสุดต่อเดือนคือ 2,000 บาท รายได้สูงสุดต่อเดือนคือ 10,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,902.08 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 17.7 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 5,000 บาท

ในกลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาของการ์ตูนที่นิยามอ่านเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน มีรายได้ต่ำสุดต่อเดือนคือ 1,000 บาท รายได้สูงสุดต่อเดือนคือ 10,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 5,045.78 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 20.5 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 5,000 บาท

สำหรับกลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาของการ์ตูนที่นิยามอ่านเกี่ยวกับตลกขบขัน มีรายได้ต่ำสุดต่อเดือนคือ 2,500 บาท รายได้สูงสุดต่อเดือนคือ 10,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,620.45 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 22.7 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 3,000 บาท

ส่วนกลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาของการ์ตูนที่นิยามอ่านเกี่ยวกับสืบสวนและลึกลับ มีรายได้ต่ำสุดต่อเดือนคือ 1,500 บาท รายได้สูงสุดต่อเดือนคือ 10,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,305.67 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 23.9 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 4,000 บาท ดังตารางที่ 83

ตารางที่ 83 ข้อมูลทั่วไปของประเภทเนื้อหาการดูงานที่นิยามอ่านกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง

(N = 311)

ประเภทเนื้อหาการดูงาน ที่นิยามอ่าน	รายได้ที่ได้รับ		มัธยฐาน ของรายได้ ต่อเดือน	ร้อยละ ของมัธยฐาน ของรายได้อ่าน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)
	ต่ำสุด	สูงสุด					
ไม่จำกัด (n = 24)	1,000	9,000	5,000	20.8 (5)	4,645.83	2008.023	43.2
ความรัก (n = 96)	2,000	10,000	5,000	17.7 (17)	4,902.08	1764.025	36.0
การต่อสู้ (n = 83)	1,000	10,000	5,000	20.5 (17)	5,045.78	1697.796	33.6
ตลก (n = 44)	2,500	10,000	3,000	22.7 (10)	4,620.45	1732.397	37.5
สืบสวน (n = 67)	1,500	10,000	4,000	23.9 (16)	4,305.67	1730.888	40.2

จากข้อมูลในตารางข้างต้น กลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาการดูงานที่นิยามอ่านแบบไม่จำกัดประเภทจะมีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มากที่สุดในกลุ่มคือร้อยละ 43.2 (CV = 43.2%) ส่วนกลุ่มที่มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุดคือกลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาการดูงานที่นิยามอ่านเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 33.6 (CV = 33.6%) โดยมีพิสัยของค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่ร้อยละ 9.6

หากนำรายได้เฉลี่ยของแต่ละกลุ่มประเภทเนื้อหาการดูงานที่นิยามอ่านมาทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่า กลุ่มประเภทเนื้อหาการดูงานที่นิยามอ่านที่แตกต่างกันจะมีผลต่างค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .109$ ) ดังตารางที่ 84

ตารางที่ 84 ความแปรปรวนของรายได้เฉลี่ยที่ได้รับจากผู้ปกครองกับประเภทการดูงานที่นิยามอ่าน

(N = 311)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	4	23708104.688	5927026.172	1.906	.109
ภายในกลุ่ม	306	951317220.071	3108879.804		
รวม	310	975025324.759			

เมื่อนำตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองมาทำการวิเคราะห์กับประเภทการดูที่นิยมอ่าน พบว่า ในกลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาการดูที่นิยมอ่านแบบไม่จำกัดประเภทส่วนใหญ่เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 45.5 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่ำกว่า 3,200 บาท คิดเป็นร้อยละ 31.8 ที่เหลือคือร้อยละ 13.6 และ 9.1 อยู่ในกลุ่มช่วงที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาการดูที่นิยมอ่านเกี่ยวกับความรัก ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 45.8 อยู่ในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท รองลงมาคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท คิดเป็นร้อยละ 26.0 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้จากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป โดยคิดเป็นร้อยละ 20.8 และ 7.3 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาการดูที่นิยมอ่านเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน ส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.6 อยู่ในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท รองลงมาคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท คิดเป็นร้อยละ 22.9 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้จากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป โดยคิดเป็นร้อยละ 14.5 และ 12.0 ตามลำดับ

ในกลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาการดูที่นิยมอ่านเกี่ยวกับตลกขบขัน ส่วนใหญ่เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 51.2 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่ำกว่า 3,200 บาท คิดเป็นร้อยละ 25.6 ที่เหลือคือร้อยละ 16.3 และ 7.0 อยู่ในกลุ่มช่วงที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ตามลำดับ

สำหรับในกลุ่มที่มีประเภทเนื้อหาการดูที่นิยมอ่านเกี่ยวกับสืบสวนและลึกลับ ส่วนใหญ่ร้อยละ 44.8 อยู่ในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท รองลงมาคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้ต่ำกว่า 3,200 บาท คิดเป็นร้อยละ 31.3 ที่เหลือคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้จากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป โดยคิดเป็นร้อยละ 20.9 และ 3.0 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองกับประเภทของการดูที่นิยมอ่าน จะสังเกตได้ว่า กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ประมาณครึ่งหนึ่งของจำนวนทั้งหมดจะอยู่ในกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท ดังปรากฏในตารางที่ 85

ตารางที่ 85 ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองกับประเภทของการดูที่นิยมอ่าน

(N = 311)

ช่วงรายได้ที่ได้รับ จากผู้ปกครองต่อเดือน	ประเภทเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน				
	ไม่จำกัด (n = 22)	ความรัก (n = 96)	การต่อสู้ (n = 83)	ตลก (n = 43)	สืบสวน (n = 67)
ต่ำกว่า 3,200 บาท	31.8 (7)	20.8 (20)	14.5 (12)	25.6 (11)	31.3 (21)
ตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท	45.5 (10)	45.8 (44)	50.6 (42)	51.2 (22)	44.8 (30)
ตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท	9.1 (2)	26.0 (25)	22.9 (19)	16.3 (7)	20.9 (14)
ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป	13.6 (3)	7.3 (7)	12.0 (10)	7.0 (3)	3.0 (2)

$\chi^2 = 4.950$ , df = 12, p = .244

จากตารางข้างต้น เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาใช้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านกับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง พบว่า ประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับชั้นปีศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 (p = .244)

ทั้งนี้ จากการทดสอบระหว่างตัวแปรเกี่ยวกับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน ผลการทดสอบปรากฏว่าตัวแปรเกี่ยวกับรายได้ของทั้งสองกลุ่มมีผลการทดสอบที่ “ไม่แตกต่างกัน” โดยการทดสอบระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ที่ได้รับกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ไม่มีผลต่างหรือไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น จากข้อมูลข้างต้นที่เกี่ยวกับการทดสอบระหว่างตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลกับตัวแปรประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน จึงสามารถสรุปได้ว่า ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน ได้แก่ ตัวแปรเพศ เพียงตัวแปรเดียว

#### ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

จากข้อมูลที่ปรากฏในตารางที่ 27 แสดงให้เห็นถึงผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 311 คน โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 48.9 เป็นกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนตั้งแต่ 30 นาที – 1 ชั่วโมง รองลงมาคือกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่า 1 ชั่วโมง ส่วนกลุ่มสุดท้ายคิดเป็นร้อยละ 20.9 เป็นกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อย



กว่า 30 นาที ทั้งนี้ในการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัยผู้วิจัยได้จำแนกการทดสอบสมมติฐานออกเป็น การทดสอบกับตัวแปรที่เป็นปัจจัยส่วนบุคคล ดังนี้

#### การทดสอบกับตัวแปรเพศ

เมื่อนำตัวแปรเพศมาวิเคราะห์กับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่าในกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อยกว่า 30 นาทีส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 52.3 เป็นกลุ่มเพศชาย ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงร้อยละ 4.6 ส่วนกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 30 นาที - 1 ชั่วโมงส่วนใหญ่หรือร้อยละ 51.3 เป็นกลุ่มเพศชาย ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าเพศหญิงอยู่ร้อยละ 2.6 ส่วนกลุ่มที่เหลือคือกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่า 1 ชั่วโมง ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มเพศหญิง โดยคิดเป็นร้อยละ 54.3 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าเพศชายอยู่ร้อยละ 8.6 ดังตารางที่ 86

ตารางที่ 86 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับเพศ

(N = 311)

เพศ	ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น		
	น้อยกว่า 30 นาที (n = 65)	30 นาที - 1 ชั่วโมง (n = 152)	มากกว่า 1 ชั่วโมง (n = 94)
ชาย	52.3 (34)	51.3 (78)	45.7 (43)
หญิง	47.7 (31)	48.7 (74)	54.3 (51)

$$\chi^2 = .922, df = 2, p = .631$$

จากตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศหญิงใช้ระยะเวลาการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่ากลุ่มเพศชาย เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านกับเพศ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .631$ )

#### การทดสอบกับตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา

เมื่อนำตัวแปรชั้นปีที่ศึกษาวิเคราะห์กับการใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า กลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อยกว่า 30 นาที โดยส่วนใหญ่เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 1 และกลุ่มชั้นปีที่ 2 โดยมีร้อยละ 30.8 เท่ากัน ที่เหลืออีกร้อยละ 23.1 และ 15.4 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 3 ตามลำดับ

ในกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 30 นาที – 1 ชั่วโมงส่วนใหญ่หรือร้อยละ 32.9 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 3 รองลงมาคือกลุ่มชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 26.3 ที่เหลืออยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4 โดยมีค่าร้อยละที่เท่ากันทั้งสองกลุ่มคือร้อยละ 20.4

ส่วนกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่า 1 ชั่วโมงส่วนใหญ่ร้อยละ 30.9 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 1 รองลงมาคือร้อยละ 23.4 ซึ่งมีอยู่ 2 กลุ่มชั้นปี นั่นคือ กลุ่มชั้นปีที่ 3 และกลุ่มชั้นปีที่ 4 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 22.3 จัดอยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 2 ดังตารางที่ 87

ตารางที่ 87 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับชั้นปีที่ศึกษา

(N = 311)

ชั้นปีที่ศึกษา	ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น		
	น้อยกว่า 30 นาที (n = 65)	30 นาที – 1 ชั่วโมง (n = 152)	มากกว่า 1 ชั่วโมง (n = 94)
ชั้นปีที่ 1	30.8 (20)	20.4 (31)	30.9 (29)
ชั้นปีที่ 2	30.8 (20)	26.3 (40)	22.3 (21)
ชั้นปีที่ 3	15.4 (10)	32.9 (50)	23.4 (22)
ชั้นปีที่ 4	23.1 (15)	20.4 (31)	23.4 (22)

$\chi^2 = 10.765$ ,  $df = 6$ ,  $p = .096$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับชั้นปีที่ศึกษา พบว่า ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับชั้นปีที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .096$ )

#### การทดสอบกับตัวแปรกลุ่มคณะที่ศึกษา

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณานำตัวแปรคณะที่ศึกษามาดำเนินการวิเคราะห์กับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า สามอันดับแรกของกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อยกว่า 30 นาที ได้แก่ กลุ่มคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 33.8 ส่วนกลุ่มคณะครุศาสตร์เทคโนโลยีและกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีค่าร้อยละที่เท่ากันคือร้อยละ 12.3 ส่วนอันดับที่สาม คือกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีร้อยละ 10.8 ตามลำดับ

ในกลุ่มสามอันดับแรกของกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 30 นาที - 1 ชั่วโมง ได้แก่ กลุ่มคณะบริหารธุรกิจ, กลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ และกลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คิดเป็นร้อยละ 30.3, 19.7 และ 11.2 ตามลำดับ

ส่วนในสามอันดับแรก ที่อยู่ในกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่า 1 ชั่วโมง ได้แก่ กลุ่มคณะบริหารธุรกิจ, กลุ่มวิศวกรรมศาสตร์ และกลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน โดยมีร้อยละ 20.2, 19.1 และ 12.8 ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 88

ตารางที่ 88 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับคณะที่ศึกษา

(N = 311)

คณะที่ศึกษา	ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น		
	น้อยกว่า 30 นาที (n = 65)	30 นาที - 1 ชั่วโมง (n = 152)	มากกว่า 1 ชั่วโมง (n = 94)
วิศวกรรมศาสตร์	10.8 (7)	19.7 (30)	19.1 (18)
บริหารธุรกิจ	33.8 (22)	30.3 (46)	20.2 (19)
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	4.6 (3)	4.6 (7)	11.7 (11)
ศิลปกรรมศาสตร์	9.2 (6)	5.9 (9)	6.4 (6)
สถาปัตยกรรมศาสตร์	6.2 (4)	7.9 (12)	4.3 (4)
ครุศาสตร์เทคโนโลยี	12.3 (8)	4.6 (7)	11.7 (11)
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	12.3 (8)	9.9 (15)	9.6 (9)
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	6.2 (4)	11.2 (17)	12.8 (12)
ศิลปศาสตร์ประยุกต์	4.6 (3)	5.9 (9)	4.3 (4)

$\chi^2 = 19.993$ ,  $df = 16$ ,  $p = .221$

จากข้อมูลในตารางข้างต้น เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับคณะที่ศึกษา พบว่า ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับคณะที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .221$ )

**การทดสอบกับตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา**

เมื่อนำตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดามาวิเคราะห์กับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า ในกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อยกว่า

30 นาทีส่วนใหญ่หรือร้อยละ 80.0 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคิดเป็นร้อยละ 12.3 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง ในกลุ่มที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมและถึงแก่กรรมทั้งคู่ มีร้อยละ 7.7

ส่วนกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 30 นาที – 1 ชั่วโมงส่วนใหญ่หรือร้อยละ 77.6 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่และหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 17.1 ที่เหลือคือกลุ่มที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมและถึงแก่กรรมทั้งคู่ คิดเป็นร้อยละ 5.3

สำหรับกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่า 1 ชั่วโมงนั้นส่วนใหญ่หรือร้อยละ 71.3 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือกลุ่มที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมและถึงแก่กรรมทั้งคู่ คิดเป็นร้อยละ 19.1 ส่วนกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่และหย่าร้าง มีค่าร้อยละ 9.6 ดังตารางที่ 89

ตารางที่ 89 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

(N = 311)

สถานภาพการสมรส ของบิดาและมารดา	ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น		
	น้อยกว่า 30 นาที (n = 65)	30 นาที – 1 ชั่วโมง (n = 152)	มากกว่า 1 ชั่วโมง (n = 94)
อยู่ด้วยกัน	80.0 (52)	77.6 (118)	71.3 (67)
แยกกันอยู่/หย่าร้าง	12.3 (8)	17.1 (26)	9.6 (6)
บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม	7.7 (5)	5.3 (8)	19.1 (18)

$\chi^2 = 13.752$ ,  $df = 4$ ,  $p = .008^*$ ,  $V = .153$ ; เมื่อ \*  $p < .05$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .008$ ) โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มาก ( $V = .153$ )

#### การทดสอบกับตัวแปรลักษณะการพักอาศัย

เมื่อนำตัวแปรลักษณะการพักอาศัยมาทดสอบกับระยะเวลาในการอ่านหนังสือ พบว่า ในกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อยกว่า 30 นาที ส่วนใหญ่ร้อยละ 38.5

เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา รองลงมาคือกลุ่มที่พักอาศัยกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 23.1 ที่เหลือคือร้อยละ 20.0 และ 9.2 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่คนเดียว และกลุ่มที่พักอาศัยกับญาติพี่น้องซึ่งมีค่าร้อยละเท่ากับกลุ่มที่พักอาศัยกับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ

ส่วนกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 30 นาที - 1 ชั่วโมง ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 53.3 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา รองลงมาคือกลุ่มที่พักอาศัยกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 19.1 ที่เหลือร้อยละ 11.2, 10.5 และ 5.9 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่คนเดียว, กลุ่มที่พักอาศัยกับญาติพี่น้อง และกลุ่มที่พักอาศัยกับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ

สำหรับกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่า 1 ชั่วโมง โดยส่วนใหญ่เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 48.9 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา รองลงมาคือกลุ่มที่พักอาศัยกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 20.2 ที่เหลืออีกร้อยละ 13.8, 9.6 และ 7.4 อยู่ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง, อยู่คนเดียว และอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ ดังตารางที่ 90

ตารางที่ 90 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนกับลักษณะการพักอาศัย

(N = 311)

ลักษณะการพักอาศัย	ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น		
	น้อยกว่า 30 นาที (n = 65)	30 นาที - 1 ชั่วโมง (n = 152)	มากกว่า 1 ชั่วโมง (n = 94)
บิดาและมารดา	38.5 (25)	53.3 (81)	48.9 (46)
ญาติพี่น้อง	9.2 (6)	10.5 (16)	13.8 (13)
เพื่อน	23.1 (15)	19.1 (29)	20.2 (19)
คนเดียว	20.0 (13)	11.2 (17)	9.6 (9)
บิดา/มารดาฝ่ายเดียว	9.2 (6)	5.9 (9)	7.4 (7)

$$\chi^2 = 7.436, df = 8, p = .490$$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับลักษณะการพักอาศัย พบว่า ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการพักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .490$ )

### การทดสอบกับตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

ทั้งนี้ เมื่อนำตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองมาทดสอบกับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า ในกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อยกว่า 30 นาที มีรายได้ต่ำสุดต่อเดือนคือ 1,000 บาท รายได้สูงสุดต่อเดือนคือ 10,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,749.23 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 18.5 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 5,000 บาท

ส่วนกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 30 นาที - 1 ชั่วโมง มีรายได้ต่ำสุดต่อเดือนคือ 1,500 บาท รายได้สูงสุดต่อเดือนคือ 10,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,723.55 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 17.8 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 4,000 บาท

สำหรับกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่า 1 ชั่วโมง มีรายได้ต่ำสุดต่อเดือนคือ 1,000 บาท และสูงสุดต่อเดือนคือ 10,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,808.51 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 18.1 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 4,000 บาท ดังตารางที่ 91

ตารางที่ 91 ข้อมูลทั่วไปของระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนกับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง

(N = 311)

ระยะเวลาที่ใช้ในการอ่านหนังสือการ์ตูน	รายได้ที่ได้รับ		มัธยฐานของรายได้ต่อเดือน	ร้อยละของมัธยฐานของมัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)
	ต่ำสุด	สูงสุด					
< 30 นาที	1,000	10,000	5,000	18.5 (12)	4,749.23	1967.71	41.4
30 นาที-1 ชั่วโมง	1,500	10,000	4,000	17.8 (27)	4,723.55	1811.31	38.3
> 1 ชั่วโมง	1,000	10,000	4,000	18.1 (17)	4,808.51	1780.21	37.0

จากข้อมูลข้างต้น แสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อยกว่า 30 นาที มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุดโดยพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายมากที่สุดคือร้อยละ 41.4 ส่วนกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 30 นาที - 1 ชั่วโมง และกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่า 1 ชั่วโมงขึ้นไปมีการกระจายของข้อมูลไม่แตกต่างกันมาก คือร้อยละ 38.3 และ 37.0 ตามลำดับ

เมื่อนำรายได้เฉลี่ยของแต่ละกลุ่มระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่า กลุ่มระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันมีผลต่างค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .936$ ) ดังตารางที่ 92

ตารางที่ 92 ความแปรปรวนค่าเฉลี่ยของรายได้ต่อเดือนกับระยะเวลาการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

(N = 311)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	2	421590.152	210795.076	.067	.936
ภายในกลุ่ม	308	974603734.607	3164297.840		
รวม	310	975025324.759			

เมื่อนำตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองมาทดสอบกับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า ในกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อยกว่า 30 นาที ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 55.4 เป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201 - 5,400 บาท รองลงมาคือร้อยละ 21.5 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 - 7,601 บาท ที่เหลืออีกร้อยละ 16.9 และ 6.2 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ตามลำดับ

กลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 30 นาที - 1 ชั่วโมง ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 41.4 เป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201 - 5,400 บาท รองลงมาคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท คิดเป็นร้อยละ 26.3 ที่เหลืออีกร้อยละ 23.0 และ 9.2 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 - 7,601 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ตามลำดับ

สำหรับในกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่า 1 ชั่วโมงขึ้นไป ส่วนใหญ่ประมาณครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 52.1 เป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201 - 5,400 บาท รองลงมาคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท คิดเป็นร้อยละ 21.3 ที่เหลืออยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 - 7,601 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 19.1 และ 7.4 ตามลำดับ ดังตารางที่ 93

ตารางที่ 93 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนกับช่วงรายได้ต่อเดือน

(N = 311)

ช่วงรายได้ที่ได้รับ จากผู้ปกครองต่อเดือน	ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น		
	น้อยกว่า 30 นาที (n = 65)	30 นาที – 1 ชั่วโมง (n = 152)	มากกว่า 1 ชั่วโมง (n = 94)
ต่ำกว่า 3,200 บาท	16.9 (11)	26.3 (40)	21.3 (20)
ตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท	55.4 (36)	41.4 (63)	52.1 (49)
ตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท	21.5 (14)	23.0 (35)	19.1 (18)
ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป	6.2 (4)	9.2 (14)	7.4 (7)

$$\chi^2 = 5.422, df = 6, p = .491$$

จากข้อมูลในตารางที่ 93 เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน ผลการทดสอบพบว่า ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .491$ )

ดังนั้น จากการทดสอบระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้กับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นแล้ว ผลการทดสอบปรากฏว่า ตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ของทั้งสองกลุ่มมีผลการทดสอบที่ “ไม่แตกต่างกัน” โดยการทดสอบระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้กับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ไม่มีผลต่างหรือไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ได้แก่ ตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา เท่านั้น

### ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์

จากข้อมูลที่น่าเสนอในตารางที่ 27 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 43.4 เป็นกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวัน รองลงมาคือกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.1 ส่วนอีกร้อยละ 14.5 เป็นกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำ



ทั้งนี้ ในการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัยผู้วิจัยได้จำแนกการทดสอบสมมติฐานออกเป็น การทดสอบกับตัวแปรที่เป็นปัจจัยส่วนบุคคล ดังนี้

#### การทดสอบกับตัวแปรเพศ

เมื่อนำตัวแปรเพศมาวิเคราะห์กับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ จะพบว่า ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้งส่วนใหญ่ ครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 52.7 โดยในกลุ่มเพศหญิงมีสัดส่วนของความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ สูงกว่ากลุ่มเพศชายอยู่ร้อยละ 5.4

ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวัน โดยส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.4 ซึ่งในกลุ่มเพศชายมีสัดส่วนของความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์สูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ร้อยละ 0.8

ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งคือ กลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำส่วนใหญ่เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 55.6 ซึ่งกลุ่มเพศชายมีสัดส่วนของความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์สูงกว่าเพศหญิงอยู่ร้อยละ 11.2

จากข้อมูลข้างต้น พบว่ากลุ่มเพศชายจะมีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์บ่อยครั้งกว่ากลุ่มเพศหญิง โดยพิจารณาจากค่าร้อยละในแต่ละกลุ่ม ดังตารางที่ 94

ตารางที่ 94 ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับเพศ

(N = 311)

เพศ	ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์		
	อ่านน้อยครั้ง (n = 131)	อ่านบ้างบางวัน (n = 135)	อ่านประจำ (n = 45)
ชาย	47.3 (62)	50.4 (68)	55.6 (25)
หญิง	52.7 (69)	49.6 (67)	44.4 (20)

$$\chi^2 = .935, df = 2, p = .627$$

จากตารางที่ 94 แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มเพศหญิงและกลุ่มเพศชายจะมีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ทัดเทียมกัน เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับเพศตามตารางข้างต้น พบว่า

ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ไม่มีความสัมพันธ์กับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .627$ )

#### การทดสอบกับตัวแปรชั้นปีการศึกษา

ทั้งนี้ เมื่อนำตัวแปรชั้นปีศึกษาวิเคราะห์กับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ พบว่า ในกลุ่มที่มีความถี่ในการการอ่านหนังสือการ์ตูนแบบอ่านน้อยครั้งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 29.0 อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 3 รองลงมาคือกลุ่มชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 26.7 ที่เหลือคือร้อยละ 25.2 และ 19.1 อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 ตามลำดับ

ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวันส่วนใหญ่หรือร้อยละ 26.7 อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 2 รองลงมาคือร้อยละ 25.9 อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 4 ที่เหลือคือกลุ่มชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 ซึ่งมีค่าร้อยละที่เท่ากันคือร้อยละ 23.7

สำหรับกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำส่วนใหญ่หรือร้อยละ 28.9 เป็นกลุ่มชั้นปีที่ 1 รองลงมาคือกลุ่มชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 26.7 ที่เท่ากันทั้งสองกลุ่ม และที่เหลือคือกลุ่มชั้นปีที่ 4 มีอยู่ร้อยละ 17.8 ดังตารางที่ 95

ตารางที่ 95 ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับชั้นปีการศึกษา

(N = 311)

ชั้นปีที่ศึกษา	ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์		
	อ่านน้อยครั้ง (n = 131)	อ่านบ้างบางวัน (n = 135)	อ่านประจำ (n = 45)
ชั้นปีที่ 1	26.7 (35)	23.7 (32)	28.9 (13)
ชั้นปีที่ 2	25.2 (33)	26.7 (36)	26.7 (12)
ชั้นปีที่ 3	29.0 (38)	23.7 (32)	26.7 (12)
ชั้นปีที่ 4	19.1 (25)	25.9 (35)	17.8 (8)

$\chi^2 = 3.027$ ,  $df = 6$ ,  $p = .805$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับชั้นปีการศึกษา พบว่า ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ไม่มีความสัมพันธ์กับชั้นปีศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .805$ )

### การทดสอบกับตัวแปรกลุ่มคณะที่ศึกษา

ทั้งนี้ เมื่อนำตัวแปรคณะที่ศึกษามาทดสอบกับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ พบว่า กลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้ง สามอันดับแรกคือกลุ่มคณะบริหารธุรกิจคิดเป็นร้อยละ 32.1 รองลงมาคือกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ โดยมีร้อยละ 19.8 และอันดับที่สามคือกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งมีร้อยละ 10.7

ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวัน พบว่า สามอันดับแรกคือกลุ่มคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 27.4 รองลงมาร้อยละ 16.3 คือกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ และอันดับที่สามคือกลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คือร้อยละ 11.1

สำหรับกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำ พบว่า สามอันดับแรกคือกลุ่มคณะบริหารธุรกิจ โดยมีร้อยละ 17.8 อันดับรองลงมาคือร้อยละ 15.6 เป็นกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ และอันดับที่สามนั้นมีสองกลุ่มคณะที่มีค่าร้อยละเท่ากัน คือร้อยละ 13.3 ได้แก่ กลุ่มคณะครุศาสตร์เทคโนโลยี และกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ดังตารางที่ 96

ตารางที่ 96 ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับคณะ

(N = 311)

คณะที่ศึกษา	ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์		
	อ่านน้อยครั้ง (n = 131)	อ่านบ้างบางวัน (n = 135)	อ่านประจำ (n = 45)
วิศวกรรมศาสตร์	19.8 (26)	16.3 (22)	15.6 (7)
บริหารธุรกิจ	32.1 (42)	27.4 (37)	17.8 (8)
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	6.9 (9)	5.2 (7)	11.1 (5)
ศิลปกรรมศาสตร์	6.1 (8)	7.4 (10)	6.7 (3)
สถาปัตยกรรมศาสตร์	5.3 (7)	8.1 (11)	4.4 (2)
ครุศาสตร์เทคโนโลยี	5.3 (7)	9.6 (13)	13.3 (6)
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	10.7 (14)	8.9 (12)	13.3 (6)
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	9.9 (13)	11.1 (15)	11.1 (5)
ศิลปศาสตร์ประยุกต์	3.8 (5)	5.9 (8)	6.7 (3)

$\chi^2 = 10.792$ ,  $df = 16$ ,  $p = .822^{**}$  (Monte Carlo's Sig. = .847)

\*\* หมายถึง ค่าสถิติที่ได้ไม่ตรงกับข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติไคสแควร์

### การทดสอบกับตัวแปรกลุ่มคณะที่ศึกษา

ทั้งนี้ เมื่อนำตัวแปรคณะที่ศึกษามาทดสอบกับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ พบว่า กลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้ง สามอันดับแรกคือกลุ่มคณะบริหารธุรกิจคิดเป็นร้อยละ 32.1 รองลงมาคือกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ โดยมีร้อยละ 19.8 และอันดับที่สามคือกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งมีร้อยละ 10.7

ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวัน พบว่า สามอันดับแรกคือกลุ่มคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 27.4 รองลงมาร้อยละ 16.3 คือกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ และอันดับที่สามคือกลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คือร้อยละ 11.1

สำหรับกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำ พบว่า สามอันดับแรกคือกลุ่มคณะบริหารธุรกิจ โดยมีร้อยละ 17.8 อันดับรองลงมาคือร้อยละ 15.6 เป็นกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ และอันดับที่สามนั้นมีสองกลุ่มคณะที่มีค่าร้อยละเท่ากัน คือร้อยละ 13.3 ได้แก่ กลุ่มคณะครุศาสตร์เทคโนโลยี และกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ดังตารางที่ 96

ตารางที่ 96 ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับคณะ

(N = 311)

คณะที่ศึกษา	ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์		
	อ่านน้อยครั้ง (n = 131)	อ่านบ้างบางวัน (n = 135)	อ่านประจำ (n = 45)
วิศวกรรมศาสตร์	19.8 (26)	16.3 (22)	15.6 (7)
บริหารธุรกิจ	32.1 (42)	27.4 (37)	17.8 (8)
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	6.9 (9)	5.2 (7)	11.1 (5)
ศิลปกรรมศาสตร์	6.1 (8)	7.4 (10)	6.7 (3)
สถาปัตยกรรมศาสตร์	5.3 (7)	8.1 (11)	4.4 (2)
ครุศาสตร์เทคโนโลยี	5.3 (7)	9.6 (13)	13.3 (6)
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	10.7 (14)	8.9 (12)	13.3 (6)
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	9.9 (13)	11.1 (15)	11.1 (5)
ศิลปศาสตร์ประยุกต์	3.8 (5)	5.9 (8)	6.7 (3)

$\chi^2 = 10.792$ ,  $df = 16$ ,  $p = .822^{**}$  (Monte Carlo's Sig. = .847)

\*\* หมายถึง ค่าสถิติที่ได้ไม่ตรงกับข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติไคสแควร์

จากข้อมูลในตารางข้างต้น เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับคณะที่ศึกษา พบว่า ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ไม่มีความสัมพันธ์กับคณะที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .822$ ) แต่ทั้งนี้ผลของนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของค่าสถิติไคสแควร์ที่ได้ออกมาดังกล่าวข้างต้น ไม่ตรงกับข้อตกลงเบื้องต้น (assumption) ของการใช้สถิติไคสแควร์ที่จะให้มีค่าความคาดหวังของจำนวนตัวอย่างแต่ละช่องเกิน 5 ได้ แต่คิดโดยรวมเป็นร้อยละแล้วจะต้องไม่เกินร้อยละ 20.0 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่คำนวณ ดังนั้น คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .822$ ) ค่านี้จึงไม่สามารถใช้เป็นค่าที่คำนวณได้ แต่ต้องใช้ค่านัยสำคัญที่คำนวณได้จากการใช้สูตรของ Monte Carlo ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งในที่นี้มีค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .066 ( $p = .847$ )

อย่างไรก็ตาม จากค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้สามารถสรุปได้ว่าความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรคณะที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .847$ )

#### การทดสอบกับตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

เมื่อนำตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาวิเคราะห์กับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ พบว่า ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้งส่วนใหญ่ร้อยละ 71.0 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือกลุ่มที่มีสถานภาพของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง มีร้อยละ 15.3 ที่เหลือคือกลุ่มที่บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม คิดเป็นร้อยละ 13.7

ส่วนกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวันส่วนใหญ่หรือร้อยละ 85.9 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือกลุ่มที่มีสถานภาพของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง มีอยู่ร้อยละ 10.4 ที่เหลือร้อยละ 3.7 อยู่ในกลุ่มที่บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม

กลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำ กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 62.2 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือร้อยละ 20.0 เป็นกลุ่มที่มีสถานภาพของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง สำหรับที่เหลือคือกลุ่มที่บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม คิดเป็นร้อยละ 17.8 ดังตารางที่ 97

ตารางที่ 97 ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์  
กับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

(N = 311)

สถานภาพการสมรส ของบิดาและมารดา	ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์		
	อ่านน้อยครั้ง (n = 131)	อ่านบ้างบางวัน (n = 135)	อ่านประจำ (n = 45)
อยู่ด้วยกัน	71.0 (93)	85.9 (116)	62.2 (28)
แยกกันอยู่/หย่าร้าง	15.3 (20)	10.4 (14)	20.0 (9)
บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม	13.7 (18)	3.7 (5)	17.8 (8)

$\chi^2 = 16.786$ ,  $df = 4$ ,  $p = .002^*$ ,  $v = .160$ ; เมื่อ \* เท่ากับ  $p < .05$

เมื่อใช้ค่าสถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาใช้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา พบว่า ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์มีความสัมพันธ์กับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .002$ ) โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มาก ( $v = .160$ )

#### การทดสอบกับตัวแปรลักษณะการพักอาศัย

เมื่อนำตัวแปรลักษณะการพักอาศัยมาดำเนินการวิเคราะห์ กับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ พบว่า กลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้งส่วนใหญ่ร้อยละ 41.2 อยู่ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา รองลงมาคือร้อยละ 22.9 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อน ที่เหลืออีกร้อยละ 13.7, 13.0 และ 9.2 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง, อยู่คนเดียว และอยู่กับบิดาหรือมารดา ตามลำดับ

กลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวัน เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 55.6 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา รองลงมาคือกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อน มีร้อยละ 18.5 ที่เหลืออีกร้อยละ 11.9, 8.9 และ 5.2 อยู่ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่คนเดียว, กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง และกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ

ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำ ส่วนใหญ่ร้อยละ 51.1 เป็นกลุ่มที่อยู่อาศัยกับบิดาและมารดา รองลงมาคือร้อยละ 17.8 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อน ที่เหลืออีกร้อยละ 13.3, 11.1 และ 6.7 เป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่คนเดียว, กลุ่มที่อยู่อาศัยกับญาติพี่น้อง และกลุ่มที่อยู่อาศัยกับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ ดังตารางที่ 98

ตารางที่ 98 ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์  
กับลักษณะการพักอาศัย

(N = 311)

ลักษณะการพักอาศัย	ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์		
	อ่านน้อยครั้ง (n = 131)	อ่านบ้างบางวัน (n = 135)	อ่านประจำ (n = 45)
บิดาและมารดา	41.2 (54)	55.6 (75)	51.1 (23)
ญาติพี่น้อง	13.7 (18)	8.9 (12)	11.1 (5)
เพื่อน	22.9 (30)	18.5 (25)	17.8 (8)
คนเดียว	13.0 (17)	11.9 (16)	13.3 (6)
บิดา/มารดาฝ่ายเดียว	9.2 (12)	5.2 (7)	6.7 (3)

$$\chi^2 = 6.657, df = 8, p = .574$$

จากข้อมูลในตารางที่ 98 เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับลักษณะการพักอาศัย พบว่า ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการพักอาศัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .574$ )

#### การทดสอบกับตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

เมื่อนำตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองมาทดสอบกับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ พบว่า ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้ง มีรายได้ต่ำสุดต่อเดือนคือ 1,800 บาท รายได้สูงสุดต่อเดือนคือ 10,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,739.54 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 21.4 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 4,000 บาท

ส่วนกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวัน มีรายได้ต่ำสุดต่อเดือนคือ 1,000 บาท รายได้สูงสุดต่อเดือนคือ 10,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 4,635.56 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 17.8 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 5,000 บาท

สำหรับกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำ มีรายได้ต่ำสุดคือ 1,000 บาท รายได้สูงสุดคือ 9,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคือ 5,155.56 บาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 22.2 มีรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 5,000 บาท ดังแสดงในตารางที่ 99

ตารางที่ 99 ข้อมูลทั่วไปของความเห็นในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

(N = 311)

ความเห็นในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	รายได้ที่ได้รับ		มัธยฐานของรายได้ต่อเดือน	ร้อยละของมัธยฐานของมัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)
	ต่ำสุด	สูงสุด					
อ่านน้อยครั้ง	1,800	10,000	4,000	21.4 (28)	4,739.54	1862.97	39.3
อ่านบ้างบางวัน	1,000	10,000	5,000	17.8 (24)	4,635.56	1704.09	36.8
อ่านประจำ	1,000	9,000	5,000	22.2 (10)	5,155.56	1689.07	32.8

จากข้อมูลข้างต้น แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้ง มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุดโดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายโดยคิดเป็นร้อยละ 39.3 ส่วนอีกสองกลุ่มคือกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวัน และกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำ ก็มีการกระจายของข้อมูลที่ไม่แตกต่างกันกับกลุ่มแรก คือร้อยละ 36.8 และ 32.8 ตามลำดับ

เมื่อนำรายได้เฉลี่ยของแต่ละกลุ่มความเห็นในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ มาทดสอบด้วยค่าสถิติ One-way ANOVA ผลการทดสอบปรากฏว่าในแต่ละกลุ่มความเห็นในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์มีผลต่างค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .233$ ) ดังตารางที่ 100

ตารางที่ 100 ความแปรปรวนของรายได้ต่อเดือนกับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนต่อสัปดาห์

(N = 311)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	2	9177307.795	4588653.898	1.463	.233
ภายในกลุ่ม	308	965848016.964	3135870.185		
รวม	310	975025324.759			



ทั้งนี้ เมื่อนำตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนมาทำการวิเคราะห์กับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ พบว่า ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้งส่วนใหญ่หรือร้อยละ 46.6 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201 - 5,400 บาท รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่ำกว่า 3,200 บาท คิดเป็นร้อยละ 24.4 ที่เหลืออีกร้อยละ 19.8 และ 9.2 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 5,401 - 7,600 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ตามลำดับ

ส่วนกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวันส่วนใหญ่หรือร้อยละ 45.9 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201 - 5,400 บาท รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่ำกว่า 3,200 บาท คิดเป็นร้อยละ 25.2 ที่เหลืออีกร้อยละ 22.2 และ 6.7 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 5,401 - 7,600 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ตามลำดับ

สำหรับกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำโดยส่วนใหญ่เกินครึ่งหรือร้อยละ 55.6 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201 - 5,400 บาท รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 5,401 - 7,600 บาท คือร้อยละ 24.4 ที่เหลืออีกร้อยละ 11.1 และ 8.9 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่ำกว่า 3,200 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป ตามลำดับ ดังตารางที่ 101

ตารางที่ 101 ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับช่วงรายได้

(N = 311)

ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน	ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์		
	อ่านน้อยครั้ง (n = 131)	อ่านบ้างบางวัน (n = 135)	อ่านประจำ (n = 45)
ต่ำกว่า 3,200 บาท	24.4 (32)	25.2 (34)	11.1 (5)
ตั้งแต่ 3,201 - 5,400 บาท	46.6 (61)	45.9 (62)	55.6 (25)
ตั้งแต่ 5,401 - 7,600 บาท	19.8 (26)	22.2 (30)	24.4 (11)
ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป	9.2 (12)	6.7 (9)	8.9 (4)

$\chi^2 = 5.431$ ,  $df = 6$ ,  $p = .490$

จากตารางที่ 101 เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) มาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน ผลการทดสอบปรากฏว่า ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ไม่มีความสัมพันธ์กับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ( $p = .574$ )

ทั้งนี้ จากการทดสอบระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้กับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ของทั้งสองกลุ่มมีผลการทดสอบที่ “ไม่แตกต่างกัน” โดยการทดสอบระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้กับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ ผลปรากฏว่า ตัวแปรที่เกี่ยวกับรายได้ไม่มีผลต่างหรือไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น จากข้อมูลข้างต้นระหว่างตัวแปรความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ ปรากฏผลการทดสอบโดยภาพรวมได้ว่า ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ ได้แก่ ตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา เพียงตัวแปรเดียว

### ข้อสรุปในการทดสอบสมมติฐานที่ 2

ในการทดสอบสมมติฐานที่ 2 “นักศึกษาที่มีปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันมีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย” พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 311 ตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น โดยเป็นการทดสอบข้อคำถามที่เป็นประเด็นเพิ่มเติมรวม 3 ประเด็น พบว่า

ประเด็นแรกคือประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน โดยผลการทดสอบปรากฏว่า ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน ได้แก่ ตัวแปรเพศ โดยมีความสัมพันธ์กับประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .000$ ) โดยมีขนาดของความสัมพัทธ์ปานกลาง ( $V = .592$ )

ประเด็นที่สองคือระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น โดยผลการทดสอบปรากฏว่า ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ได้แก่ ตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา โดยมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .008$ ) โดยมีขนาดของความสัมพัทธ์ไม่มากนัก ( $V = .153$ )

ประเด็นที่สามคือความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ โดยผลการทดสอบปรากฏว่า ตัวแปรที่เป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ ได้แก่ สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา โดยมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการอ่านหนังสือ

การดูนัยพู่่นต่อสัปดาห์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .002$ ) โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มากนัก ( $V = .160$ )

ดังนั้น จากข้อมูลการทดสอบต่าง ๆ จึงทำให้เกิดการยอมรับสมมติฐานที่ 2 ที่ว่า "นักศึกษาที่มีปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรอ่านหนังสือการดูนัยพู่่นที่แตกต่างกันมีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย"

### **สมมติฐานที่ 3 : นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกัน มีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย**

จากข้อมูลซึ่งเป็นคะแนนของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเป็นรายชื่อในตารางที่ 29 ผู้วิจัยได้แบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเป็นรายชื่อ โดยจะเห็นได้จากข้อมูลในตารางที่ 30 ว่า จากจำนวนการตอบคำถามของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 33.7 จะอยู่ในกลุ่มระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบเห็นด้วย รองลงมาคือระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 25.5 ที่เหลืออีกร้อยละ 22.6, 14.7 และ 3.5 อยู่ในระดับทัศนคติระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง, ระดับไม่เห็นด้วย และระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จะพบว่า มีคะแนนต่ำสุดอยู่ที่ 44 คะแนน และสูงสุดอยู่ที่ 85 คะแนน โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 7.6 มีคะแนนรวมอยู่ที่ระดับ 64 คะแนน และมีค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมเท่ากับ 65.69 ( $\bar{X} = 65.69$ ,  $SD = 6.754$ ) ซึ่งสามารถจัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบกลาง"

จากการพิจารณาคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ มาเทียบกับเกณฑ์ในการแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบใช้คะแนนรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 55.9 อยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบกลาง" มีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบสมัยใหม่" อยู่ร้อยละ 11.8 ส่วนในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบดั้งเดิม" นั้นไม่มีจำนวนตัวอย่างจึงคำนวณค่าร้อยละได้เท่ากับ 0.0 ดังนั้น ในการนำเสนอการทดสอบสมมติฐานที่ต้องใช้ตัวแปรประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอเพียงกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลาง และกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่เท่านั้น

การทดสอบสมมติฐานที่ 3 ผู้วิจัยต้องการทดสอบว่ามีตัวแปรในปัจจัยส่วนบุคคลใดบ้างที่ส่งผลต่อทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ซึ่งจะดำเนินการในการทดสอบระหว่างตัวแปรต่าง ๆ กับตัว

แปรที่เกี่ยวกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีอยู่ 2 กลุ่มด้วยกัน ได้แก่ กลุ่มคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศและกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ โดยจะนำเสนอตัวแปรที่เกี่ยวกับประเภทของทัศนคติทั้งสองกลุ่มเหล่านี้ควบคู่กันไป เพื่อให้เห็นถึงความสอดคล้องและ/หรือผลต่างของตัวแปรดังกล่าว

ทั้งนี้ ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่นำมาทำการทดสอบในสมมติฐานนี้ ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา ลักษณะการพักอาศัย รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน และประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น โดยนำเสนอเป็นลำดับดังต่อไปนี้

#### การทดสอบกับตัวแปรเพศ

เมื่อนำตัวแปรเพศมาดำเนินการวิเคราะห์กับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ในกลุ่มเพศชายมีจำนวนตัวอย่าง 204 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 48 และสูงสุดที่ 83 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 8.3 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 64 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 63.57 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

ในขณะที่กลุ่มเพศหญิงมีจำนวนตัวอย่าง 204 ตัวอย่าง มีคะแนนต่ำสุดที่ 44 และสูงสุดที่ 85 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 8.3 โดยมีระดับคะแนนอยู่ที่ 67 และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 67.81 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่” ดังตารางที่ 102

ตารางที่ 102 ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับเพศ

เพศ	คะแนนรวม		มัธยฐานของคะแนน	ร้อยละมัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	ประเภทของทัศนคติ
	ต่ำสุด	สูงสุด					
ชาย	48	83	64	8.3 (17)	63.57	6.151	กลาง
หญิง	44	85	67	8.3 (17)	67.81	6.677	ใหม่

(N = 408)

เมื่อใช้สถิติ t-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมระหว่างกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .000$ ) โดยในกลุ่มเพศหญิงมี

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสัดส่วนสูงกว่าในกลุ่มเพศชายอยู่ 4.24 ดังแสดงในตารางที่ 103

ตารางที่ 103 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศจำแนกตามเพศ

(N = 408)

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	204	63.57	6.151	-6.679	.000*
หญิง	204	67.81	6.677		

\*  $p < .05$ ;  $CV_{ชาย} = 9.7$ ,  $CV_{หญิง} = 9.8$

หากนำกลุ่มตัวอย่างมาแบ่งตามกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่าในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางโดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 61.8 เป็นกลุ่มเพศชาย อีกร้อยละ 38.2 เป็นกลุ่มเพศหญิง ส่วนกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 65.0 เป็นกลุ่มเพศหญิง ที่เหลืออีกร้อยละ 53.0 เป็นกลุ่มเพศชาย

ทั้งนี้ ในกลุ่มเพศชายที่อยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางจะมีสัดส่วนสูงกว่าแบบสมัยใหม่อยู่ร้อยละ 8.8 ในขณะที่กลุ่มเพศหญิงที่อยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่จะมีสัดส่วนสูงกว่าแบบกลางอยู่ร้อยละ 26.8

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย พบว่า ทั้งสองกลุ่มเพศมีการกระจายข้อมูลไม่แตกต่างกันมากนัก โดยกลุ่มเพศชายมีร้อยละ 9.7 ส่วนกลุ่มเพศหญิงมีร้อยละ 9.8 ทั้งสองกลุ่มเพศมีสัดส่วนผลต่างของค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่ร้อยละ 0.1 ดังตารางที่ 104

ตารางที่ 104 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับเพศ

(N = 408)

เพศ	ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	
	แบบกลาง (n = 228)	แบบสมัยใหม่ (n = 180)
ชาย	61.8 (141)	53.0 (63)
หญิง	38.2 (87)	65.0 (117)

$\chi^2 = 28.989$ ,  $df = 1$ ,  $p = .000^*$ ,  $\phi = .267$ ; เมื่อ \*  $p < .05$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรเพศตามตารางข้างต้น พบว่า ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศมีความสัมพันธ์กับตัวแปรเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .000$ ) โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มากนัก ซึ่งพิจารณาได้จากค่า Phi ซึ่งมีค่าเท่ากับ .267

ดังนั้น จากการทดสอบตัวแปรเพศกับตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศและตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ผลปรากฏว่า ผลการทดสอบของตัวแปรการแบ่งประเภททั้งสองกลุ่ม “มีความสอดคล้องกัน” โดยมีความสอดคล้องกันไปในทิศทางเชิงบวก

เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า กลุ่มเพศที่แตกต่างมีผลต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในขณะเดียวกันเมื่อทดสอบด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่า กลุ่มเพศมีความสัมพันธ์กับประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มากนัก

#### การทดสอบกับตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา

เมื่อนำตัวแปรชั้นปีที่ศึกษามาดำเนินการวิเคราะห์กับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า กลุ่มชั้นปีที่ 1 มีจำนวนตัวอย่าง 102 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 44 และสูงสุดที่ 80 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 10.8 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 64 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 64.75 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

ในกลุ่มชั้นปีที่ 2 มีจำนวนตัวอย่าง 102 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 48 และสูงสุดที่ 82 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 8.8 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 64 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 64.81 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

ในกลุ่มชั้นปีที่ 3 มีจำนวนตัวอย่าง 102 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 53 และสูงสุดที่ 84 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 8.8 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 70 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.63 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

สำหรับในกลุ่มชั้นปีที่ 4 มีจำนวนตัวอย่าง 102 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 85 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 6.9 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 67 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.58 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูลจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายของ ทั้งสี่กลุ่มชั้นปีแล้ว พบว่าแต่ละกลุ่มชั้นปีที่ศึกษามีการกระจายของข้อมูลแตกต่างกันไม่มากนัก โดย ชั้นปีที่ 4 มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุดคือร้อยละ 10.5 รองลงมาคือชั้นปีที่ 1 และ 2 ซึ่งมีการกระจายที่เท่ากันคือร้อยละ 10.2 สุดท้ายมีการกระจายที่ร้อยละ 10.0 อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 3 ดังแสดงใน ตารางที่ 105

ตารางที่ 105 ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับชั้นปีที่ศึกษา

(N = 408)

ชั้นปี	คะแนนรวม		มัธยฐาน ของ คะแนน	ร้อยละของ มัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)	ประเภทของ ทัศนคติ
	ต่ำสุด	สูงสุด						
ชั้นปีที่ 1	44	80	64	10.8 (11)	64.75	6.600	10.2	กลาง
ชั้นปีที่ 2	48	82	64	8.8 (9)	64.81	6.630	10.2	กลาง
ชั้นปีที่ 3	53	84	70	8.8 (9)	66.63	6.642	10.0	ใหม่
ชั้นปีที่ 4	54	85	67	6.9 (7)	66.58	6.989	10.5	ใหม่

จากการทดสอบโดยนำคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแต่ละกลุ่มชั้นปีที่ศึกษามาทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่า ชั้นปีที่แตกต่างกันมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .058$ ) ดังแสดงในตารางที่ 106

ตารางที่ 106 ความแปรปรวนของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับชั้นปีที่ศึกษา

(N = 408)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	3	339.539	113.180	2.509	.058
ภายในกลุ่ม	404	18227.549	45.118		
รวม	407	18567.088			

ทั้งนี้ หากนำกลุ่มชั้นปีที่ศึกษามาแบ่งตามกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางส่วนใหญ่หรือร้อยละ 28.5 อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ซึ่งมีค่าร้อยละที่เท่ากัน ที่เหลือร้อยละ 21.9 และ 21.1 คือกลุ่มชั้นปีที่ 4 และกลุ่มชั้นปีที่ 3 ตามลำดับ ส่วนในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่โดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 30.0 อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 3 รองลงมาคิดเป็นร้อยละ 28.9 อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 4 ที่เหลือคือกลุ่มชั้นปีที่ 1 และกลุ่มชั้นปีที่ 2 ที่มีค่าร้อยละที่เท่ากันคือ 20.6 ดังตารางที่ 107

ตารางที่ 107 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับชั้นปีที่ศึกษา

(N = 408)

ชั้นปีที่ศึกษา	ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	
	แบบกลาง (n = 228)	แบบสมัยใหม่ (n = 180)
ชั้นปีที่ 1	28.5 (65)	20.6 (37)
ชั้นปีที่ 2	28.5 (65)	20.6 (37)
ชั้นปีที่ 3	21.1 (48)	30.0 (54)
ชั้นปีที่ 4	21.9 (50)	28.9 (52)

$\chi^2 = 10.304$ ,  $df = 3$ ,  $p = .016^*$ ,  $V = .159$ ; เมื่อ \*  $p < .05$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรชั้นปีที่ศึกษาตามตารางข้างต้น พบว่า ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศมีความสัมพันธ์กับตัวแปรชั้นปีที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .016$ ) โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มากนัก ( $V = .159$ )

ดังนั้น จากการทดสอบตัวแปรชั้นปีที่ศึกษากับตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศและตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ผลปรากฏว่า ผลการทดสอบของตัวแปรการแบ่งประเภททั้งสองกลุ่ม “ไม่มีความสอดคล้องกัน”

โดยเมื่อใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่า กลุ่มชั้นปีที่แตกต่างกันจะมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ในการทดสอบ พบว่า กลุ่มชั้นปีที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มากนัก



### การทดสอบกับตัวแปรคณะที่ศึกษา

เมื่อนำตัวแปรคณะที่ศึกษามาดำเนินการวิเคราะห์กับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า กลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีจำนวนตัวอย่าง 80 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 85 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 12.5 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 64 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.49 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

กลุ่มคณะบริหารธุรกิจ มีจำนวนตัวอย่าง 104 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 53 และสูงสุดที่ 85 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 7.7 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 65 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.08 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

กลุ่มคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มีจำนวนตัวอย่าง 32 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 84 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 12.5 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 71 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.34 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

กลุ่มคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีจำนวนตัวอย่าง 32 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 53 และสูงสุดที่ 78 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 21.9 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 61 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 63.56 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

กลุ่มคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีจำนวนตัวอย่าง 24 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 57 และสูงสุดที่ 78 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 16.7 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 61 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 64.58 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

กลุ่มคณะครุศาสตร์เทคโนโลยี มีจำนวนตัวอย่าง 32 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 44 และสูงสุดที่ 78 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 12.5 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 63 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 63.28 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

กลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีจำนวนตัวอย่าง 40 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 48 และสูงสุดที่ 81 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 10.0 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 56 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 64.88 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

กลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มีจำนวนตัวอย่าง 40 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 55 และสูงสุดที่ 83 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 10.0 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 69 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 68.38 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบสมัยใหม่"

กลุ่มคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มีจำนวนตัวอย่าง 24 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 74 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 25.0 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 67 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 64.54 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบกลาง" ดังตารางที่ 108

ตารางที่ 108 ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับคณะที่ศึกษา

(N = 408)

คณะที่ศึกษา	คะแนนรวม		มัธยฐาน ของ คะแนน	ร้อยละของ มัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)	ประเภท ของ ทัศนคติ
	ต่ำสุด	สูงสุด						
วิศวกรรมศาสตร์	54	85	64	12.5 (10)	66.49	6.743	10.1	ใหม่
บริหารธุรกิจ	53	85	65	7.7 (8)	66.08	6.482	9.8	ใหม่
คหกรรมศาสตร์ฯ	54	84	71	12.5 (4)	66.34	7.196	10.8	ใหม่
ศิลปกรรมศาสตร์	53	78	61	21.9 (7)	63.56	6.450	10.1	กลาง
สถาปัตยกรรมฯ	57	78	61	16.7 (4)	64.58	5.307	8.2	กลาง
ครุศาสตร์ฯ	44	78	63	12.5 (4)	63.28	7.553	11.9	กลาง
วิทยาศาสตร์ฯ	48	81	56	10.0 (4)	64.88	7.997	12.3	กลาง
สื่อสารมวลชนฯ	55	83	69	10.0 (4)	68.38	5.886	8.6	ใหม่
ศิลปศาสตร์ประยุกต์	54	74	67	25.0 (6)	64.54	5.532	8.6	กลาง

เมื่อพิจารณาคะแนนรวมเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มคณะ จะแสดงข้อมูลให้เห็นว่า กลุ่มคณะสื่อสารมวลชนมีคะแนนรวมเฉลี่ยของทัศนคติสูงสุดคือ 68.38 และกลุ่มคณะครุศาสตร์เทคโนโลยีมีคะแนนรวมเฉลี่ยของทัศนคติต่ำสุดคือ 63.28 โดยใช้ค่าคะแนนรวมเฉลี่ยสูงสุดและต่ำสุดนี้มาหาค่าความต่างของระดับคะแนนรวมเฉลี่ยโดยใช้ค่าพิสัย พบว่า ข้อมูลจากตารางที่ 108 มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยรวมในระดับไม่มากโดยมีค่าพิสัยของคะแนนรวมเฉลี่ยอยู่ที่ 5.1 และเมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูลในแต่ละกลุ่มคณะแล้ว พบว่าในแต่ละกลุ่มคณะมีการกระจายของ

ข้อมูลไม่แตกต่างกัน ซึ่งกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย คิดเป็นร้อยละ 12.3 (CV = 12.3%) และกลุ่มคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุด โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย คิดเป็นร้อยละ 8.2 (CV = 8.2%) ทั้งนี้ ทั้งสองกลุ่มคณะมีการกระจายของข้อมูลเล็กน้อย และมีผลต่างของการกระจายข้อมูลเล็กน้อยเช่นกัน โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ร้อยละ 4.1 (CV = 4.1%)

ทั้งนี้ จากการทดสอบคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของแต่ละกลุ่มคณะที่ศึกษามาทดสอบด้วยค่าสถิติ One-way ANOVA พบว่า คณะที่แตกต่างกันจะมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .026$ ) ดังตารางที่ 109

ตารางที่ 109 ความแปรปรวนของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับคณะที่ศึกษา

(N = 408)					
แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	8	786.612	98.326	2.206	.026*
ภายในกลุ่ม	399	17780.476	44.563		
รวม	407	18567.088			

\*  $p < .05$

จากข้อมูลในตารางที่ 109 ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าในการทดสอบสถิติด้วย One-way ANOVA ปรากฏพบกลุ่มคณะที่ศึกษาอย่างน้อย 1 คู่ที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยปรากฏผลต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบรายคู่ ในตารางการเปรียบเทียบเชิงซ้อน (multiple comparison) จากการทดสอบด้วยวิธี LSD ดังแสดงในตารางที่ 110

ตารางที่ 110 ค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับคณะที่ศึกษา

(N = 408)

คณะ	คณะ	คณะ								
		คอ	คก	คค	สท	วท	บธ	คท	วศ	ทสม
	$\bar{X}$	63.28	63.56	64.54	64.58	64.88	66.08	66.34	66.49	68.38
คอ	63.28	-	0.28	1.26	1.30	1.60	2.80*	3.06	3.21*	5.10*
คก	63.56	-	-	0.98	1.02	1.32	2.52	2.78	2.93*	4.82*
คค	64.54	-	-	-	0.04	0.34	1.54	1.80	1.95	3.84*
สท	64.58	-	-	-	-	0.30	1.50	1.76	1.91	3.80*
วท	64.88	-	-	-	-	-	1.20	1.46	1.61	3.50*
บธ	66.08	-	-	-	-	-	-	0.26	0.41	2.30
คท	66.34	-	-	-	-	-	-	-	0.15	2.04
วศ	66.49	-	-	-	-	-	-	-	-	1.89
ทสม	68.38	-	-	-	-	-	-	-	-	-

\*  $p < .05$ 

จากข้อมูลที่ปรากฏในตารางที่ 110 ข้างต้น จะพบว่าคณะที่แตกต่างมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีสัดส่วนผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเป็นรายคู่ ซึ่งมีสัดส่วนผลต่างรายคู่ทั้งหมด 8 รายคู่ดังนี้

กลุ่มคณะบริหารธุรกิจ (บธ) มีสัดส่วนความแตกต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มคณะครุศาสตร์เทคโนโลยี (คอ) อยู่ 2.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ (วศ) มีสัดส่วนความแตกต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มคณะครุศาสตร์เทคโนโลยี (คอ) อยู่ 3.21 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ (วศ) มีสัดส่วนความแตกต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มคณะศิลปกรรมศาสตร์ (คก) อยู่ 2.93 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน (ทสม) มีสัดส่วนความแตกต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มคณะครุศาสตร์เทคโนโลยี (คอ) อยู่ 5.10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน (ทสม) มีสัดส่วนความแตกต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มคณะศิลปกรรมศาสตร์ (ศก) อยู่ 4.82 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน (ทสม) มีสัดส่วนความแตกต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ (ศศ) อยู่ 3.84 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน (ทสม) มีสัดส่วนความแตกต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ (สถ) อยู่ 3.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน (ทสม) มีสัดส่วนความแตกต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (วท) อยู่ 3.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทั้งนี้ หากนำกลุ่มคณะที่ศึกษามาจำแนกตามกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางส่วนใหญ่หรือร้อยละ 28.5 อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ซึ่งมีจำนวนค่าร้อยละที่เท่ากันทั้งสองกลุ่มชั้นปี ส่วนที่เหลือเป็นกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 4 และกลุ่มชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 21.9 และ 21.1 ตามลำดับ

ส่วนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ซึ่งอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่นั้นเป็นกลุ่มที่อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 3 โดยคิดเป็นร้อยละ 30.0 รองลงมาคือร้อยละ 28.9 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในกลุ่มชั้นปีที่ 4 ส่วนที่เหลือคือกลุ่มชั้นปีที่ 1 และกลุ่มชั้นปีที่ 2 ซึ่งมีค่าร้อยละที่เท่ากันทั้งสองกลุ่มชั้นปี นั่นคือร้อยละ 20.6 ดังแสดงในตารางที่ 111

ตารางที่ 111 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับคณะที่ศึกษา

(N = 408)

คณะที่ศึกษา	ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	
	แบบกลาง (n = 228)	แบบสมัยใหม่ (n = 180)
วิศวกรรมศาสตร์	18.9 (43)	20.6 (37)
บริหารธุรกิจ	24.1 (55)	27.2 (49)
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	6.6 (15)	9.4 (17)
ศิลปกรรมศาสตร์	9.6 (22)	5.6 (10)
สถาปัตยกรรมศาสตร์	7.5 (17)	3.9 (7)
ครุศาสตร์เทคโนโลยี	9.6 (22)	5.6 (10)
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	11.0 (25)	8.3 (15)
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	7.0 (16)	13.3 (24)
ศิลปศาสตร์ประยุกต์	5.7 (13)	6.1 (11)

$$\chi^2 = 13.086, df = 8, p = .109$$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรคณะที่ศึกษาตามตารางข้างต้น พบว่า ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรคณะที่ศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .109$ )

ดังนั้น จากการทดสอบตัวแปรคณะที่ศึกษากับตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศและตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ผลการทดสอบปรากฏว่า ตัวแปรการแบ่งประเภททัศนคติทั้งสองกลุ่ม “ไม่มีความสอดคล้องกัน”

โดยเมื่อใช้สถิติ One-way ANOVA ในการทดสอบ พบว่า กลุ่มคณะที่แตกต่างมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยปรากฏตารางเปรียบเทียบเชิงซ้อนที่มาจากวิธีการ LSD โดยบอกถึงผลต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนรวมที่แตกต่างกันเป็นรายคู่จำนวน 8 รายคู่ ในขณะที่เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ในการทดสอบพบว่า คณะที่ศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

### การทดสอบกับตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

ทั้งนี้ เมื่อนำตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดามาทำการวิเคราะห์กับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า กลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน มีจำนวนตัวอย่าง 316 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 44 และสูงสุดที่ 85 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 7.9 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 64 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 65.38 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

กลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง มีจำนวนตัวอย่าง 54 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 55 และสูงสุดที่ 81 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 13.0 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 66 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.22 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

กลุ่มที่มีสถานภาพแบบบิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม มีจำนวนตัวอย่างอยู่ 38 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 82 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 13.2 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ คะแนน 70 และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 67.50 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

เมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูลโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย พบว่า ในแต่ละกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดามีการกระจายของข้อมูลที่ไม่แตกต่างกัน โดยกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่/หย่าร้าง ซึ่งมีการกระจายของข้อมูลเล็กน้อย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายคิดเป็นร้อยละ 10.4 ( $CV = 10.4\%$ ) รองลงมาคือกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน ที่มีการกระจายของข้อมูลเล็กน้อยเช่นกัน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายคิดเป็นร้อยละ 10.3 ( $CV = 10.3\%$ ) และสุดท้ายคือกลุ่มที่มีสถานภาพแบบบิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรมที่มีการกระจายของข้อมูลเล็กน้อย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายคิดเป็นร้อยละ 9.6 ( $CV = 9.6\%$ ) ดังตารางที่ 112

ตารางที่ 112 ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับสถานภาพการสมรส

(N = 408)

สถานภาพการ สมรสของ บิดาและมารดา	คะแนนรวม		มัธยฐาน ของ คะแนน	ร้อยละ มัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)	ประเภทของ ทัศนคติ
	ต่ำสุด	สูงสุด						
อยู่ด้วยกัน	44	85	64	7.9 (25)	65.38	6.752	10.3	กลาง
แยกกันอยู่/หย่าร้าง	55	81	66	13.0 (7)	66.22	6.862	10.4	ใหม่
บิดาและ/หรือ มารดาถึงแก่กรรม	54	82	70	13.2 (5)	67.50	6.450	9.6	ใหม่

ทั้งนี้ จากการทดสอบโดยนำคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของแต่ละกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดามาทดสอบด้วยค่าสถิติ One-way ANOVA ปรากฏผลการทดสอบว่า สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาที่แตกต่างกันมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .156$ ) ดังตารางที่ 113

ตารางที่ 113 ความแปรปรวนของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับ

สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

(N = 408)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	2	169.587	84.794	1.867	.156
ภายในกลุ่ม	405	18397.501	45.426		
รวม	407	18567.088			

หากนำกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา มาทดสอบตามกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลาง ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 78.9 อยู่ในกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาเป็นกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่และหย่าร้าง คือร้อยละ 14.9 ที่เหลืออีกร้อยละ 6.1 คือกลุ่มที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมและถึงแก่กรรมทั้งคู่



ส่วนกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่โดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 75.6 อยู่ในกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน รองลงมาคือร้อยละ 13.3 เป็นกลุ่มที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมและถึงแก่กรรมทั้งคู่ ที่เหลืออีกร้อยละ 11.1 คือกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบแยกกันอยู่และหย่าร้าง ดังตารางที่ 114

ตารางที่ 114 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับ  
สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

(N = 408)

สถานภาพการสมรส ของบิดาและมารดา	ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	
	แบบกลาง (n = 228)	แบบสมัยใหม่ (n = 180)
อยู่ด้วยกัน	78.9 (180)	75.6 (136)
แยกกันอยู่/หย่าร้าง	14.9 (34)	11.1 (20)
บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม	6.1 (14)	13.3 (24)

$\chi^2 = 6.821$ ,  $df =$  ,  $p = .033^*$ ,  $V = .129$ ; เมื่อ \*  $p < .05$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ กับตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาตามตารางข้างต้นพบว่า ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศมีความสัมพันธ์กับตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .033$ ) โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มากนัก ( $V = .129$ )

ดังนั้น จากการทดสอบตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดากับตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ และตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ผลการทดสอบของตัวแปรปรากฏว่า ตัวแปรการแบ่งประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศทั้งสองกลุ่ม "ไม่มีความสอดคล้องกัน"

โดยเมื่อใช้สถิติ One-way ANOVA ในการทดสอบ พบว่า กลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาที่แตกต่างกันมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในขณะเดียวกันเมื่อใช้ค่าสถิติไคสแควร์ในการทดสอบพบว่า กลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อ

ทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มากนัก

#### การทดสอบกับตัวแปรลักษณะการพักอาศัย

เมื่อนำตัวแปรลักษณะการพักอาศัยมาวิเคราะห์กับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า กลุ่มที่มีการพักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา มีจำนวนตัวอย่าง 200 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 44 และสูงสุดที่ 85 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 10.0 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 64 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 65.30 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

กลุ่มที่มีการพักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง มีจำนวนตัวอย่าง 50 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 81 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 10.0 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 62 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.78 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

กลุ่มที่มีการพักอาศัยอยู่กับเพื่อน มีจำนวนตัวอย่าง 77 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 80 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 9.1 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 60 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 65.83 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

กลุ่มที่มีการพักอาศัยอยู่คนเดียว มีจำนวนตัวอย่าง 53 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 53 และสูงสุดที่ 83 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 13.2 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 70 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.58 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

กลุ่มที่มีการพักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว มีจำนวนตัวอย่าง 28 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 82 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 14.3 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 58 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 64.50 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มเพศชายจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

เมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูลจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย จะพบว่า กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดา/มารดาฝ่ายเดียวมีการกระจายข้อมูลมากที่สุด คือมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ร้อยละ 11.6 และกลุ่มที่มีการกระจายน้อยที่สุดหรือมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการ

กระจายน้อยที่สุดคือกลุ่มที่พักอยู่กับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 9.2 ทั้งนี้ มีพิสัยของค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ร้อยละ 2.4 ดังตารางที่ 115

ตารางที่ 115 ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับลักษณะการพักอาศัย

(N = 408)

ลักษณะการพักอาศัย	คะแนนรวม		มัธยฐาน ของ คะแนน	ร้อยละ มัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)	ประเภท ของ ทัศนคติ
	ต่ำสุด	สูงสุด						
บิดาและมารดา	44	85	64	10.0 (20)	65.30	7.039	10.8	กลาง
ญาติพี่น้อง	54	81	62	10.0 (5)	66.78	6.456	9.7	ใหม่
เพื่อน	54	80	60	9.1 (7)	65.83	6.086	9.2	กลาง
คนเดียว	53	83	70	13.2 (7)	66.58	6.455	9.7	ใหม่
บิดา/มารดาฝ่ายเดียว	54	82	58	14.3 (4)	64.50	7.476	11.6	กลาง

จากการนำคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของในแต่ละกลุ่มลักษณะการพักอาศัยมาทดสอบด้วยค่าสถิติ One-way ANOVA พบว่า ลักษณะการพักอาศัยที่แตกต่างจะมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .432$ ) ดังตารางที่ 116

ตารางที่ 116 ความแปรปรวนของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับลักษณะพักอาศัย

(N = 408)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	4	174.240	43.560	.954	.432
ภายในกลุ่ม	403	18392.848	45.640		
รวม	407	18567.088			

ทั้งนี้ หากนำกลุ่มลักษณะการพักอาศัยมาแบ่งตามกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางส่วนใหญ่หรือร้อยละ 50.4 อยู่ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา รองลงมาเป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อน

คิดเป็นร้อยละ 19.3 ที่เหลืออีกร้อยละ 11.0, 10.5 หรือ 8.8 อยู่ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง, อยู่คนเดียว และอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 47.2 อยู่ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา รองลงมาเป็นกลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 18.3 ที่เหลืออีกร้อยละ 16.1, 13.9 หรือ 4.4 อยู่ในกลุ่มที่พักอาศัยอยู่คนเดียว, อยู่กับญาติพี่น้อง และอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว ตามลำดับ ดังตารางที่ 117

ตารางที่ 117 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับลักษณะพักอาศัย

(N = 408)

ลักษณะการพักอาศัย	ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	
	แบบกลาง (n = 228)	แบบสมัยใหม่ (n = 180)
บิดาและมารดา	50.4 (115)	47.2 (85)
ญาติพี่น้อง	11.0 (25)	13.9 (25)
เพื่อน	19.3 (44)	18.3 (33)
คนเดียว	10.5 (24)	16.1 (29)
บิดาหรือมารดาฝ่ายเดียว	8.8 (20)	4.4 (8)

$$\chi^2 = 6.219, df = 4, p = .183$$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรลักษณะการพักอาศัยตามตารางข้างต้น พบว่า ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรลักษณะการพักอาศัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .183$ )

ดังนั้น จากการทดสอบตัวแปรลักษณะการพักอาศัยกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศระหว่างตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ผลการทดสอบของตัวแปรการแบ่งประเภทของทั้งสองกลุ่มปรากฏว่า "มีความสอดคล้องกัน" แต่เป็นไปในทิศทางเชิงลบ

นั่นคือ เมื่อใช้สถิติ One-way ANOVA ในการทดสอบ พบว่า กลุ่มลักษณะการพักอาศัยที่แตกต่างกันจะมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการใช้สถิติโคสแควร์ในการทดสอบพบว่าลักษณะการพักอาศัย ไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

#### การทดสอบกับตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่ารายได้ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนโดยเฉลี่ยคือ 4,807.06 บาท มีรายได้ต่ำสุดต่อเดือนอยู่ที่ 1,000 บาท มีรายได้สูงสุดต่อเดือนอยู่ที่ 12,000 บาท กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 17.2 ได้รับรายได้จากผู้ปกครองต่อเดือนอยู่ที่ 5,000 บาท

ทั้งนี้ เนื่องจากตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองเป็นตัวแปรเชิงปริมาณ ทำให้มีระดับช่วงของตัวแปรหลายระดับ ส่งผลให้เกิดความยุ่งยากแก่การนำเสนอ ดังนั้น เพื่อให้เห็นภาพกว้าง ๆ ผู้วิจัยจึงพิจารณาในการใช้จำนวนรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน โดยพิจารณาจากร้อยละที่เป็น 5 อันดับแรกของรายได้ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน เป็นกลุ่มตัวแทนในการอธิบายให้พหุเห็นภาพโดยประมาณ ดังนี้

เมื่อนำตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนที่มีค่าร้อยละอยู่ใน 5 อันดับแรกของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมาวิเคราะห์กับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า กลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอันดับที่ 1 คือมีรายได้เป็นจำนวน 5,000 บาทต่อเดือน มีจำนวนตัวอย่าง 70 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 50 และสูงสุดที่ 85 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 10.0 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 62 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.20 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนเป็นจำนวน 5,000 บาทจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

กลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอันดับที่ 2 คือมีรายได้เป็นจำนวน 4,000 บาทต่อเดือน มีจำนวนตัวอย่าง 68 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 53 และสูงสุดที่ 82 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 8.8 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 67 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.47 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนเป็นจำนวน 4,000 บาทจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

กลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอันดับที่ 3 คือมีรายได้เป็นจำนวน 4,500 บาทต่อเดือน มีจำนวนตัวอย่าง 48 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 78 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 10.4 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 66 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 64.02 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนเป็นจำนวน 4,500 บาทจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

ผู้ปกครองต่อเดือนเป็นจำนวน 4,500 บาทจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

กลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอันดับที่ 4 คือมีรายได้เป็นจำนวน 3,000 บาทต่อเดือน มีจำนวนตัวอย่าง 47 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 81 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 10.6 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 66 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.40 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนเป็นจำนวน 3,000 บาทจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

กลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอันดับที่ 5 คือมีรายได้เป็นจำนวน 6,000 บาทต่อเดือน มีจำนวนตัวอย่าง 45 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 56 และสูงสุดที่ 83 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 11.1 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 64 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.04 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ในกลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนเป็นจำนวน 6,000 บาทจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่” ดังตารางที่ 118

ตารางที่ 118 ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับจำนวนรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนที่มีค่าร้อยละอยู่ใน 5 อันดับแรกของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนรายได้ ที่ได้รับต่อเดือน (n = 278)	คะแนนรวม		มัธยฐาน ของ คะแนน	ร้อยละ มัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)	ประเภท ของ ทัศนคติ
	ต่ำสุด	สูงสุด						
5,000 บาทต่อเดือน	50	85	62	10.0 (7)	66.20	7.148	10.8	ใหม่
4,000 บาทต่อเดือน	53	82	67	8.8 (6)	66.47	6.516	9.8	ใหม่
4,500 บาทต่อเดือน	54	78	66	10.4 (5)	64.02	5.865	9.2	กลาง
3,000 บาทต่อเดือน	54	81	66	10.6 (5)	66.40	6.826	10.3	ใหม่
6,000 บาทต่อเดือน	56	83	64	11.1 (5)	66.04	7.048	10.7	ใหม่

จากตารางข้างต้น เมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูลจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับรายได้จากผู้ปกครองที่ 5,000 บาทต่อเดือน จะมีการกระจายของข้อมูลมากที่สุดหรือมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่ร้อยละ 10.8 ส่วนกลุ่มตัวอย่าง

ที่ได้รับรายได้จากผู้ปกครองที่ 4,500 บาทต่อเดือน จะมีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุดหรือมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่ร้อยละ 9.2 ทั้งนี้ ในกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ที่แตกต่างกันดังตารางที่ 118 ข้างต้นนั้น จัดว่ามีลักษณะการกระจายของข้อมูลอยู่ในระดับเล็กน้อย โดยมีพิสัยของค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ร้อยละ 1.6

ทั้งนี้ จากการทดสอบโดยนำคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของแต่ละกลุ่มรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองมาทดสอบด้วยค่าสถิติ One-way ANOVA พบว่า รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองที่แตกต่างกันจะมีผลต่างของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .449$ ) ดังตารางที่ 119

ตารางที่ 119 ความแปรปรวนของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ  
กับรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

(N = 408)					
แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	31	1201.131	38.746	1.014	.449
ภายในกลุ่ม	376	14365.016	38.205		
รวม	407	15566.147			

เนื่องจากเหตุผลในการเลือกกลุ่มตัวอย่างจากตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองซึ่งจัดเป็นตัวแปรในเชิงปริมาณข้างต้นดังที่กล่าวแล้ว ผู้วิจัยจึงนำกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมาทำการทดสอบกับกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า

กลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางโดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 18.0 อยู่ในกลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนเท่ากับ 5,000 บาท รองลงมาคือกลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนเท่ากับ 4,000 บาทและ 4,500 บาท ในค่าร้อยละที่เท่ากันคือร้อยละ 14.9 ที่เหลือคือร้อยละ 11.4 และ 9.6 อยู่ในกลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนเท่ากับ 6,000 บาท และ 3,000 บาท ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 18.9 อยู่ในกลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนเท่ากับ 4,000 บาท รองลงมาคือร้อยละ 16.1 เป็นกลุ่มที่มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนเท่ากับ 5,000 บาท ที่เหลือคือกลุ่มที่มี

รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนเท่ากับ 3,000 บาท, 6,000 บาท และ 4,500 บาท ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 120

ตารางที่ 120 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับ  
กลุ่มตัวอย่างที่มีร้อยละของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอยู่ใน 5 อันดับแรก

(N = 408)

รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน ที่มีค่าร้อยละอยู่ใน 5 อันดับแรก ของกลุ่มตัวอย่าง	ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	
	แบบกลาง (n = 228)	แบบสมัยใหม่ (n = 180)
3,000	9.6 (22)	13.9 (25)
4,000	14.9 (34)	18.9 (34)
4,500	14.5 (33)	8.3 (15)
5,000	18.0 (41)	16.1 (29)
6,000	11.4 (26)	10.6 (19)

$$\chi^2 = 42.195, df = 31, p = .087$$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ กับตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน ตามข้อมูลในตารางที่ 120 ข้างต้น พบว่า ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .087$ )

ดังนั้น จากการทดสอบตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองกับตัวแปรที่เกี่ยวกับตัวแปรประเภททัศนคติ ซึ่งได้แก่ ตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ผลการทดสอบของตัวแปรการแบ่งประเภทของทั้งสองกลุ่มปรากฏว่า “มีความสอดคล้องกัน” แต่เป็นความสอดคล้องในทิศทางเชิงลบ

นั่นคือ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่ากลุ่มรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองที่แตกต่างกันจะมีผลต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในขณะที่เดียวกันเมื่อทดสอบด้วยสถิติไคสแควร์ ก็พบว่า กลุ่มรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05



### การทดสอบกับตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

ทั้งนี้ เมื่อนำตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนมาทำการทดสอบกับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ จะพบว่า

กลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่ำกว่า 3,200 บาท มีจำนวนตัวอย่าง 85 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 81 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 9.4 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 67 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.36 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้วจะ ช่วงรายได้กลุ่มนี้จะจัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท มีจำนวนตัวอย่าง 206 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 50 และสูงสุดที่ 85 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 8.7 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 62 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 65.48 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ช่วงรายได้กลุ่มนี้จะจัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

สำหรับกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท มีจำนวนตัวอย่าง 80 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 44 และสูงสุดที่ 83 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 8.8 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 72 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 65.53 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ช่วงรายได้กลุ่มนี้จะจัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

ส่วนในกลุ่มที่เหลือคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป มีจำนวนตัวอย่าง 37 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 78 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 10.8 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 67 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 65.70 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว ช่วงรายได้กลุ่มนี้จะจัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

จากการพิจารณาการกระจายของข้อมูลจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายแล้วพบว่า แต่ละกลุ่มช่วงรายได้ต่างก็ไม่มี ความแตกต่างด้านการกระจายของข้อมูลมากนัก แต่ทั้งนี้กลุ่มที่มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุดคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท นั่นคือมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ร้อยละ 11.7 ส่วนกลุ่มที่มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุดคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ร้อยละ 9.4 ส่วนลักษณะการกระจายของข้อมูลของทั้งกลุ่มช่วงรายได้จัดว่าอยู่ในระดับเล็กน้อย โดยมีพิสัยของค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่ร้อยละ 2.3 ดังแสดงในตารางที่ 121

ตารางที่ 121 ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับช่วงรายได้ต่อเดือน

(N = 408)

ช่วงรายได้ที่ได้รับจาก ผู้ปกครองต่อเดือน	คะแนนรวม		มัธยฐาน ของ คะแนน	ร้อยละ มัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)	ประเภท ของ ทัศนคติ
	ต่ำสุด	สูงสุด						
ต่ำกว่า 3,200 บาท	54	81	67	9.4 (8)	66.36	6.216	9.4	ใหม่
ตั้งแต่ 3,201-5,400 บาท	50	85	62	8.7 (18)	65.48	6.612	10.1	กลาง
ตั้งแต่ 5,401-7,600 บาท	44	83	72	8.8 (7)	65.53	7.637	11.7	กลาง
ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป	54	78	67	10.8 (4)	65.70	6.871	10.5	กลาง

ทั้งนี้ จากการทดสอบโดยนำคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของแต่ละกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองมาทดสอบด้วยค่าสถิติ One-way ANOVA พบว่า ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองที่แตกต่างกันจะมีผลต่างของคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .778$ ) ดังตารางที่ 122

ตารางที่ 122 ความแปรปรวนของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

(N = 408)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	3	50.336	16.779	.366	.778
ภายในกลุ่ม	404	18516.752	45.834		
รวม	407	18567.088			

เมื่อนำกลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนมาทำการทดสอบวิเคราะห์กับกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางส่วนใหญ่หรือร้อยละ 53.5 อยู่ในกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 3,201 - 5,400 บาท รองลงมาคือกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 - 7,600 บาท คิดเป็นร้อยละ 20.6 ที่เหลืออีกร้อยละ 18.0 และ 7.9 เป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท และกลุ่มที่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป

ในขณะที่ กลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ส่วนใหญ่ หรือร้อยละ 46.7 เป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท รองลงมา คือกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนต่ำกว่า 3,200 บาท โดยมีร้อยละ 24.4 ที่เหลือ เป็นกลุ่มที่มีช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท และกลุ่มที่มีช่วง รายได้ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 18.3 และ 10.6 ตามลำดับ ดังตารางที่ 123

ตารางที่ 123 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับ

สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

(N = 408)

ช่วงรายได้ที่ได้รับ จากผู้ปกครองต่อเดือน	ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	
	แบบกลาง (n = 228)	แบบสมัยใหม่ (n = 180)
ต่ำกว่า 3,200 บาท	18.0 (41)	24.4 (44)
ตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาท	53.5 (122)	46.7 (84)
ตั้งแต่ 5,401 – 7,600 บาท	20.6 (47)	18.3 (33)
ตั้งแต่ 7,601 บาทขึ้นไป	7.9 (18)	10.6 (19)

$\chi^2 = 3.985$ , df = 3, p = .263

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน ตามตารางข้างต้น พบว่า ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (p = .263)

ดังนั้น จากการทดสอบตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรประเภททัศนคติ ระหว่างตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ผลการทดสอบของตัวแปรการแบ่งประเภทของทั้งสองกลุ่มปรากฏว่า “มีความสอดคล้องกัน” แต่เป็นไปในทิศทางเชิงลบ

นั่นคือ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่า กลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองที่แตกต่างกันจะมีผลต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในขณะที่เดียวกันเมื่อทดสอบด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่า กลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับ

จากผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

### การทดสอบกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

เมื่อนำตัวแปรประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมาทดสอบกับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า กลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น มีจำนวนตัวอย่าง 97 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 78 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 8.2 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 60 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 64.87 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้วกลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

สำหรับในกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น มีจำนวนตัวอย่าง 311 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 44 และสูงสุดที่ 85 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 7.7 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 64 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 65.95 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว กลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง” เช่นเดียวกับอีกกลุ่มประสบการณ์หนึ่ง ดังตารางที่ 124

ตารางที่ 124 ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	คะแนนรวม		มัธยฐานของคะแนน	ร้อยละของมัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)	ประเภทของทัศนคติ
	ต่ำสุด	สูงสุด						
ไม่เคยมี	54	78	60	8.2 (8)	64.87	6.334	9.8	กลาง
เคยมี	44	85	64	7.7 (24)	65.95	6.870	10.4	กลาง

ในส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมีค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 64.87 คะแนน และกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นนั้นมีค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอยู่ที่ 65.95 คะแนน เมื่อนำรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนของทั้งสองกลุ่มประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น มาดำเนินการทดสอบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายได้ด้วยสถิติ t-test พบว่า

กลุ่มประสบการณ์ที่แตกต่างมีผลต่างค่าเฉลี่ยของรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .168$ )

จากข้อมูลในตารางข้างต้น กลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นจะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสัดส่วนมากกว่า คือคิดเป็นร้อยละ 65.65 แต่เมื่อพิจารณาการกระจายโดยดูจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายก็จะพบว่า แม้ในกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นจะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนมากกว่า แต่ก็มีลักษณะการกระจายของข้อมูลที่กระจายมากกว่าคือร้อยละ 10.4 ( $CV = 10.4$ ) โดยมีสัดส่วนผลต่างของการกระจายที่ร้อยละ 0.6

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศทั้งสองกลุ่มประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น จะพบว่า ในกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมีสัดส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติสูงกว่ากลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นอยู่ที่ 1.08 คะแนน ดังตารางที่ 125

ตารางที่ 125 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศจำแนกตามประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

(N = 408)					
ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ไม่เคยมีประสบการณ์	97	64.87	6.334	-1.380	.168
เคยมีประสบการณ์	311	65.95	6.870		

เมื่อนำกลุ่มประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมาทำการทดสอบวิเคราะห์กับกลุ่มคะแนนของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางส่วนใหญ่หรือร้อยละ 74.6 กลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ส่วนอีกเหลือเป็นกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น คิดเป็นร้อยละ 25.4 ส่วนในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 78.3 เป็นกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ส่วนอีกเหลือเป็นกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น คิดเป็นร้อยละ 25.4 ดังตารางที่ 126

ตารางที่ 126 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับ  
ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

(N = 408)

ประสบการณ์ในการอ่าน หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	
	แบบกลาง (n = 228)	แบบสมัยใหม่ (n = 180)
ไม่เคยมีประสบการณ์	25.4 (58)	21.7 (39)
เคยมีประสบการณ์	74.6 (170)	78.3 (141)

$$\chi^2 = 0.790, df = 1, p = .374$$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ตามตารางข้างต้น พบว่า ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .374$ )

ดังนั้น จากการทดสอบตัวแปรประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับตัวแปรที่เกี่ยวกับตัวแปรประเภททัศนคติ ระหว่างตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ผลการทดสอบของตัวแปรการแบ่งประเภทของทั้งสองกลุ่มปรากฏว่า “มีความสอดคล้องกัน” แต่เป็นไปในทิศทางเชิงลบ

นั่นคือ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า กลุ่มประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างจะมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในขณะที่เดียวกันเมื่อทดสอบด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่า ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน

จากการทดสอบด้านความสอดคล้องของค่าเฉลี่ยทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ กับตัวแปรประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ที่ทดสอบกับตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ปรากฏผลการสอดคล้องของการทดสอบ ดังตารางที่ 127

ตารางที่ 127 ลักษณะความสอดคล้องระหว่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ กับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศจำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล	ความมีนัยสำคัญของตัวแปร		ความสอดคล้องของ ผลนัยสำคัญทาง สถิติของตัวแปร
	ตัวแปรที่เป็น คะแนนรวม	ตัวแปรที่เป็น ช่วงประเภท	
เพศ	มีนัยสำคัญ	มีนัยสำคัญ	สอดคล้อง
ชั้นปีที่ศึกษา	ไม่มีนัยสำคัญ	มีนัยสำคัญ	ไม่สอดคล้อง
คณะที่ศึกษา	มีนัยสำคัญ	ไม่มีนัยสำคัญ	ไม่สอดคล้อง
สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา	ไม่มีนัยสำคัญ	มีนัยสำคัญ	ไม่สอดคล้อง
ลักษณะการพักอาศัย	ไม่มีนัยสำคัญ	ไม่มีนัยสำคัญ	สอดคล้อง
รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน	ไม่มีนัยสำคัญ	ไม่มีนัยสำคัญ	สอดคล้อง
ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน	ไม่มีนัยสำคัญ	ไม่มีนัยสำคัญ	สอดคล้อง
ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือ	ไม่มีนัยสำคัญ	ไม่มีนัยสำคัญ	สอดคล้อง

ดังนั้น จากข้อมูลการทดสอบตัวแปรข้างต้นระหว่างตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลกับตัวแปรกลุ่มประเภททัศนคติ สรุปโดยภาพรวมได้ว่า ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อตัวแปรกลุ่มประเภททัศนคติทั้งสองกลุ่มประเภท ได้แก่ ตัวแปรเพศ, ตัวแปรลักษณะการพักอาศัย และตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน

### ข้อสรุปในการทดสอบสมมติฐานที่ 3

ในการทดสอบสมมติฐานที่ 3 “นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันมีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย” ในเบื้องต้นพบว่า จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 408 ตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเท่ากับ 65.69 ( $\bar{X} = 65.69$ ,  $SD = 6.754$ ) โดยสามารถจัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง” แต่เมื่อใช้เกณฑ์การแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบใช้คะแนนรวมพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดแบ่งได้ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลาง คิดเป็นร้อยละ 55.9 ส่วนกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ คิดเป็นร้อยละ 44.1

โดยในการทดสอบสมมติฐานข้อนี้ ผู้วิจัยจะดำเนินการทดสอบระหว่างตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีอยู่ 2 กลุ่มด้วยกัน ได้แก่ กลุ่มคะแนนรวมของ

ทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศและกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ เพื่อให้เห็นถึงความสอดคล้องและ/หรือความแตกต่างระหว่างตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลและตัวแปรเกี่ยวกับประเภทของทัศนคติดังกล่าวข้างต้น

ผลจากการทดสอบสมมติฐานระหว่างกลุ่มตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลและกลุ่มตัวแปรประเภทของทัศนคติ ผู้วิจัยจะขอเสนอเป็นประเด็นระหว่างกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. กลุ่มตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างและ/หรือมีความสอดคล้องกับกลุ่มตัวแปรประเภททัศนคติ “ทั้งสองกลุ่มประเภททัศนคติ” ได้แก่ ตัวแปรเพศ, ตัวแปรลักษณะการพักอาศัย, ตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน และตัวแปรประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

จากการทดสอบตัวแปรกลุ่มเพศกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ สรุปได้ว่าการทดสอบระหว่างตัวแปรกลุ่มเพศกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ “มีความสอดคล้องกัน” ในทิศทางเชิงบวก ทั้งนี้ ในการทดสอบระหว่างตัวแปรเพศกับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศโดยใช้สถิติ t-test พบว่า กลุ่มเพศที่แตกต่างมีผลต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .000$ ) เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ในการทดสอบระหว่างตัวแปรเพศกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ตัวแปรเพศมีความสัมพันธ์กับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .000$ ) โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มากนัก ( $\phi = .267$ )

จากการทดสอบตัวแปรกลุ่มลักษณะการพักอาศัยกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ สรุปได้ว่า การทดสอบระหว่างตัวแปรกลุ่มลักษณะการพักอาศัยกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ “มีความสอดคล้องกัน” ในทิศทางเชิงลบ ทั้งนี้ ในการทดสอบระหว่างตัวแปรลักษณะการพักอาศัยกับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่า ลักษณะการพักอาศัยที่ต่างกันจะมีผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .432$ ) เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ในการทดสอบระหว่างลักษณะการพักอาศัยกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ตัวแปรลักษณะการพักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .183$ )

จากการทดสอบตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับตัวแปรกลุ่มประเภททัศนคติ สรุปได้ว่า การทดสอบระหว่างตัวแปรกลุ่มรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ “มีความสอดคล้องกัน” ในทิศทางเชิงลบ ทั้งนี้ ในการทดสอบระหว่างตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ โดยใช้สถิติ



One-way ANOVA พบว่า รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนที่แตกต่างกันจะมีผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .449$ ) เมื่อใช้สถิติโคสแควร์ในการทดสอบระหว่าง รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .087$ )

จากการทดสอบช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ สรุปว่า การทดสอบระหว่างตัวแปรช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ “มีความสอดคล้องกัน” ในทิศทางเชิงลบ ทั้งนี้ ในการทดสอบระหว่างตัวแปรรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่า ช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนที่แตกต่างกันจะมีผลต่างคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .778$ ) และเมื่อใช้สถิติโคสแควร์ทดสอบระหว่างช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า กลุ่มช่วงรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .263$ )

จากการทดสอบตัวแปรประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ สรุปได้ว่า การทดสอบระหว่างตัวแปรประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ “มีความสอดคล้องกัน” ในทิศทางเชิงลบ ทั้งนี้ ในการทดสอบระหว่างตัวแปรประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น กับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ โดยใช้สถิติ t-test พบว่า ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันจะมีผลต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .168$ ) เมื่อใช้ค่าสถิติโคสแควร์ในการทดสอบระหว่างประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า กลุ่มประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .374$ )

2. กลุ่มตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่างด้านค่าเฉลี่ยกับ “ตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ” เพียงตัวแปรเดียว ได้แก่ ตัวแปรคณะที่ศึกษา

จากการทดสอบตัวแปรกลุ่มคณะที่ศึกษากับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ สรุปได้ว่า การทดสอบระหว่างตัวแปรกลุ่มคณะที่ศึกษากับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ “ไม่มีความสอดคล้องกัน” ทั้งนี้ ในการทดสอบระหว่างตัวแปรคณะที่ศึกษากับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททาง

เพศโดยใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่า กลุ่มคณะที่แตกต่างมีผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .026$ ) ทั้งยังปรากฏตารางเปรียบเทียบเชิงซ้อนที่มาจากวิธีการ LSD ซึ่งบอกถึงผลต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนรวมที่แตกต่างเป็นรายคู่จำนวน 8 คู่ เมื่อใช้สถิติโคสแควร์ในการทดสอบระหว่างตัวแปรคณะที่ศึกษากับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า คณะที่ศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .109$ )

3. กลุ่มตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับ "ตัวแปรประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ" เพียงตัวแปรเดียว ได้แก่ ตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา และตัวแปรกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

จากการทดสอบตัวแปรกลุ่มชั้นปีที่ศึกษากับตัวแปรประเภทของทัศนคติ สรุปได้ว่าการทดสอบระหว่างตัวแปรกลุ่มชั้นปีที่ศึกษากับตัวแปรประเภทของทัศนคติ "ไม่มีความสอดคล้องกัน" ทั้งนี้ ในการทดสอบระหว่างตัวแปรชั้นปีที่ศึกษากับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศโดยใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่าชั้นปีที่แตกต่างจะมีผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .058$ ) เมื่อใช้สถิติโคสแควร์มาทดสอบระหว่างตัวแปรชั้นปีที่ศึกษากับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ตัวแปรชั้นปีที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .016$ ) โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มากนัก ( $V = .159$ )

จากการทดสอบตัวแปรกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดากับตัวแปรประเภทของทัศนคติ สรุปได้ว่าการทดสอบระหว่างตัวแปรกลุ่มสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดากับตัวแปรประเภทของทัศนคติ "ไม่มีความสอดคล้องกัน" ทั้งนี้ ในการทดสอบระหว่างตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดากับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่า สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาที่แตกต่างมีผลต่างค่าเฉลี่ยคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .156$ ) เมื่อใช้สถิติโคสแควร์ในการทดสอบระหว่างตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดากับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดามีความสัมพันธ์กับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .033$ ) โดยมีขนาดของความสัมพันธ์ไม่มากนัก ( $V = .159$ )

จากการอภิปรายข้างต้นสรุปได้ว่า ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อความแตกต่างด้านประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ได้แก่ ตัวแปรเพศ ตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา ตัวแปรคณะที่ศึกษา และตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

ดังนั้น จากข้อมูลการทดสอบต่าง ๆ จึงทำให้เกิดการยอมรับสมมติฐานที่ 3 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันมีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย”

**สมมติฐานที่ 4 : นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกัน มีผลจากปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย**

ในการทดสอบสมมติฐานข้อนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะพิจารณาการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นจำนวน 311 ตัวอย่างหรือคิดเป็นร้อยละ 76.2 จากกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 408 ตัวอย่าง

โดยจะเป็นการทดสอบข้อคำถามที่เป็นประเด็นเพิ่มเติมรวม 3 ประเด็นเช่นที่กล่าวไปแล้วในการทดสอบสมมติฐานที่ 2 โดยผลจากการทดสอบ พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อประเภทเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านได้แก่ ตัวแปรเพศ ส่วนตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ได้แก่ ตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา และตัวแปรที่ส่งผลต่อความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ ได้แก่ สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

ทั้งนี้ ผู้วิจัยยังมีการดำเนินการในการทดสอบระหว่างตัวแปรเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับตัวแปรที่เกี่ยวกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีอยู่ 2 กลุ่มควบคู่กัน ดังเช่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 3 ที่ผ่านมา เพื่อให้เห็นถึงความสอดคล้องและ/หรือความแตกต่างของตัวแปรดังกล่าว โดยมีการนำเสนอเป็นลำดับดังต่อไปนี้

**การทดสอบกับประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน**

เมื่อนำตัวแปรประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่านมาทดสอบกับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาแบบไม่จำกัดประเภท มีจำนวนตัวอย่าง 22 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 85 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 13.6 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 64 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 68.45 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้วกลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

ในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก มีจำนวนตัวอย่าง 96 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 44 และสูงสุดที่ 84 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 8.3 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 67 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 67.08 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การ

แบ่งประเภททัศนคติแล้วกลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่”

ในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน มีจำนวนตัวอย่าง 83 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 48 และสูงสุดที่ 82 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 14.5 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 62 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 64.30 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้วกลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

ในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับตลกขบขัน มีจำนวนตัวอย่าง 43 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 77 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 7.0 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 69 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 64.91 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว จะจัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

ในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสืบสวนและลึกลับ มีจำนวนตัวอย่าง 67 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 53 และสูงสุดที่ 83 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 10.4 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 64 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.21 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว กลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่” ดังตารางที่ 128

ตารางที่ 128 ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ  
กับประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน

(N = 311)

ประเภทเนื้อหา การ์ตูนญี่ปุ่นที่ นิยมอ่าน	คะแนนรวม		มัธยฐาน ของ คะแนน	ร้อยละของ มัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)	ประเภท ของ ทัศนคติ
	ต่ำสุด	สูงสุด						
ไม่จำกัด	57	85	64	13.6 (3)	68.45	7.830	11.4	ใหม่
ความรัก	44	84	67	8.3 (8)	67.08	7.048	10.5	ใหม่
การต่อสู้	48	82	62	14.5 (12)	64.30	6.475	10.1	กลาง
ตลกขบขัน	54	77	69	7.0 (3)	64.91	6.011	9.3	กลาง
สืบสวน	53	83	64	10.4 (7)	66.21	6.886	10.4	ใหม่

จากกลุ่มตัวอย่างข้างต้นจะพบว่า ในแต่ละกลุ่มประเภทเนื้อหาจะมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายไม่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่าการกระจายของข้อมูลในแต่ละกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันมากนัก โดยกลุ่มที่มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุดคือกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนแบบไม่จำกัดประเภท โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายสูงสุดคือร้อยละ 11.4 (CV = 11.4) และกลุ่มที่มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุด อยู่ในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับตลกขบขัน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่ร้อยละ 9.3 (CV = 9.3) ซึ่งมีพิสัยของการกระจายไม่มากนัก นั่นคือมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ร้อยละ 2.1 (CV = 2.1)

ทั้งนี้ จากการทดสอบโดยนำคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของแต่ละกลุ่มประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่านมาทดสอบด้วยค่าสถิติ One-way ANOVA พบว่าประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างจะมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .021$ ) ดังแสดงในตารางที่ 129

ตารางที่ 129 ความแปรปรวนของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ  
กับประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน

(N = 311)					
แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	4	538.217	134.554	2.922	.021*
ภายในกลุ่ม	306	14090.960	46.049		
รวม	310	14629.177			

\*  $p < .05$

จากข้อมูลในตารางที่ 129 ข้างต้น แสดงให้เห็นว่ามีกลุ่มประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่านอย่างน้อย 1 คู่ที่มีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยปรากฏผลต่างรายคู่ในตารางการเปรียบเทียบเชิงซ้อน (multiple comparison) จากการทดสอบด้วยวิธี LSD ดังแสดงในตารางที่ 130

ตารางที่ 130 ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ระหว่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อ  
บทบาททางเพศกับประเภทเนื้อหาของการดูญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน

(N = 311)

ประเภทเนื้อหาของ การดูญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน	ประเภทเนื้อหาของการดูญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน					
	$\bar{X}$	การต่อสู้	ตลกขบขัน	สืบสวน	ความรัก	ไม่จำกัด
	$\bar{X}$	64.30	64.91	66.21	67.08	68.45
การต่อสู้	64.30	-	0.61	1.91	2.78*	4.15*
ตลกขบขัน	64.91	-	-	1.30	2.17	3.54*
สืบสวน	66.21	-	-	-	0.87	2.24
ความรัก	67.08	-	-	-	-	1.37
ไม่จำกัด	68.45	-	-	-	-	-

\* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 130 พบว่า ประเภทเนื้อหาของการดูญี่ปุ่นที่นิยมอ่านที่แตกต่างจะมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีสัดส่วนผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศเป็นรายคู่ ซึ่งมีรายคู่ของสัดส่วนผลต่างทั้งหมด 3 รายคู่ ดังนี้

คู่แรก เป็นกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักมีสัดส่วนผลต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขันอยู่ที่ 2.78 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คู่ถัดมา คือ กลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาแบบไม่จำกัดประเภทมีสัดส่วนผลต่างของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับตลกขบขันอยู่ที่ 3.54 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และคู่ที่สาม เป็นคู่ระหว่างกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาแบบไม่จำกัดประเภท โดยมีสัดส่วนของผลต่างคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขันอยู่ที่ 4.15 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทั้งนี้ เมื่อนำกลุ่มประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่านมาทำการทดสอบกับกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางส่วนใหญ่หรือร้อยละ 30.6 อยู่ในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน รองลงมาคือกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก คิดเป็นร้อยละ 25.9 อีกที่เหลือคือกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสืบสวนและลึกลับ, ตลกขบขัน และ ไม่จำกัดประเภท ตามลำดับ

ในส่วนของกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ โดยส่วนใหญ่หรือร้อยละ 36.9 อยู่ในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก รองลงมาคือร้อยละ 22.0 เป็นกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน ที่เหลือเป็นกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสืบสวนและลึกลับ, ตลกขบขัน และมาจำกัดประเภท คิดเป็นร้อยละ 21.3, 12.1 และ 7.8 ตามลำดับ ดังปรากฏในตารางที่ 131

ตารางที่ 131 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ  
กับประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน

(N = 311)

ประเภทเนื้อหาของ การ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน	ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	
	แบบกลาง (n = 170)	แบบสมัยใหม่ (n = 141)
ไม่จำกัดประเภท	6.5 (11)	7.8 (11)
ความรัก	25.9 (44)	36.9 (52)
การต่อสู้ กีฬา และการแข่งขัน	30.6 (52)	22.0 (31)
ตลกขบขัน	15.3 (26)	12.1 (17)
สืบสวนและลึกลับ	21.8 (37)	21.3 (30)

$$\chi^2 = 5.961, df = 4, p = .202$$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน ตามข้อมูลที่ปรากฏในตารางข้างต้น พบว่า ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .202$ )

ดังนั้น จากการทดสอบตัวแปรประเภทเนื้อหาของการดูงานที่นิยมอ่านกับตัวแปรที่เกี่ยวกับตัวแปรประเภททัศนคติ ซึ่งได้แก่ ตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ผลการทดสอบของตัวแปรการแบ่งประเภทของทั้งสองกลุ่มปรากฏว่า “ไม่มีความสอดคล้องกัน”

นั่นคือ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ One-way ANOVA พบว่า กลุ่มประเภทเนื้อหาของการดูงานที่นิยมอ่านที่แตกต่างจะมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในขณะที่ทดสอบด้วยสถิติโคสแควร์ระหว่างประเภทเนื้อหาของการดูงานที่นิยมอ่านกับกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ จะพบว่าประเภทเนื้อหาของการดูงานที่นิยมอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

#### การทดสอบกับตัวแปรระยะเวลาในการอ่านหนังสือการดูงาน

เมื่อนำตัวแปรระยะเวลาในการอ่านหนังสือการดูงานมาดำเนินการเพื่อทดสอบกับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการอ่านหนังสือการดูงานน้อยกว่า 30 นาที มีจำนวนตัวอย่าง 65 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 44 และสูงสุดที่ 83 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 7.7 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 66 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยที่ 64.86 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้วกลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการอ่านหนังสือการดูงานตั้งแต่ 30 นาที - 1 ชั่วโมง มีจำนวนตัวอย่าง 152 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 48 และสูงสุดที่ 85 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 8.6 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 67 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยที่ 65.89 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว กลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบกลาง”

ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการอ่านหนังสือการดูงานตั้งแต่ 1 ชั่วโมงขึ้นไป มีจำนวนตัวอย่าง 94 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 50 และสูงสุดที่ 83 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 10.6 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 64 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยที่ 66.79 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้วกลุ่มนี้ จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ “แบบสมัยใหม่” ดังตารางที่ 132



ตารางที่ 132 ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ  
กับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

(N = 311)

ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	คะแนนรวม		มัธยฐานของคะแนน	ร้อยละของมัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)	ประเภทของทัศนคติ
	ต่ำสุด	สูงสุด						
น้อยกว่า 30 นาที	44	83	66	7.7 (5)	64.86	7.744	11.9	กลาง
30 นาที - 1 ชั่วโมง	48	85	67	8.6 (13)	65.89	6.465	9.8	กลาง
1 ชั่วโมงขึ้นไป	50	83	64	10.6 (10)	66.79	6.830	10.2	ใหม่

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายจากตารางข้างต้นแล้ว พบว่าในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อยกว่า 30 นาที มีการกระจายของข้อมูลในกลุ่มมากที่สุด โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายอยู่ที่ร้อยละ 11.9 (CV = 11.9) ส่วนกลุ่มที่มีระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 30 นาที - 1 ชั่วโมง มีการกระจายของชุดข้อมูลในกลุ่มน้อยที่สุด นั่นคือมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายคิดเป็นร้อยละ 9.8 (CV = 9.8) เมื่อนำมาหาพิสัยของการกระจายจะได้เท่ากับร้อยละ 2.1 (CV = 2.1)

จากการทดสอบโดยนำคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในแต่ละกลุ่มระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมาทดสอบด้วยค่าสถิติ One-way ANOVA พบว่าระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันจะมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .219$ ) ดังแสดงในตารางที่ 133

ตารางที่ 133 ความแปรปรวนของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ  
กับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

(N = 311)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	2	143.363	71.681	1.524	.219
ภายในกลุ่ม	308	14485.814	47.032		
รวม	310	14629.177			

เมื่อนำกลุ่มระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นทดสอบกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางส่วนใหญ่หรือร้อยละ 47.1 อยู่ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 30 นาที – 1 ชั่วโมง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 1 ชั่วโมงขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 28.2 ที่เหลืออีกร้อยละ 24.7 เป็นกลุ่มที่มีระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อยกว่า 30 นาที

ส่วนกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลางส่วนใหญ่หรือร้อยละ 51.1 อยู่ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 30 นาที – 1 ชั่วโมง รองลงมาคือกลุ่มที่มีระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ 1 ชั่วโมงขึ้นไป คิดร้อยละ 32.6 ที่เหลืออีกร้อยละ 16.3 เป็นกลุ่มที่มีระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นน้อยกว่า 30 นาที ดังข้อมูลในตารางที่ 134

ตารางที่ 134 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ  
กับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

(N = 311)

ระยะเวลาในการอ่าน หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	
	แบบกลาง (n = 170)	แบบสมัยใหม่ (n = 141)
น้อยกว่า 30 นาที	24.7 (42)	16.3 (23)
ตั้งแต่ 30 นาที – 1 ชั่วโมง	47.1 (80)	51.1 (72)
ตั้งแต่ 1 ชั่วโมงขึ้นไป	28.2 (48)	32.6 (46)

$$\chi^2 = 3.391, df = 2, p = .183$$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ตามตารางที่ 134 ข้างต้น พบว่า ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .183$ )

ดังนั้น จากการทดสอบวิเคราะห์ตัวแปรระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศและตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อ

บทบาททางเพศ พบว่า ผลการทดสอบของตัวแปรการแบ่งประเภทของทัศนคติทั้งสองกลุ่ม "มีความสอดคล้องกัน" แต่เป็นไปในทิศทางเชิงลบ

นั่นคือ เมื่อใช้สถิติ One-way ANOVA ในการทดสอบจะพบว่า กลุ่มระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนที่แตกต่างกันมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการใช้สถิติโคสแควร์ในการทดสอบ พบว่าระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

#### การทดสอบกับตัวแปรความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์

เมื่อนำตัวแปรความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์มาทดสอบวิเคราะห์กับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า

ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้ง มีจำนวนตัวอย่าง 131 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 54 และสูงสุดที่ 83 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 9.2 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 62 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 65.48 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้วกลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบกลาง"

ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวัน มีจำนวนตัวอย่าง 135 ตัวอย่าง มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 44 และสูงสุดที่ 85 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 11.1 โดยเป็นกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 67 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 66.55 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้ว กลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบสมัยใหม่"

ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำ มีจำนวนตัวอย่าง ตัวอย่าง 45 มีคะแนนรวมต่ำสุดที่ 50 และสูงสุดที่ 84 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 11.1 โดยอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมที่ระดับ 60 คะแนน และมีคะแนนรวมเฉลี่ยที่ 65.51 ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภททัศนคติแล้วกลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ "แบบกลาง"

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายแล้ว พบว่า กลุ่มที่มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด เป็นกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำ ซึ่งแสดงด้วยค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายคิดเป็นร้อยละ 11.7 (CV = 11.7) และกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้งจะมีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุด โดย

พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายที่มีอยู่ร้อยละ 9.9 ( $CV = 9.9$ ) โดยมีพิสัยของค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายระดับเล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 1.8 ( $CV = 1.8$ ) ดังตารางที่ 135

ตารางที่ 135 ข้อมูลทั่วไปของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ  
กับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์

ความถี่ใน การอ่านหนังสือ การ์ตูนญี่ปุ่น	คะแนนรวม		มัธยฐาน ของ คะแนน	ร้อยละของ มัธยฐาน (จำนวน)	$\bar{X}$	SD	CV (%)	ประเภท ของทัศนคติ
	ต่ำสุด	สูงสุด						
อ่านน้อยครั้ง	54	83	62	9.2 (12)	65.48	6.511	9.9	กลาง
อ่านบ้างบางวัน	44	85	67	11.1 (15)	66.55	6.939	10.4	ใหม่
อ่านประจำ	50	84	60	11.1 (5)	65.51	7.659	11.7	กลาง

(N = 311)

ทั้งนี้ จากการทดสอบโดยนำคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของแต่ละกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์มาทดสอบด้วยค่าสถิติ One-way ANOVA พบว่า ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ที่แตกต่างกันมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .021$ ) ดังตารางที่ 136

ตารางที่ 136 ความแปรปรวนของคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ  
กับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	2	85.793	42.897	.908	.404
ภายในกลุ่ม	308	14543.384	47.219		
รวม	310	14629.177			

(N = 311)

ทั้งนี้ เมื่อนำกลุ่มความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์มาทดสอบกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาท

ทางเพศแบบกลางส่วนใหญ่หรือร้อยละ 47.1 อยู่ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้ง รองลงมาคือกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวัน คือร้อยละ 38.8 ที่เหลือเป็นกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำ

ส่วนกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 48.9 อยู่ในกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านบ้างบางวัน รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านน้อยครั้ง คิดร้อยละ 36.2 ส่วนที่เหลือเป็นกลุ่มที่มีความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์แบบอ่านประจำ คิดเป็นร้อยละ 14.9 ดังตารางที่ 137

ตารางที่ 137 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ  
กับความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์

(N = 311)

ความถี่ในการอ่าน หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์	ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ	
	แบบกลาง (n = 170)	แบบสมัยใหม่ (n = 141)
อ่านน้อยครั้ง	47.1 (80)	36.2 (51)
อ่านบ้างบางวัน	38.8 (66)	48.9 (69)
อ่านประจำ	14.1 (24)	14.9 (21)

$$\chi^2 = 4.032, df = 2, p = .133$$

เมื่อใช้สถิติไคสแควร์ ( $\chi^2$ ) ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศกับตัวแปรความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ ตามตารางข้างต้น พบว่า ประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .133$ )

ดังนั้น จากการทดสอบตัวแปรความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ และตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ผลการทดสอบของตัวแปรการแบ่งประเภทของทัศนคติทั้งสองกลุ่ม "มีความสอดคล้องกัน" แต่เป็นไปในทิศทางเชิงลบ

นั่นคือ เมื่อใช้สถิติ One-way ANOVA ในการทดสอบ พบว่า กลุ่มความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ที่แตกต่าง จะมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการใช้สถิติโคสแควร์ในการทดสอบพบว่า ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มประเภททัศนคติที่มีต่อทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการทดสอบด้านความสอดคล้องของค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ กับตัวแปรประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ที่ทดสอบกับตัวแปรพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นตัวแปร อื่น ๆ ผลการสอดคล้องในการทดสอบ ปรากฏดังตารางที่ 138

ตารางที่ 138 ลักษณะความสอดคล้องระหว่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ กับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศจำแนกตามตัวแปรพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

ตัวแปรพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	ความมีนัยสำคัญของตัวแปร		ความสอดคล้องของผลนัยสำคัญทางสถิติของตัวแปร
	ตัวแปรที่เป็นคะแนนรวม	ตัวแปรที่เป็นช่วงประเภท	
ประเภทของเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน	มีนัยสำคัญ	ไม่มีนัยสำคัญ	ไม่สอดคล้อง
ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน	ไม่มีนัยสำคัญ	ไม่มีนัยสำคัญ	สอดคล้อง
ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูน	ไม่มีนัยสำคัญ	ไม่มีนัยสำคัญ	สอดคล้อง

ดังนั้น จากข้อมูลการทดสอบตัวแปรข้างต้นระหว่างตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลกับตัวแปรพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น สรุปโดยภาพรวมได้ว่า ไม่มีตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลใดที่มีผลต่อตัวแปรกลุ่มประเภททัศนคติทั้งสองกลุ่มประเภท

#### ข้อสรุปในการทดสอบสมมติฐานที่ 4

ในการทดสอบสมมติฐานที่ 4 “นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันมีผลจากปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย” ในเบื้องต้นพบว่า จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 408 ตัวอย่าง เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เคยมี

ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นจำนวน 311 ตัวอย่างหรือคิดเป็นร้อยละ 76.2 จากกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด

โดยการทดสอบสมมติฐานที่ 3 นี้ จะเป็นการทดสอบระหว่างตัวแปรเกี่ยวกับพฤติกรรมกรอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกับตัวแปรที่เกี่ยวกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีอยู่ 2 กลุ่ม เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างและความสอดคล้องของตัวแปรดังกล่าว

ผลจากการทดสอบสมมติฐานระหว่างกลุ่มตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลและกลุ่มตัวแปรประเภทของทัศนคติ ผู้วิจัยจะขอเสนอเป็นประเด็นระหว่างกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. กลุ่มตัวแปรพฤติกรรมกรอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีความแตกต่างและ/หรือมีความสอดคล้องกับกลุ่มตัวแปรประเภททัศนคติ “ทั้งสองกลุ่มประเภททัศนคติ” ได้แก่ ตัวแปรระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน และตัวแปรความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์

จากการทดสอบตัวแปรกลุ่มระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ สรุปได้ว่าการทดสอบระหว่างตัวแปรกลุ่มระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนกับตัวแปรกลุ่มประเภทของทัศนคติ “มีความสอดคล้องกัน” ในทิศทางเชิงลบ ทั้งนี้ ในการทดสอบระหว่างตัวแปรระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนกับกลุ่มคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่า กลุ่มระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนที่แตกต่างกันมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .219$ ) และเมื่อใช้สถิติไคสแควร์ในการทดสอบระหว่างตัวแปรระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ตัวแปรระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .183$ )

จากการทดสอบตัวแปรความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ กับตัวแปรกลุ่มประเภททัศนคติ สรุปได้ว่า การทดสอบระหว่างตัวแปรความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับตัวแปรกลุ่มประเภททัศนคติ “มีความสอดคล้องกัน” ในทิศทางเชิงลบ ทั้งนี้ ในการทดสอบระหว่างตัวแปรความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ กับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่า ความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ที่แตกต่างกันจะมีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .404$ ) และเมื่อใช้สถิติไคสแควร์ในการทดสอบระหว่างความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์กับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ตัวแปรความถี่ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นต่อสัปดาห์ไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .133$ )

2. กลุ่มตัวแปรพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีผลต่างด้านค่าเฉลี่ยกับ "ตัวแปรคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ" เพียงตัวแปรเดียว ได้แก่ ตัวแปรประเภทของเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน

จากการทดสอบตัวแปรกลุ่มประเภทของเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน กับตัวแปรกลุ่มประเภททัศนคติ สรุปได้ว่า การทดสอบระหว่างตัวแปรกลุ่มประเภทของเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านกับตัวแปรกลุ่มประเภททัศนคติ "ไม่มีความสอดคล้องกัน" ทั้งนี้ ในการทดสอบระหว่างตัวแปรประเภทของเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านกับคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศโดยใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่า กลุ่มประเภทของเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านที่แตกต่างกันจะมีผลต่างคะแนนรวมของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .021$ ) ทั้งยังปรากฏตารางเปรียบเทียบเชิงซ้อนที่มาจากวิธีการ LSD ซึ่งบอกถึงผลต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนรวมที่แตกต่างเป็นรายคู่จำนวน 3 คู่ แต่เมื่อใช้สถิติโคสควอรีในการทดสอบระหว่างตัวแปรประเภทของเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านกับกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ พบว่า ประเภทของเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ( $p = .202$ )

3. กลุ่มตัวแปรพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีความสัมพันธ์กับ "ตัวแปรประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ" เพียงตัวแปรเดียว ทั้งยังพบว่า ไม่มีตัวแปรพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนตัวแปรใดที่มีความสัมพันธ์กับประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ

จากการอภิปรายข้างต้นสรุปได้ว่า ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อความแตกต่างด้านประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ได้แก่ ตัวแปรประเภทของเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน

ดังนั้นจากการอภิปรายข้างต้นจึงสรุปได้ว่า จากข้อมูลการทดสอบต่าง ๆ ทำให้เกิดการยอมรับสมมติฐานที่ 4 ที่ว่า "นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกัน มีผลจากปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย"



## บทที่ 5

### สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะเป็นการนำเสนอการสรุปผลและข้อเสนอแนะในการวิจัย โดยผู้วิจัยจะขอเสนอรายละเอียด ตามลำดับ ดังนี้

#### สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีต่อทัศนคติการแสดงบทบาททางเพศ: กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปีการศึกษา 2550” นี้ มีวัตถุประสงค์คือ เพื่อศึกษาข้อมูลและความสัมพันธ์ทั่วไปของปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น, ข้อมูลและความสัมพันธ์ทั่วไปของทัศนคติต่อการแสดงบทบาททางเพศ และเปรียบเทียบทัศนคติต่อการแสดงบทบาททางเพศ ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

ในการศึกษาครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้มาจากนักศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีภาคปกติที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีในปีการศึกษา 2550 ทั้งหมด 9 คณะ โดยไม่รวมคณะที่อยูในการควบคุมดูแลของวิทยาเขตปทุมธานี กลุ่มตัวอย่างที่ได้มาทั้งหมดใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (stratified random sampling) โดยคำนวณสัดส่วนของนักศึกษาจากตารางการหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างของจอห์นสันและคริสเตนเซน (Johnson and Christensen, 2000) ซึ่งกำหนดกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่จำนวน 373 คน แต่ทั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการได้จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่เท่ากันในทุกกลุ่มเพศ กลุ่มชั้นปีที่ศึกษา และกลุ่มคณะที่ศึกษา จึงได้ทำการปรับเพิ่มกลุ่มตัวอย่างในบางคณะที่ศึกษารวมแล้วมีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 408 คน

สำหรับในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ส่วนการจัดการและการวิเคราะห์ข้อมูลนั้นใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการอธิบายข้อมูลพื้นฐานของตัวแปร ในบางประเด็นต้องใช้ค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจาย สำหรับการทดสอบทางสถิติในส่วนของ การทดสอบผลต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปร 2 ตัวจะใช้สถิติการทดสอบแบบที (t-test) การทดสอบผลต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรมากกว่า 2 ตัวขึ้นไปจะใช้สถิติการทดสอบแบบความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) รวมถึงการทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจะใช้

สถิติการทดสอบแบบไคสแควร์ ( $\chi^2$ -test) ทั้งนี้ การทดสอบค่าสถิติต่าง ๆ จะกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

### ข้อมูลและความสัมพันธ์ทั่วไปของปัจจัยส่วนบุคคล

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 408 คน มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งในกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงจำนวนที่เท่ากัน คือ 204 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 ของจำนวนกลุ่มเพศในแต่ละกลุ่มโดยในแต่ละกลุ่มเพศมีจำนวนกลุ่มชั้นปีที่ศึกษาในแต่ละชั้นปีที่เท่ากัน คือกลุ่มชั้นปีละ 51 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 ของจำนวนตัวอย่างในกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างประมาณเกือบครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากคณะบริหารธุรกิจและคณะวิศวกรรมศาสตร์ โดยคิดเป็นร้อยละ 25.5 และ 19.6 ตามลำดับ ปัจจัยที่ทำให้คณะดังกล่าวมีขนาดของจำนวนตัวอย่างขนาดใหญ่เป็นเพราะมีจำนวนประชากรมากกว่าคณะอื่น ๆ นั่นเอง

นอกเหนือจากข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลในด้านเพศ ชั้นปีที่ศึกษา และคณะที่ศึกษาแล้ว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มที่มีสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดาแบบอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 77.5 โดยกลุ่มเพศชายมีสัดส่วนค่าร้อยละสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ 5.9 และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 49.0 เป็นกลุ่มที่มีการพักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา ซึ่งมีสัดส่วนค่าร้อยละในกลุ่มเพศชายสูงกว่ากลุ่มเพศหญิงอยู่ 1.0

ในส่วนของปัจจัยทางด้านรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้รับรายได้ต่ำสุดคือ 1,000 บาทต่อเดือน ส่วนรายได้สูงสุดคือ 12,000 บาทต่อเดือน ซึ่งมีรายได้โดยเฉลี่ยเท่ากับ 4,806.06 บาทต่อเดือน ( $\bar{X} = 4,807.06$ ,  $SD = 1811.515$ ) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ของการวัดกระจายไม่มาก ( $CV = 37.0\%$ ) เมื่อแบ่งรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือนออกเป็นช่วงชั้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่มีช่วงรายได้ตั้งแต่ 3,201 – 5,400 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 50.5

นอกจากนี้ ในการนำตัวแปรรายได้และตัวแปรช่วงรายได้มาทดสอบกับตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ปรากฏว่า ในส่วนของตัวแปรรายได้นั้นนอกจากมีนัยสำคัญทางสถิติกับตัวแปรเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว ( $p = .032$ ) ก็ไม่พบความมีนัยสำคัญทางสถิติด้านผลต่างค่าเฉลี่ยของรายได้กับตัวแปรอื่น ๆ อีก ส่วนตัวแปรช่วงรายได้นั้น พบว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับตัวแปรลักษณะการพักอาศัย ( $p = .049$ ,  $V = .132$ ) เพียงตัวแปรเดียว ตัวแปรที่เหลือนอกจากนั้น ซึ่งได้แก่ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา รวมถึงสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา ต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรรายได้และตัวแปรช่วงรายได้เลย

เนื่องจากว่า ผลทดสอบระหว่างตัวแปรเพศกับตัวแปรรายได้และตัวแปรเพศกับตัวแปรช่วงรายได้มีผลการทดสอบที่ไม่มีมีความสอดคล้องกันของนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำตัวแปร

รายได้และตัวแปรช่วงรายได้มาทดสอบถึงความสอดคล้องระหว่างตัวแปรอื่น ๆ ปรากฏว่า ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าตัวแปรที่นำมาทดสอบระหว่างตัวแปรรายได้กับตัวแปรช่วงรายได้นั้น 3 ใน 5 มีความสอดคล้องกัน แต่เป็นความสอดคล้องในด้านของความไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

### ข้อมูลและความสัมพันธ์ทั่วไปของพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

กลุ่มตัวอย่างประมาณ 3 ใน 4 คือจำนวน 311 คน หรือร้อยละ 76.2 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด อยู่ในกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น โดยในกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านนี้ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 30.9 อยู่ในกลุ่มที่นิยมอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก โดยใช้เวลาดูส่วนใหญ่ในการอ่านตั้งแต่ 30 นาที - 1 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 48.9 ซึ่งมีความถี่ในการอ่านแบบอ่านบ้างบางวันเป็นส่วนใหญ่หรือคิดเป็นร้อยละ 43.4 ของกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการอ่านการ์ตูนญี่ปุ่น

### ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ

จากการแปลระดับค่าของระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศในข้อคำถามทั้ง 18 ข้อ พบว่าข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมรายข้อมากที่สุดคือข้อคำถามที่ 13 ที่ถามว่า “ผู้หญิงและผู้ชายควรมีโอกาสในการทำงานที่ตนต้องการเท่าเทียมกันในสังคม” โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมรายข้อเท่ากับ 4.45 ( $\bar{X} = 4.45$ ,  $SD = .641$ ) จัดอยู่ในระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ และข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมรายข้อน้อยที่สุดคือข้อคำถามที่ 2 ที่ถามว่า “ผู้หญิงควรทำงานนอกบ้านต่อเมื่องานนั้นไม่กระทบงานภายในบ้าน” โดยมีค่าคะแนนรวมรายข้อเท่ากับ 2.62 ( $\bar{X} = 2.62$ ,  $SD = .987$ ) จัดอยู่ในระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลาง

นอกจากนี้ หากพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายจะพบว่า ข้อคำถามที่มีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายมากที่สุดคือข้อคำถามที่ 5 ( $CV = 39.8\%$ ) ที่ถามว่า “พัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กควรเป็นความรับผิดชอบของพ่อมากกว่าแม่” และข้อคำถามที่มีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายน้อยที่สุดคือข้อคำถามที่ 1 ( $CV = 16.2\%$ ) ที่ถามว่า “สามีและภรรยาควรจะรับผิดชอบเท่าเทียมกันในการดูแลบ้าน”

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมจะพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีค่าเฉลี่ยของระดับทัศนคติเป็นรายข้อเท่ากับ 3.65 ( $\bar{X} = 3.65$ ,  $SD = .878$ ) จัดอยู่ในระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลาง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การวัดการกระจายโดยรวมไม่มากนัก ( $CV = 24.1\%$ ) ส่วนในกลุ่มเพศชายจะมีค่าเฉลี่ยของระดับทัศนคติเป็นรายข้อเท่ากับ 3.53 ( $\bar{X} = 3.53$ ,  $SD = .866$ ) ส่วนในกลุ่มเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.77 ( $\bar{X} = 3.77$ ,  $SD = .870$ ) ซึ่งจัดอยู่ในประเภททัศนคติที่มีต่อบทบาท

ทางเพศแบบสมัยใหม่ โดยกลุ่มเพศชายมีสัดส่วนของค่าสัมประสิทธิ์การกระจายมากกว่ากลุ่มเพศหญิงร้อยละ 1.4 (CV = 1.4%)

หากนำข้อคำถามทั้ง 18 ข้อมาทำการทดสอบในด้านของผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นรายข้อระหว่างกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง พบว่า ข้อคำถามที่มีผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

ข้อคำถามที่ 2 “ผู้หญิงควรทำงานนอกบ้านก็ต่อเมื่องานนั้นไม่กระทบกระเทือนงานภายในบ้าน” (p = .010)

ข้อคำถามที่ 3 “ในชีวิตสมรสสามีควรเป็นผู้นำในการตัดสินใจ” (p = .000)

ข้อคำถามที่ 4 “ควรเป็นหน้าที่ของแม่ที่จะดูแลความต้องการของเด็ก เมื่อเด็กตื่นนอนกลางดึก” (p = .003)

ข้อคำถามที่ 5 “พัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กควรเป็นหน้าที่รับผิดชอบของผู้เป็นพ่อมากกว่าแม่” (p = .005)

ข้อคำถามที่ 7 “พ่อส่วนใหญ่ควรจะให้เวลาต่อลูกมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้” (p = .005)

ข้อคำถามที่ 8 “วิชาทางคหกรรมศาสตร์ควรเป็นที่ยอมรับของนักศึกษาชายเท่ากับนักศึกษาหญิง” (p = .001)

ข้อคำถามที่ 12 “ผู้บริหารหญิงควรได้รับการยกย่องเท่ากับผู้บริหารชาย” (p = .000)

ข้อคำถามที่ 13 “ผู้หญิงและผู้ชายควรมีโอกาสในการทำงานที่ตอบสนองความต้องการเท่าเทียมกันในสังคม” (p = .000)

ข้อคำถามที่ 14 “เป็นการไม่สมควรที่ผู้ชายจะทำงานในอาชีพของผู้หญิง เช่น นักเต้นบัลเล่ย์ พยาบาล นักออกแบบเครื่องแต่งกาย เป็นต้น” (p = .008)

ข้อคำถามที่ 15 “ผู้หญิงและผู้ชายมีความสามารถเท่าเทียมกันในด้านของการบริหารธุรกิจ” (p = .021)

ข้อคำถามที่ 16 “ผู้หญิงอุทิศตัวเองเพื่องานน้อยกว่าผู้ชาย” (p = .000)

ข้อคำถามที่ 17 “มารดาที่ทำงานนอกบ้านสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่อบอุ่นและมั่นคงกับลูกได้พอ ๆ กับมารดาที่ไม่ได้ทำงานนอกบ้าน” (p = .000)

ข้อคำถามที่ 18 “การทำงานนอกบ้านทำให้ภรรยามีโอกาสมากขึ้นในการพัฒนาตนเอง” (p = .000)

ทั้งนี้ จากการพิจารณาถึงผลต่างค่าเฉลี่ยของข้อคำถามข้างต้น โดยการจำแนกผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติจะให้ตัวแปรกลุ่มเพศในการจำแนก ซึ่งข้อคำถามทุกข้อข้างต้น พบว่ากลุ่มเพศหญิงมีระดับทัศนคติในทิศทางที่เห็นด้วยกับประเด็นข้อคำถามข้างต้นมากกว่ากลุ่มเพศชาย

เมื่อใช้เกณฑ์ในการแบ่งประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศโดยใช้คะแนนรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกินครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 55.9 จัดอยู่ในประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลาง อีกร้อยละ 44.1 อยู่ในกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่ ส่วนกลุ่มประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมนั้น ไม่ปรากฏกลุ่มตัวอย่างใดที่มีคะแนนอยู่ระหว่างเกณฑ์นี้

### การทดสอบสมมติฐาน

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานทั้งหมด 4 ข้อด้วยกัน ซึ่งข้อสมมติฐานดังกล่าว ได้รับการทดสอบแล้วปรากฏผล ดังนี้

**สมมติฐานที่ 1** นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันส่งผลมาจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย

ในการทดสอบสมมติฐานที่ 1 พบว่า ไม่มีตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลตัวแปรใดที่มีผลต่อประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

ดังนั้น จากข้อมูลข้างต้นจึง “ไม่ยอมรับ” สมมติฐานที่ 1 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันมีผลมาจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย”

**สมมติฐานที่ 2** นักศึกษาที่มีปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันส่งผลมาจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย

ในการทดสอบสมมติฐานที่ 2 พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ได้แก่ ตัวแปรเพศ และตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าเกิดการ “ยอมรับ” สมมติฐานที่ 2 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันมีผลมาจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย”

**สมมติฐานที่ 3** นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันส่งผลมาจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย

ในการทดสอบสมมติฐานที่ 3 พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อประเภทของทัศนคติที่มีบทบาททางเพศ ได้แก่ ตัวแปรเพศ ตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา ตัวแปรคณะที่ศึกษา และตัวแปรสถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าเกิดการ “ยอมรับ” สมมติฐานที่ 3 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันมีผลจากปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย”

**สมมติฐานที่ 4** นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกันส่งผลมาจากปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย

ในการทดสอบสมมติฐานที่ 4 พบว่า ปัจจัยส่วนพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่ส่งผลต่อประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ได้แก่ ตัวแปรประเภทของเนื้อหาการ์ตูนที่นิยมอ่าน

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าเกิดการ “ยอมรับ” สมมติฐานที่ 4 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแตกต่างกัน มีผลจากปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 ปัจจัย”

## ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อเสนอแนะอันอาจจะเป็นประโยชน์รวมถึงเป็นแนวทางในการศึกษาในครั้งต่อไป ดังนี้

### ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบว่า มีปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ปกครอง ครู-อาจารย์ รวมถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการชี้แนะทางการเลือกทำกิจกรรมให้มีความเหมาะสมกับวัฒนธรรมและสังคมของประเทศไทยต่อไป

1. จากการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา สถานภาพ การสมรสของบิดาและมารดา มีอิทธิพลต่อทัศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาททางเพศในด้านต่าง ๆ ดังนั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจึงควรเอาใจใส่ดูแลในปัจจัยดังกล่าวอย่างเหมาะสม

2. จากผลการวิจัยพบว่า ประเภทของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่นิยมอ่าน เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งของพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาททางเพศ ดังนั้น ในการผลิตสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะสื่อที่ปรากฏสู่สายตากันอย่างแพร่หลายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรง จึงควรที่ผู้ผลิตสื่อควรมีการเอาใจใส่ถึงผลกระทบที่จะตามมาในอนาคต เพราะเยาวชนอาจเกิดการคล้อยตามสื่อเหล่านั้นได้ง่าย

3. จากการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่มีประเภทของทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบกลาง ซึ่งทัศนคติประเภทนี้สามารถที่จะพัฒนาไปเป็นประเภทของทัศนคติแบบสมัยใหม่หรือจะถดถอยลงมาเป็นประเภททัศนคติแบบดั้งเดิมก็ได้ ดังนั้น การอบรมสั่งสอนและชี้แนะให้เยาวชนมีการพัฒนาทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่อย่างถูกต้องและเหมาะสม เพื่อความก้าวหน้าและการพัฒนาของประเทศชาติต่อไปในอนาคต

### ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาสื่ออื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อบทบาททางเพศนอกเหนือไปจากสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือการ์ตูน โดยเฉพาะสื่อวิทยุโทรทัศน์ เนื่องจากเป็นสื่อที่แพร่หลายและมีการเปิดรับมากกว่า

2. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาอิทธิพลของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นในด้านต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลนอกเหนือไปจากทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศ เช่น ทัศนคติในเรื่องเพศสัมพันธ์ ทัศนคติในเรื่องความรุนแรง เป็นต้น

**บรรณานุกรม**



## บรรณานุกรม

- กรแก้ว คงเดชา. 2544. การรับรู้บทบาทหญิงชายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียน  
สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ. 2544. สตรีศึกษา 2 ผู้หญิงกับประเด็น  
ต่าง ๆ. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ  
สำนักปลัดนายกรัฐมนตรี.
- จตุมา เพชรรัตน์. 2541. การเปิดรับหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาทางเพศของวัยรุ่นในเขต  
กรุงเทพมหานครกับทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉันทจิต จริยจรรยาโรจน์. 2541. การเปรียบเทียบความพึงพอใจในชีวิตสมรสของคู่สมรสที่มี  
การจับคู่ของบทบาททางเพศแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชไมพร สุขสัมพันธ์. 2541. การวิเคราะห์สัญญาณ รหัส และกระบวนการสร้างรหัสในการ์ตูน  
ญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาติณรงค์ วิสุตกุล. 2542. ทัศนคติของวัยรุ่นชายต่อการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหารุนแรงในสื่อ  
สิ่งพิมพ์กับสื่ออิเล็กทรอนิกส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย  
เกษตรศาสตร์.
- ชาติวุฒิ วัจวล. 2542. อิทธิพลของสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีต่อความรู้และทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของ  
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสหศึกษา : กรณีศึกษาโรงเรียนใน  
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย  
ธรรมศาสตร์.
- ดวงเดือน พันธุนาวิน. 2518. อิทธิพลของสังคมต่อทัศนคติของวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : สถาบัน  
ระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก.
- ทรงพล สร้อยสุวรรณ. 2541. ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือ  
การ์ตูนญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ทัศนาศ สลัดยะนันท์. 2543. เบื้องหลังความสำเร็จของการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีต่อเด็กและเยาวชน  
ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ธรรมจักร อยู่โพธิ์. 2539. การศึกษาระดับความชอบและพฤติกรรมการบริโภคหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีรวิมล เอกะกุล. 2549. การวัดเจตคติ. อุบลราชธานี : วิทยาออฟเซทการพิมพ์.
- นนทยา พงศ์มกาย. 2544. การสื่อสารเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศในการ์ตูนญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรพนิต พาวงภิญโญ. 2531. บทบาทของหนังสือการ์ตูนต่อพัฒนาการเด็กและเยาวชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิศิษฐ ตันทวณิช. 2543. สถิติเพื่องานวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : เวิร์ดเวฟ เอ็ดดูเคชั่น.
- พีรพนธ์ ลือบุญธวัชชัย. 2547. "ขั้นตอนการพัฒนาการของวัยผู้ใหญ่", ใน พฤติกรรมมนุษย์และความผิดปกติทางจิต. หน้า 39-61. บุรณี กาญจนถวัลย์ และพีรพนธ์ ลือบุญธวัชชัย, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพศาล หวังพานิช. 2523. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2549. พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา อังกฤษ-ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ไอดี สแควร์.
- เริงฤดี ปราการะนันท์. 2544. การเปิดรับเนื้อหาทางเพศจากนิตยสารผู้หญิงและทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศของสตรีวัยรุ่นและวัยทำงาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลลิตา ยวนากร. 2533. การวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือการ์ตูนสำหรับเด็กวัยรุ่นที่แปลมาจากภาษาญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วเรชชฐ หอมจันทร์. 2540. การรับรู้ของเยาวชนในเขตชุมชนคลองเตยเกี่ยวกับบทบาทของสื่อสิ่งพิมพ์ในการชักจูงเยาวชนไปสู่การสร้างพฤติกรรมเบี่ยงเบน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วราภรณ์ ตระกูลสฤชดี. ม.ป.ป. จิตวิทยาการปรับตัว. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วิไลวรรณ ศรีสงคราม, สุชัยญา รัตนสัญญา, โรจน์วี พจน์พัฒนพล, และพีรพล เทพประสิทธิ์. 2549. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ทริปเพิ้ล กรุ๊ป จำกัด.
- สงบ ลักษณะ. 2529. "การวัดคุณลักษณะทางด้านความรู้สึก", ใน การวิจัยทางการศึกษา. 16(3): 1-33.
- สมภพ เรื่องตระกูล. 2545. ตำราจิตเวชเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เรือนแก้ว.
- สุชา จันทร์อม. 2544. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- สุวรรณา สันคติประภา. 2532. **พฤติกรรมกรรมการอ่านและเลือกอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นของเด็กไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุวัฒนา อารีพรอค. 2547. "ปัญหาทางเพศ", ใน **พฤติกรรมมนุษย์และความผิดปกติทางจิต**. หน้า 242-263. บุรณี กาญจนถวัลย์ และพีรพันธ์ ลีอนุญธวัชชัย, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อลิสรา วัชรสินธุ. 2547. "ขั้นตอนการพัฒนากារของวัยรุ่น", ใน **พฤติกรรมมนุษย์และความผิดปกติทางจิต**. หน้า 33-38. บุรณี กาญจนถวัลย์ และพีรพันธ์ ลีอนุญธวัชชัย, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Allport, Gordon W. 1967. *Reading in Attitude Theory and Measurement*. New York: John Willey and Son, Inc.
- Anastasi, Ann. 1982. *Psychology Testing*. 5<sup>th</sup> ed. New York: Macmillan, Co., Inc.
- Bem, Sandra L. 1981. "Gender Schema Theory: A Cognitive Account of Sex Typing". *Psychological Review*. 88: 351-364.
- Hurlock, Edward B. 1980. *Developmental Psychology: A Life Span Approach*. 5<sup>th</sup> ed. New York: Delhi Tata McGraw-Hill.
- Johnson, Burke and Christensen, Larry. 2000. *Educational Research: Quantitative and Qualitative Approaches*. Boston: Attyn and Bacon.
- Mehrens, William A. and Lehmann, Irvin J. 1978. *Measurement and Evaluation in Education and Psychology*. 2<sup>nd</sup> ed. New York: Rinehart and Winston.
- Spence, Janet T., and Helmreich, Robert L. 1981. "Theoretical Note, Androgyny Versus Gender Scheme: A Comment on Bem's Gender Schema Theory". *Psychology Review*. 88: 365-368.
- William, Robert E. 1972. *The Encyclopedia American*. Vol.5. New York: American Corporation.

ภาคผนวก

แบบสอบถามชุดที่ □□□

## แบบสอบถาม

## เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีต่อทัศนคติการแสดงบทบาททางเพศ :  
กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปีการศึกษา 2550

## คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด หน้า แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

ส่วนที่ 3 ทัศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาททางเพศ

2. ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่มหาวิทยาลัย เกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาททางเพศของนักศึกษาเพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในอนาคต ข้อมูลที่ได้จากนักศึกษาจะถูกเก็บเป็นความลับโดยไม่มีเปิดเผย อันจะก่อให้เกิดผลเสียแก่ตัวของนักศึกษาแต่ประการใด ดังนั้น โปรดตอบแบบสอบถามอย่างครบถ้วนและตรงกับความเป็นจริงที่สุด

ขอขอบคุณนักศึกษาทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

พีรพล เทพประสิทธิ์

อาจารย์ประจำสาขาวิชามนุษยศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

### ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

**คำชี้แจง** โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง  หน้าข้อความที่เป็นคำตอบซึ่งตรงกับความเป็นจริงของ  
ท่านมากที่สุดหรือที่มีความใกล้เคียงที่สุด รวมถึงการเติมข้อความลงในช่องว่างที่จัดไว้ให้ในบางข้อ

		สำหรับผู้วิจัย
1. เพศ	<input type="checkbox"/> 1) ชาย <input type="checkbox"/> 2) หญิง	<input type="checkbox"/>
2. ปัจจุบันศึกษาชั้นปีที่	<input type="checkbox"/> 1) ชั้นปีที่ 1 (รหัส 50) <input type="checkbox"/> 2) ชั้นปีที่ 2 (รหัส 49) <input type="checkbox"/> 3) ชั้นปีที่ 3 (รหัส 48) <input type="checkbox"/> 4) ชั้นปีที่ 4 หรือสูงกว่า (ตั้งแต่รหัส 47 เป็นต้นไป)	<input type="checkbox"/>
3. ปัจจุบันศึกษาที่คณะ	<input type="checkbox"/> 1) คณะวิศวกรรมศาสตร์ <input type="checkbox"/> 2) คณะบริหารธุรกิจ <input type="checkbox"/> 3) คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ <input type="checkbox"/> 4) คณะศิลปกรรมศาสตร์ <input type="checkbox"/> 5) คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ <input type="checkbox"/> 6) คณะครุศาสตร์เทคโนโลยี <input type="checkbox"/> 7) คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี <input type="checkbox"/> 8) คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน <input type="checkbox"/> 9) คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์	<input type="checkbox"/>
4. สถานภาพสมรสของบิดาและมารดา	<input type="checkbox"/> 1) อยู่ด้วยกัน <input type="checkbox"/> 2) แยกกันอยู่ <input type="checkbox"/> 3) หย่าร้าง <input type="checkbox"/> 4) บิดาถึงแก่กรรม <input type="checkbox"/> 5) มารดาถึงแก่กรรม <input type="checkbox"/> 6) อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)	<input type="checkbox"/>

5. ปัจจุบันท่านพักอาศัยอยู่กับ

- 1) อยู่กับบิดาและมารดา  
 2) อยู่กับญาติพี่น้อง  
 3) อยู่กับเพื่อน  
 4) อยู่คนเดียว  
 5) อยู่กับบิดาฝ่ายเดียว  
 6) อยู่กับมารดาฝ่ายเดียว  
 7) อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

6. ท่านได้รับรายได้ (เงินค่าขนม) จากผู้ปกครองต่อเดือน

เป็นจำนวนเท่ากับ (หรือประมาณ).....บาทต่อเดือน

สำหรับผู้วิจัย



## ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

**คำชี้แจง** โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง  หน้าข้อความที่เป็นคำตอบซึ่งตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดหรือที่มีความใกล้เคียงที่สุด รวมถึงการเติมข้อความลงในช่องว่างที่จัดไว้ให้ในบางข้อ

7. ประสบการณ์ในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น “แปลไทย”

- 1) ไม่เคยอ่านเลย (ข้ามไปทำส่วนที่ 3)  
 2) เคยอ่าน (ทำข้อคำถามต่อไป)

8. นักศึกษาชอบอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาประเภทใด

- 1) เกี่ยวกับความรัก  
 2) เกี่ยวกับการต่อสู้ กีฬา การแข่งขัน  
 3) เกี่ยวกับการสืบสวนและลึกลับ  
 4) เกี่ยวกับตลกขบขัน  
 5) ไม่จำกัดประเภท  
 6) อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

สำหรับผู้วิจัย

9. นักศึกษาใช้เวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นแต่ละครั้งนานเท่าใด

- 1) น้อยกว่า 30 นาที  
 2) ตั้งแต่ 30 นาที - 1 ชั่วโมง  
 3) มากกว่า 1 ชั่วโมงขึ้นไป

10. นักศึกษาอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นบ่อยเพียงใดต่อสัปดาห์

- 1) ไม่ค่อยได้อ่านหรืออ่านน้อยครั้ง  
 2) อ่านบ้างบางวัน  
 3) อ่านบ่อยหรืออ่านเป็นประจำ

สำหรับผู้วิจัย



### ตอนที่ 3 ทักษะการคิดที่มีต่อบทบาททางเพศ

**คำชี้แจง** โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง  หน้าข้อความที่เป็นคำตอบซึ่งตรงกับทัศนคติในความเป็นจริงของท่านมากที่สุดหรือมีความใกล้เคียงกับทัศนคติของท่านมากที่สุด

1. สามีและภรรยาควรจะรับผิดชอบเท่าเทียมกันในการดูแลบ้าน

- ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2. ผู้หญิงควรทำงานนอกบ้านก็ต่อเมื่องานนั้นไม่กระทบกระเทือนงานภายในบ้าน

- ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3. ในชีวิตสมรส สามีควรเป็นผู้นำในการตัดสินใจ

- ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

สำหรับผู้วิจัย



## สำหรับผู้วิจัย

4. ควรเป็นหน้าที่ของแม่ที่จะดูแลความต้องการของเด็ก เมื่อเด็กตื่นนอน  
กลางดึก

ระดับทัศนคติ     เห็นด้วยอย่างยิ่ง     เห็นด้วย  
 เฉย ๆ     ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

5. พัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กควรเป็นความรับผิดชอบของพ่อ  
มากกว่าแม่

ระดับทัศนคติ     เห็นด้วยอย่างยิ่ง     เห็นด้วย  
 เฉย ๆ     ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

6. การเป็นพ่อและการดูแลเด็ก เป็นงานที่ผู้ชายควรทำให้ประสบความสำเร็จ

ระดับทัศนคติ     เห็นด้วยอย่างยิ่ง     เห็นด้วย  
 เฉย ๆ     ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

7. พ่อส่วนใหญ่ควรจะให้เวลาต่อลูกมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ระดับทัศนคติ     เห็นด้วยอย่างยิ่ง     เห็นด้วย  
 เฉย ๆ     ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

8. วิชาทางคหกรรมศาสตร์ควรเป็นที่ยอมรับของนักศึกษาชายเท่ากับ  
นักศึกษานหญิง

ระดับทัศนคติ     เห็นด้วยอย่างยิ่ง     เห็นด้วย  
 เฉย ๆ     ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

สำหรับผู้วิจัย

9. ผู้ขายควรได้รับการฝึกอบรมที่เสียค่าใช้จ่ายสูงมากกว่าผู้หญิง  
ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
10. ผู้หญิงควรได้รับการสนับสนุนในวิชาทางด้านศิลปะ เช่น การละคร และ  
การเต้นรำ มากกว่าผู้ชาย  
ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
11. ผู้หญิงและผู้ขายควรได้รับโอกาสในการฝึกอบรมในวิชาชีพต่าง ๆ เท่า  
เทียมกัน  
ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
12. ผู้บริหารหญิงควรได้รับการยกย่องเท่ากับผู้บริหารชาย  
ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
13. ผู้หญิงและผู้ขายควรมีโอกาสในการทำงานที่ตนต้องการเท่าเทียมกันใน  
สังคม  
ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

สำหรับผู้วิจัย

14. เป็นการไม่สมควรที่ผู้ชายจะทำงานในอาชีพของผู้หญิง เช่น พยาบาล  
นักเดินบัลเล่ย์ นักออกแบบเครื่องแต่งกาย เป็นต้น

ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

15. ผู้หญิงและผู้ชายมีความสามารถเท่าเทียมกันในการบริหารธุรกิจ

ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

16. ผู้หญิงอุทิศตัวเองเพื่องานน้อยกว่าผู้ชาย

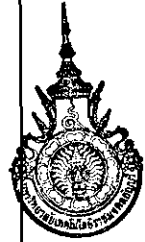
ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

17. มารดาที่ทำงานนอกบ้านสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่อบอุ่นและมั่นคง  
กับลูกได้พอ ๆ กับมารดาที่ไม่ได้ทำงานนอกบ้าน

ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

18. การทำงานนอกบ้านทำให้ภรรยามีโอกาสมากขึ้นในการพัฒนาตนเอง

ระดับทัศนคติ  เห็นด้วยอย่างยิ่ง  เห็นด้วย  
 เฉย ๆ  ไม่เห็นด้วย  
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง



สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ

## ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นายพีรพล เทพประสิทธิ์
วันเกิด	วันอังคารที่ 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2520
ตำแหน่ง	อาจารย์ประจำ (พนักงานมหาวิทยาลัย) สาขาวิชามนุษยศาสตร์ หัวหน้าแผนกกิจกรรม ฝ่ายพัฒนานักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
สถานที่ทำงาน	สาขาวิชามนุษยศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (นิเทศศาสตร์) วิทยาศาสตร์บัณฑิต (จิตวิทยาชุมชน) การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) ประกาศนียบัตรบัณฑิต (วิชาชีพครู) Certificate of Clinic Psychological Testing, The University of Waikato; New Zealand ประกาศนียบัตรบัณฑิต (การวิจัยทางสังคม) กำลังศึกษาระดับ Doctor of Philosophy (Social sciences)
วิทยานิพนธ์และงานวิจัยประกอบหลักสูตร	วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต วิเคราะห์บุคลิกภาพตัวละครเอกตามแนวทฤษฎีจิตวิเคราะห์ในนวนิยาย เรื่องหลายชีวิต งานวิจัยประกอบหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต (การวิจัยทางสังคม) ภิกษุณี : การถอดรื้อข้อถกเถียงในประเทศไทย
ผลงานวิจัย	พ.ศ. 2547 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การศึกษาระหว่างนิสิตที่เข้าศึกษาโดยวิธีรับตรง กับนิสิตที่เข้าศึกษาโดยวิธีสอบผ่านข้อสอบกลางของสำนักงาน

คณะกรรมการการอุดมศึกษาแห่งชาติ : กรณีศึกษามหาวิทยาลัย  
เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา (โดยได้รับทุนวิจัยจาก  
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา)

- พ.ศ. 2548 เปรียบเทียบการพัฒนาตนตามหลักทางสายกลางของพุทธศาสนาเถรวาท  
กับแนวคิดเรื่องทางสายกลางของขงจื้อ
- พ.ศ. 2549 แรงจูงใจ : กรณีศึกษาปัญหาเรื่องแรงจูงใจในพุทธปรัชญาเถรวาท
- พ.ศ. 2550 พฤติกรรมการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีต่อทัศนคติการแสดงบทบาท  
ทางเพศ : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี  
ปีการศึกษา 2550 (โดยได้รับทุนวิจัยจากคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย  
เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี)